

Tertium est, si corpora quædam sunt elementa; elementis verò prius nihil, partes autem toto priores; insecabilia sanè erunt elementa, vt ignis, & reliqua, propterea ne prius aliquid ipsis elementis statuatur: nam si diuidi possent, partes priores elementorum quàm ipsa tota elementa, videri possent. Ex quo sequitur illud, vt non modò res intelligibiles, quemadmodum Deus, & intelligentia, sint indiuiduæ substantiæ, sed in rebus etiã corporeis & sènsibilibus quidam sit, quod diuidi nequeat, vt elementum, vt *αὐπηρέτοι & αὐπιπτεροί*. Et quorsum hæc, dicat fortasse aliquis, quid ad præsens pertinebunt, quod isti probare moliantur, magnitudines non infinita sed finita sectiōne diduci posse? Quare dicatur illud, & cuius gratia hoc argumento vtantur, mox planum faciat. Isti quidem non modò ideam indiuiduam insecabilemque posuerunt, sed elementa quoque vt ignem, & reliqua, vel potiùs *πῶ αὐπηρέτοι & αὐπιπτεροί*, & ex eo conuincere voluere, non modò nò omne corpus infinita partitione difsecari, sed simpliciter quædam corpora insecabilia. Elementa enim cùm sint corpora, non diuidi posse, quò non primis his corporibus priora constituentur quædam, scilicet partes toto priores: syllogismus autem demonstratiuus videtur. Principiorum nò sunt principia, vt partes totius: elementa sunt principia: quare eorum alia non erunt principia, vt partes totius: quare in partes non diuidi poterunt vllas. Maior per hypotheseim ita sumi queat cū disunctione: Hæc corpora diuidi possunt, aut non diuidi: si diuidi possunt: ergo partes toto priores, & ita primis erit prius aliquid: elementa autè prima sunt: diuidi igitur in partes non possunt; insecabilia igitur. Syllogismus est in tertio modo hypotheticò, qui sublato altero, statuit alterum. Quartum, Zenonis est, cùm inquit, fieri non posse vt tempore finito infinita quispiam attingat cùm mouetur: vt hora vna si quis stadium transeat: quòd si stadium secari in partes infinitas possit, attinget: qui stadium pertransit tempore finito, puncta infinita. Aliter quoque hæc diuisionē infinitam destruere conatur: Prius, inquit, necesse est, quàm totum trāsfeas spatium, dimidium perambulare. Prius verò quàm hoc dimidium absoluas, huius rursus dimidium permeabis antea, & iterum huius, ita vt diuisiō hæc in dimidia numquam desinat. Proinde cùm infinita pertranscat, tempore finito, quod super lineam mouetur, & celerius tempore æquali plus spatii conficiat. Pernicius enim quod mouetur (vt in Physicis expositum est) æquali tempore maius interuallum, minori tempore æquale, & interdum maius

A τείλον, εἰ σώματα εἰσι τὰ στοιχεῖα, τῶν δὲ στοιχείων ὁδὸν ἀπέπεσον, τὰ δὲ μέρη τῶ ὅλου ἀπέπεσον, ἀδύνατον αὐτῶν εἶναι ἢ τὸ πῦρ ἢ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα, ὡς αὐτὰ μὴ ἀπέπεσον τῶν πρώτων στοιχείων διρεθίεν τὰ μέρη. ὥστε οὐ μόνον ἐν τοῖς νοητοῖς τὸ ἀμερές ἔσται, ὡς θεῖον ἐνοῖς, ἀλλὰ ἔσται ἐν τοῖς αἰσθητοῖς ἔσται τὸ ἀμερές, τὸ στοιχεῖον. καὶ ἴσως τῶ φάση τίς αὐτῶν τὸν λόγον τὸν εἰς πεπερασμένον ἀφαιροῦντα, καὶ ὅσα εἰς ἀπειρα. ῥητέον τίνων, ὡς ἐκείνοι μὴ μόνον ἀδύνατον εἶναι τὸν ἰδέσθαι ἐπιθυμῶν. ἀλλὰ καὶ τὸ στοιχεῖον, ὅτι πῦρ ἢ τὰ λοιπὰ, εἰ μάλλον τὸ ἀδύνατον καὶ ἀδύνατον ἀφαιροῦν. καὶ ἐπὶ τὸν παρῆσαν, ὡς μὴ μόνον οὐ πᾶν σῶμα εἰς ἀπειρα ἀφαιροῦν, ἀλλ' ὡς ἀπλῶς πᾶν σῶμα ἀφαιροῦν. τὰ γὰρ στοιχεῖα, σώματα ὄντα, ἀδύνατον εἶναι ἴσα μὴ ἀπέπεσον τῶν πρώτων* διρεθίεν. ἀπέπεσον γὰρ τὰ μέρη τῶ ὅλου, τῶν δὲ στοιχείων ὁδὸν ἀπέπεσον. ἐστὶ δὲ ὁ συλλογισμὸς δεικτικὸς. τὰ στοιχεῖα, σώματα ὄντα, οὐ δύνατον διρεθίσθαι, ἴσα μὴ τῶ ἀρχῶν ἀρχαί, διρεθίεν, ἀπέπεσον τὰ μέρη τῶ ὅλου. ὥστε τὰ τοιαῦτα σώματα οὐ δύνατον εἶναι. τὰ στοιχεῖα δὲ οὐ δύνατον διρεθίσθαι. καὶ ἐστὶν ἡ μείζων ἀπέπεσον ὅτι οὐ ποθέσως ἀπὸ τῶ ἀφαιροῦντος. τὰ τοιαῦτα γὰρ σώματα ἢ δύνατον εἶναι, ἢ οὐ δύνατον εἶναι. ἀλλ' εἰ δύνατον εἶναι, ἔσονται ἴσα ἀπέπεσον τῶν πρώτων. ἐπεὶ γὰρ οὐ πῶς δύνατον εἶναι, ἀδύνατον εἶναι, καὶ τὸν τείλον ἔσονται τῶ ὅλου, τὸν τῆ αἰαρέσει διαπερατοῦ κατασκευάζουσα ἀπέπεσον. ἐπὶ δὲ τὸ τῶ Ζιωνονος λόγος τὸ εἰς ἀπειρα τῶ μεγάλων ἀφαιροῦν αἰαρέσει, εἴπερ ἀδύνατον, ὡς ἐκείνος ἔλεγε, ἐπὶ πεπερασμένον χρόνον ἀπείρων ἀφαιροῦν. δι' ὅρας γὰρ μίας διελθούσης εἰς τὸν εἰς ἀπειρα ἀφαιροῦν, ἀφαιροῦν αὐτὸς διερχόμενος τὸ εἰς ἀπειρα ἀφαιροῦν τῶ εἰς ἀπειρα ἐπὶ πεπερασμένον χρόνον, τῆ μίας ὅρας. ἔστι δὲ ὅτι διελθούσης εἰς ἀπειρα ἀφαιροῦν, ἀφαιροῦν αὐτὸς διερχόμενος τὸ εἰς ἀπειρα ἀφαιροῦν τῶ εἰς ἀπειρα ἐπὶ πεπερασμένον χρόνον, τῆ μίας ὅρας. ἔστι δὲ ὅτι διελθούσης εἰς ἀπειρα ἀφαιροῦν, ἀφαιροῦν αὐτὸς διερχόμενος τὸ εἰς ἀπειρα ἀφαιροῦν τῶ εἰς ἀπειρα ἐπὶ πεπερασμένον χρόνον, τῆ μίας ὅρας. ἔστι δὲ ὅτι διελθούσης εἰς ἀπειρα ἀφαιροῦν, ἀφαιροῦν αὐτὸς διερχόμενος τὸ εἰς ἀπειρα ἀφαιροῦν τῶ εἰς ἀπειρα ἐπὶ πεπερασμένον χρόνον, τῆ μίας ὅρας.

γρ. διδόν
τὰ μέρη τῶ ὅλου. ἐστὶ δὲ ὁ συλλογισμὸς δεικτικὸς. τὰ στοιχεῖα καὶ διρεθίεν ἀπέπεσον γὰρ τὰ μέρη τῶ ὅλου. τῶ δὲ στοιχείων ὁδὸν ἀπέπεσον. ὥστε τὰ τοιαῦτα σώματα οὐ δύνατον εἶναι.

absoluit: motus animi, qui velocissimus est, Zzz iij

καὶ ἡ ἀφαινοία τῆς ἀπειρών ἐφαπτοίωτο καθ' ἑκάστην ἐν πεπερασμένῳ χρόνῳ. ὥστε εἰ ὅ
καθ' ἑκάστην ἀπείραται πῶς ἀφαινοίωτο ἀφαινοίω
ἔστι, ἐν δὲ χρόνῳ ἀφαινοίωτο τὰ ἀπείρα ἐν πεπε-
ρασμένῳ χρόνῳ. εἰ δὲ τῆς ἀδωάτου, εἴη
ἀδωάτος γραμμῆ. ἐπὶ δὲ ὧν ἀδωάτοι εἰς τοῖς
μαθήμασι λέγουσιν, εἴη αἰεὶ ἀδωάτος γραμμῆ,
ὡς φασι, εἴωτ' ἀφαινοίωτο εἰς αὐτὰ μέ-
τρα μετρουμένων. ὅσα δὲ εἰς ἀφαινοίωτο, πᾶ-
σαι εἰς μετρουμένων. εἴη γὰρ ἀδωάτος, ὡς
μετρουμένων πᾶσαι. τῆς δὲ ἀδωάτης ἀδωά-
ρετον εἴη. εἰ γὰρ ἀφαινοίωτο, καὶ τὰ μέρη τούτου
οὐ μετρουμένων εἴη. ἀφαινοίωτο γὰρ τὰ ὅ-
λα, καὶ ἐπὶ ἀφαινοίωτο τὰ ὅλα, ἔξου-
σι καὶ τὰ μέρη κοινόν ἀφαινοίωτο γὰρ εἴ-
σι, τὰ τὰ αὐτὰ μετρουμένων μετρουμένων. ὥστε ἐπὶ
τῶ μετρουμένων τὰ μέρη ἀφαινοίωτο ὅλα εἰσι, καὶ
τὸν μετρουμένων ἄλλο τοῖς τε μέρησι τῶ μετρουμένων, καὶ
τὰ ὅλα εἴη. Ἐὰν δὲ ἐπὶ ἀφαινοίωτο τὰ μετρουμένων
τοιοῦτον ζητηθῆσεται ἔστω ἀφαινοίωτο καὶ αἰεὶ,
τῆς δὲ ἐπὶ ἀφαινοίωτο γημεύσεται, καὶ τῆς εἰς ἀπεί-
ρα. εἰ οὖν πῶς γημεύσεται, ἔστω ἀφαινοίωτο
ἀφαινοίωτο καὶ αἰεὶ ἐπὶ τῶ μετρουμένων ἀφαι-
νοίωτο. ὥστε πᾶσαι αἰ εἰς τῶ μετρουμένων
γημεύσεται, ὅσα ἀφαινοίωτο γημεύσεται. τῆς δὲ
συμβήσεται φασι, καὶ τοῖς ἐπιπέδοις γημα-
σι, μὴ μόνον ἐπὶ τῶ γημεύσεται ὅσα ἀφαινοίωτο γη-
ματα. πῶς γὰρ τὰ γηματα τὰ ἀφαινοίωτο
γημεύσεται. ῥηται δὲ εἰσι, πῶς αἰ ἀφαινοίωτο
ἀφαινοίωτο ἀφαινοίωτο καὶ ἀφαινοίωτο, καὶ ἀ-
φαινοίωτο. πῶς δὲ ἀφαινοίωτο εἰς ἀφαινοίωτο,
ἢ μήκει καὶ ἀφαινοίωτο [ἢ ἀφαινοίωτο] μόνον.
πῶς τὰ ἀφαινοίωτο τῶ τοιοῦτων ῥηται γημα-
μῶν γηματα, ἀφαινοίωτο ἀφαινοίωτο. ὥστε καὶ
τῶτα κοινῶ ἀφαινοίωτο ἀφαινοίωτο μετρουμένων
ἔσται, καὶ ἀφαινοίωτο τῶ γημεύσεται, φασι, ἔσται
ἔστω τῶ μετρουμένων ἀφαινοίωτο. ὥστε μὴ μόνον ἀφαι-
νοίωτο γημεύσεται ἀφαινοίωτο τῶ ἀφαινοίωτο
γημεύσεται μετρουμένων, ἀλλὰ ἔστω γημα ἐπιπέ-
δον ἀφαινοίωτο, τῶ ἀφαινοίωτο ἀφαινοίωτο γημα-
τα μετρουμένων. ὅσα δὲ εἰς πῶ ἀφαινοίωτο
κατὰ τῶ κοινῶ μετρουμένων, ἀφαινοίωτο ἢ ἔστω δύο ὀνο-
μάτων κατὰ τῶ, ὡς ἐπὶ τῶ μὲν τῶ δεκατῶ
βιβλίου τῶ ἀφαινοίωτο τῶ Εὐκλείδου κεῖται, λέ-
γουσιν ἐκεί τῶ γημεύσεται, ὅσα ἢ ἔστω δύο ὀνο-
μάτων, κατὰ εἰς ἀφαινοίωτο εἰς τὰ
ὀνόματα ὅσα δὲ κατὰ τῶ ἀφαινοίωτο ἀφαινοίωτο
ἀφαινοίωτο ἀφαινοίωτο. ἀλλὰ μὲν φασι, εἰ
ἢ τμηθῆσεται μετρουμένων τῶ ἀφαινοίωτο καὶ ὀ-
νομασμένῳ γημεύσεται, ἔστω ἔσται οὐτὲ ῥηται, οὐ-

A quamlibet diuisionem percipiens nume-
rabit, Nam si hoc modo moueri dici so-
let, futurum mehercule est, vt finito
tempore infinita enumeret. At si im-
possibile hoc sit, erit profectò linea in-
secabilis quædam. Aliud argumentum à
mathematicis ductum est. Etenim si de-
tur symmetras, id est, commensurabi-
les esse lineas, necesse fuerit insecabilem
quandam lineam existere. Symmetrae
enim lineæ dicuntur, quæ linea eadem
mensurantur. Quæcumque igitur sym-
metrae, hæ mensuram talem capiunt
omnes. Erit itaque longitudo quæpiam,
qua mensurabuntur omnes, quam insecabilem esse necesse est : siquidem ea se-
cari possit, partes hæ mensuram admit-
tent respectu totius. Nam partes sym-
metrae sunt toti : habebunt igitur partes
& totum mensuram communem ex de-
finitione symmetri, & rursus hæc ipsa
mensura diuidetur, & simili ratione alia
uestigabitur mensura, & huius iterum
alia : quæ progressio numquam cessatura
est. Quo fiet vt non vna mensura om-
nium symmetrarum linearum dari queat.
Erunt enim hoc modo infinite mensuræ,
sed symmetras omnes habere vnam men-
suram constat. Stabatur igitur in vna
aliqua prima, quæ insecabilis erit, & cu-
ius multiplicatione omnes symmetrae
compositæ erunt. Idem quoque, in-
quirit, accidit in superficiebus, non
modò in lineis, ex quibus describun-
tur figuræ. Omnes figuræ etenim hu-
iuscemodi ex rationalibus, vt vocant,
lineis progengerantur. Sunt autem ratio-
nales, siue, vt Græci vocant, ῥηται, ad
quas rectè si comparentur, innumerabi-
les, vel symmetrae, vel asymmetrae no-
minantur, ad se ipsas : vicissim verò vel
symmetrae sunt, vel non sunt, vel poten-
tia solùm symmetrae. Omnes autem fi-
guræ ab huiusmodi lineis productæ, sym-
metrae existunt : quam ob causam & hæ
communi quadam superficie mensura-
buntur, & similis ratio in his erit, quæ
in lineis ponitur esse, & eodem modo
mensura indiuidua, vt non solùm oporteat
lineam insecabilem, sed superficiem quoque
eiusmodi existere. Quòd verò omnia non
omnibus symmetrae sint, ea diuisio ostendit,
quæ est in binomiis : vt in 10. Euclides,
pro 24. ostenditur dilucidè, quo in loco inquit
geometra, binomium vno dumtaxat puncto in
nomina diuidi : quæ quomodo intelligi
debeant, mox explicabimus. Inquirit
autem, si quæ mensura secundùm
certam lineam & definitam diuisa sit,
neque ῥηται, neque ἀλογον fore, quemad-
modum fit apotome ex binomiis sumpta.

Secundum se ipsas enim nullam habituras eiusmodi naturam: ad alias enim comparatas fore & dici consueuisse *ῥητῶς, ἢ ἀλόγως.*

A *πε ἀλόγως, οἷον ἀποβλήτω ἐκ δυοῖν ὀνομαστικῶν. ἀλλὰ καὶ αἰτίας μὲν ὁσδεῖνας ἐξέοισι φύσεως, πρὸς ἀλλήλας ἵέσονται ῥηταὶ ἐ ἀλόγοι.*

CAPVT II.

Explicat mathematicum theorema, cuius viceficere nitebantur aduersarii lineas esse insecabiles.

IN primis verò declarandum hoc loco est, quid *ῥητῶς*, quid *ἀλόγως*, quid *σύμμετρον*, quæ *ὀνόματα*, deinde argumenti vim demonstrabimus. Symmetræ quantitates dicuntur, quæ quantitate eadem mensurantur, siue quæ proportionem obtinent inter se collatæ, sicuti numerus ad numerum, 16. ad 24. communis enim mensura quaternarius est. Asymmetræ verò nominantur, quarum nulla communis mēsurā constat, & in numeris quidem *ἀσύμμετρον* nullo modo secundum latitudinem, quæadmodum in superficiebus, deprehenditur. Nam tametsi nullus eos numerus communis mensuret, vnitas tamen aliquoties repetita utrosq; mēsurabit: quo fit vt eiusmodi numeri cum reliquis omnibus respectu vnitatis dici queāt *σύμμετρον*. Primi autē Pythagorici in magnitudine rationē & modum *τῶ ἀσύμμετρον* repererunt, ob diuisionē, quæ in his ad infinitū vsque pergit. Lineæ verò rectæ symmetræ dicuntur longitudine simul & potētia: vel potentia solū, non autem longitudine. Si quidem longitudine commensurari queant, potentia quoque symmetras esse necesse est: vicissim autem & e regione non oportet. Res autem melius isthoc exemplo liquebit. Esto linea sex vnitatibus designata, altera, quatuor, erunt sanè duæ illæ symmetræ secundum longitudinē. Meritur enim mensura communis, binarius scilicet numerus, vel linea, quæ duas vnitates in se cōtinent. Illæ etiam lineæ efficere magnitudines ac superficies possunt, ac potētia in se ipsis superficies cōmēsurabiles includunt. Senarius enim in se reductus efficit xxxvi. quaternarius verò in se ipsum xvi. procreat. At qui xxxvi. & xvi. symmetra esse constat, adeoq; quaternario mensurari. Quæ verò potentia cōmensuratur, nō protinus longitudine etiam cōmensurabiles existunt: quā rationē diameter & costa eiusdē quadrati dilucidè ostendunt. Esto igitur secundum nouenariū descripiū quadratum, quod sanè diametrum obtinebit, vt quadratum ex ea descriptum duplam habeat proportionem ad quadratum, cuius est diameter, siue ad lateris quadratum: quocirca quadrata quidem symmetra habebuntur. Nam duplum ad dimidium duplum esse nemo inficiabitur. Lineas verò ipsas, latus scilicet ad diametrum, incommēsurabiles lōgitudine esse necesse fuerit,

Κ Ε Φ Α Λ. Β'.
Μαθηματικὴν τὴ θεωρημα διασαφηνίζει, πρὸς τὸ πλῆθυνον τῶ ἀδύνατον ὀπτιχειρημα στωτικῶν. Τί τῶ ῥητῶν, ὁ ἀλόγων, ὁ σύμμετρον καὶ ἵνα τὰ ὀνόματα.

Πρώτον οὖν σαφηνιστέον ὡς οἷον τι τὸ θεωρημα, ἐ ληπθέν ὑ τῶ ῥητῶν, καὶ τὸ ἀλόγων, καὶ τὸ σύμμετρον. ἐ ὑ τῶ ἀσύμμετρον, καὶ ἵνα τὰ ὀνόματα. ἐ εἶθι οὕτως τὰ τῶ ὀπτιχειρηματος ἐκ ἡσούμθα. σύμμετρα μεγέθη λέγονται. τὰ τὰ αὐτῶ μέγεθ μέτρον ἴσθ. καὶ ἀλλως δὲ τὰ ἔχοντα λόγον, ὃν ἀριθμὸς πρὸς ἀριθμὸν οἷον ὁ ἰς τὰ κολ' σύμμετρον. κρινὸν γὰρ μέτρον αὐτῶ ὁ ἰς. ἀσύμμετρα δὲ, ὡν μηδὲν ἐνδέχεται κοινὸν μέτρον γνέσθαι. καὶ ὅπτι μὲν τῶ ἀριθμῶν, ἀδύνατον γνέσθαι τὸ ἀσύμμετρον πλατυκῶς. καὶ γὰρ ὁσδεῖς ἀριθμὸς ὁ μετρωθῆναι, ἀλλ' οὖν ἡ μονὰς μόνη καὶ ἑαυτῶ μέτρωσθαι καὶ ἀμφοτέρως, ὡς εἶθι ἐ τούτοις καὶ μονάδα, τὸ κρινὸν μέτρον ἀπομύτων τῶ ἀριθμῶν συμμέτρον. ὅπτι δὲ τῶ μεγεθῶν οἱ Πυθαγόρειοι πρὸς τοῖ ἀρήκασι τὸ ἀσύμμετρον, ἀφ' ἧ ἑσ' ἀπειρον ἀφείρεσιν αὐτῶ. ἀρῆσαι δὲ σύμμετρον εἶσιν, ἢ καὶ μήκει καὶ διαμέτρῳ ἀδύνατον γὰρ μήκει οὕτως συμμέτρον, μὲν ἐ διαμέτρῳ εἶθι ἢ διαμέτρῳ μόνον, οὐ μὲν δὲ μήκει. οἷον ὡς ὅπτι πρὸς ἀδείγματος. ἔσθω γεωμετρη μονάδων ε'. καὶ ἄλλη μονάδων δ'. συμμέτρον αὐτῶ μήκει. μετρεῖ γὰρ αὐτῶ γεωμετρη μονάδων δύο. διώσθαι γὰρ αὐτῶ καὶ σύμμετρα μεγέθη. τετρακίς γὰρ τὰ ε', καὶ τῶ τετρακίς τῶ δ', ἰς'. τῶ δὲ καὶ, καὶ τὰ ἰς', καὶ αὐτὰ σύμμετρα. εἶσι τὰ δ' μετρούμθα. τὰ δὲ, διαμέτρῳ μόνον σύμμετρα, οὐ μὲν δὲ καὶ μήκει, ἢ διαμέτρῳ καὶ ἢ πλῆθος τῶ αὐτῶ τετραγώνου δείξθαι. ἔσθω γὰρ κατὰ τετραγώνον ἀριθμὸν τὸν θ' γῆμα ἐπίπεδον. ἔχει γὰρ τῶ τῶ τοῦτο τετραγώνον γῆμα διάμετρον. τῶ δὲ ἀπὸ τῆς ἀφαιρέτου γινόμενον τετραγώνον, διπλασίον ἐσθι τῶ ἀπὸ τῆς πλῆθος. ὡς τῶ τὰ μὲν τετραγώνια πρὸς ἀλλήλα σύμμετρα, ἐπει ὁ ἀπὸ τῆς ἀφαιρέτου, διπλασίον τῶ ἀπὸ τῆς πλῆθος. τὸ διπλασίον γὰρ πρὸς τῶ ἡμισυ σύμμετρον. αὐτῶ δὲ αἱ γεωμετρη αἱ ποιοῦσθαι

sunt symmetra, cuiusmodi linea communē mensuram, qua utraq; mensurentur, non habent, cum tantum hoc assequantur, quæ longitudine quoq; symmetra existunt, non solū potentia. Quocirca non quælibet cui-libet cōmensuratur, sed hæc quidem oblatæ cuiuspiam & longitudine & potentia symmetros cernitur, alteri fortasse potentia solum symmetros, existit, ut in sectionibus binomiorum accidere consuevit, & cōparatione lateris ad diametrum. Eiusmodi enim linea cum longitudine sint asymmetra, quadrata tamen earum symmetra esse cōstat, quas lineas Euclides *ῥητὰ* appellat. Quædam verò ad quasdam collatæ, neque longitudine, neq; potentia symmetra sunt, quas vocat *ἄλογος*. Cum itaque ex duobus nominibus composita linea vno tantum signo, aut puncto diuidi queat, ita ut ambæ *ῥητὰ* dici possint, & potentia symmetra: quolibet autem puncto alio secari nequeat, ut *ῥητὰ* partes istius lineæ dicantur, sequi videtur, binomium eiusmodi ex insecabilibus compositum, eiusque vnam dumtaxat diuisionem existere, qua lineæ efficiuntur duæ mensuræ eorum quadratorum quæ ex ipsis producuntur, quæ ipsa quoque symmetra existunt, quorum mensuræ etiam sunt insecabiles, ut modò ostendimus. Et enim si diuidatur mensura secundum lineam certam & definitam, ea neque *ῥητὴ* neque *ἄλογος* erit, si ipsam per se contempleris. Dicuntur enim mensuræ ac lineæ hoc modo, nominationesque tales obtinent respectu aliarum. Concludunt verò ex his, atque inferunt ita, cum linea composita ex duobus nominibus in vno solū puncto diuidi queat, quo lineæ efficiantur *ῥητὰ*, & potentia commensurabiles, alio verò puncto nullo diuidi possit, sequitur ut binomium ex impertibus compositum sit lineis. Argumentum hoc planè sophisticum est. Non enim si linea in rationes aliquas, aut proportionales, diuidi apta non sit, propterea simpliciter etiam individua reputari debet, aut insecabilem esse necesse est omni ex parte.

CAPVT VI.

Solutio primi aduersariorum argumenti.

Hæc sunt quæ philosophus de aduersariorum sententia exposuit; cui contradicere, & quantum fieri potest, eadem refutare argumenta nititur. Primum omnium, inquit, id quod infinitas sectiones admittit, non eo modo magnum paruumque dici debere, quo isti putant. Dicimus verò, & pronunciamus, locum, & magnitudinem, & quæcumque de genere continuo sunt, parua;

A αἱ δὲ διωάμεθ' ὁμομετρητοῖς, κοινὸν μέτρον ἔχουσαι, εἰ μὴ ἔμμετρον εἶσι ὁμομετρητοῖς. ὥστε οὐ πᾶσα γραμμὴ πάση ὁμομετρητοῖς. ἀλλ' ἢ μὲν, αὐτὴ ἔμμετρον καὶ διωάμεθ' ὁμομετρητοῖς, ὡς γραμμὴ ποδῶν κ', γραμμὴ ποδῶν λ'. τὸ γὰρ κοινὸν μέτρον αὐτῶν, ἢ τῶν πέντε ποδῶν γραμμὴ. ἢ δὲ ἄλλη, τυχόν, εἰ καὶ μὴ ἔμμετρον, ἀλλὰ διωάμεθ' ὁμομετρητοῖς. ὡς ἔστι τῶν ἀποτομῶν τῶν ἐκ δύο ὀνομάτων γ', καὶ ἔστι τὸ τε πλεονεξ καὶ τὸ ἀφαιρέσει τῶν αὐτῶν καὶ ἐνὸς τετραγώνου.

B αὐτὰ γὰρ ἀσὺμμετρητοῖς μήκει οἷσα, ὁμομετρητοῖς τετραγώνων διωάμεθ' ἐν γὰρ τῷ τετραγώνῳ διπλασιον ἄς δὴ ἔρηται λέγει. ταῦτα γὰρ πρὸς πᾶσι ἐκτετακτοῖς ἄλλη δὲ ἄλλη οὐτὲ μήκει οὐτὲ δυνάμει ὁμομετρητοῖς. ἢ δὲ ἀλογον καλεῖται πρὸς τὸ ἐκτετακτοῖς. ἐπεὶ πᾶσι καὶ ἐκ δύο ὀνομάτων σωτηρίως γραμμὴ, καὶ ἐν σημειῶν διωάμεθ' ὁμομετρητοῖς, ὡς ἔστι τῶν ἀποτομῶν ῥητῶν, καὶ δυνάμει ὁμομετρητοῖς. κατ' ἄλλο δὲ ὁ διωάμεθ' ἀφαιρέσει, εἰς τὸ ῥητὴ ποιῆσαι τῶν ἀποτομῶν, ὅσα ἢ τοιαύτη γραμμὴ ὅσα ἀμερῶν σύγκειται, καὶ ἢ ἀφαιρέσει αὐτῆς μία ἔσται, εἰς τὸ ποιῆσαι γραμμῶν δύο μέτρα, τῶν δὲ αὐτῶν γινομένων ὀπιπέδων, τῶν ἑσσομένων ὄντων, ὧν τὰ μέτρα ἄτομα, ὡς εἰδείξαμεν. εἰ γὰρ ἀφαιρέσει ὁμομετρητοῖς, φησὶ, πᾶσι τετραγώνων ἑσσομένων γραμμῶν, οὐτὲ ῥητὴ ἐκείνη, οὐτὲ ἀλογος ἔσται κατ' αὐτὴν. ὅσα δὲ ἵνα γὰρ κατ' αὐτὴν ἔξωσι φύσιν, ἀλλὰ ἔρηται ἑσσομένη πρὸς ἄλλας λέγειται. σωάμεθ' οἱ πᾶσι ἐκείνοι ἐκ τούτων οὕτω λέγοντες, ὡς ἐπεὶ σύγκειται μὲν γραμμὴ ἐκ δύο ὀνομάτων, καὶ κατ' ἐν μόνον σημειῶν τμήματα, εἰς τὸ ποιῆσαι ῥητῶν καὶ διωάμεθ' ὁμομετρητοῖς, κατ' ἄλλο δὲ ὁ, ὅσα δὲ ἀμερῶν ἢ γραμμὴ σωτηρίως. ἐστὶ ὁ λόγος σοφισματώδης. ὅ γὰρ εἰ ὁ διωάμεθ' γραμμὴ εἰς λόγους ἵνα δὲ διαίρηται, ἢ δὴ ἑσσομένη ἀμερῶν καὶ ἄτομα.

E

ΚΕΦΑΛ. γ'.

Λύσις τῶν πρῶτου τῶν ἐναντιῶν ὀπιχειρήματων.

Τὰ δὲ ὡς ἐκ τῶν αἰτιῶν εἰπὼν ὁ φιλόσοφος, ἀνὰ λέγειν ἔλεγε πᾶσι τὰ πρῶτα ἑσσομένα πρὸς τὴν ἑσσομένην καὶ πρὸς τὸ πρῶτον ἐκείνων ἵνα ὀπιχειρήματα ἢ πρῶτοι μὲν λέγων, ὅσα ἀνάγκη ὁ ἀπείρως ἔχον ἀφαιρέσει, μὴ ἔστι μικρὸν καὶ ὀλίγον, καθὼς ἐκείνοι ἔλεγον. καὶ γὰρ φησὶ καὶ τόποι, καὶ μέγεθος, καὶ ὅλας ὁ σωτηρίως, μικρὸν μὲν λέγει μὲν.

Qu. λέγει
Qu. ἀπεί-
ου

καὶ ἐφ' ὧν ἀρμότῃ τὸ ὀλίγον· οἷον ὅτι ὡς διω-
 ρισμένον ποσὸν ἐκλαμβάνομεθα τὸ συνεχές,
 ὡς ἐπὶ τῷ χροῖον, συνεχροῖς ὄντος, λέγουμεν καὶ
 μικρὸν χρόνον τὸ ἡμίωρον· φέρε λέγουμεν καὶ
 ὀλίγον χρόνον τὰς δύο ἡμέρας, ἢ τὰς δύο ὥρας,
 ἢ ἄλλο ἢ ποιοῦσι. ἔ' μὲν δὲ, φησὶν, ἄπο-
 κλειόμεθα, εἰς τὸ μὴ διαίρειν ἀπείρους τὸ συ-
 νεχές, ἀλλὰ πλεονάζουσα τῷ πεπερασμένῳ.
 τὸ γὰρ διωκόμεν ἔχειν διαίρεσθαι αὐτὸ, συνέσαι
 τούτῳ καὶ μικρῷ ὄντι. εἴ δὲ εἰ καὶ αἰσιώτεροι,
 κατὰ γραμμῆν καὶ σιγμῶν διαίρεσθαι.
 λέγουσι δὲ καὶ τῶν ἀτόμων τὸ μικρὸν. τῶν γὰρ
 ἐκείνοι πεπερασμένοι. τίως δὲ γὰρ καὶ ἀπειροί
 τούτῳ σιγμαὶ συνπαύχουσι διωκόμεναι. τῶν γὰρ
 καὶ αὐτῶν ὁμολογητέον αὐτῶν, ὡς ἐν πάσῃ γραμ-
 μῇ, καὶ αὐτῇ τῇ κατ' αὐτῶν ἀτόμῳ, ἀπειροί
 διωκόμεναι σιγμαὶ συνπαύχουσι, καὶ διαίρεσθαι
 αὐτῶν καὶ αὐτῇ καὶ σιγμῶν, ἔ' ἀπείρους ἀπ' ἐχοί
 τὰς διαίρεσεις καὶ αὐτῶν, ὡς ἢ μὴ ἀρμόσι. πᾶ-
 στω δὲ τμηθῆναι διωκόμεν τὸν ὅτι τὸ χροῖον
 λόγον, πλεονάζουσα ἀρμόσι. ἐπὶ τὸ μέγα ὡς μικρῶν
 ἵκανὸν σὺν κείνῳ. ἢ ὅτι ὁμοῦ ἔσαι τὸ μέγα, ἢ
 ἐκ τῶν μικρῶν σὺν κείνῳ. ἀτόμα δὲ καὶ ἀμερῆ
 τὰ μικρὰ, ὡς ἐκείνοι λέγουσιν. ἢ τὸ πεπερασ-
 μένῳ ἔχον διαίρεσθαι, ὡς ἐκείνοι ἐποιοῦσι, οὐ
 μέγα, εἰ εἰς τὸσα ὀλίγα πεπερασμένα διαί-
 ρεῖται, καὶ αὐτῶν τριούτων ὄντος ἀμερῆ, ἔ' ἀτό-
 μου τῷ ὀλίγῳ; τὸ γὰρ ὅλον τὰ τῶν μεγάλων
 ἔχει διαίρεσθαι, ὁμοίως καὶ οἷον ἢ, μόνον δὲ ὅλον
 ἢ ὄν. ὁλόγον δὲ ὅτι τὸ, τὸ μικρὸν πεπερασμέ-
 νῳ ἔχειν τὰς διαίρεσεις, καὶ τὸ μέγα, ἀπειροί.
 οὕτως ἐκείνοι ἀξιοῦσι. τὸ γὰρ μέγα, ἐφ' ὅσον
 ἐγκυρῆν διαίρεσθαι, πολλὰ καὶ ἀπειρα μι-
 κρὰ ἔσαι, ὡς τὸ λέγουσιν αὐτοί, ὡς ἀτόμων
 ὀλίγον διαίρεσθαι, ἔ' ὅτι εἰς πεπερασμένα
 διαίρεσθαι. ἀλλ' ἔχουσι τῶν τμημάτων ἐ-
 κείνων καὶ πλεονάζουσα φύσιν διαίρεσθαι,
 καὶ εἰς πεπερασμένα. καὶ αὐτῶν ἐπ' ἐκείνοις
 οὕτως ἡγήσασθαι, καὶ αὐτῶν ἐπ' ἄλλοις. ὁμοῦ
 γὰρ σιγμῶν τὸ ὀλίγον, ὁμοῦ δὲ διαίρεσθαι πεφυ-
 κε καὶ τῶν ἀτόμων, ἔ' πάλιν ἢ εἰς ἀπειρὸν ἔσαι
 διαίρεσις. ὡς τὸ φανερὸν ὅτι ὅτι ἐκ τῶν αὐτῶν λέ-
 γουσι τὸ μέγα καὶ μικρὸν, ἔ' πεπερασμένῳ μὲν
 τὸ ὀλίγον, ἀπείρους ἢ τὸ μέγα διαίρεσθαι ἔχειν, ὡς
 ἐκείνους δοκῆν λέγειν, ἐκ τῶν ἀτόμων τὰς ἀμερῆς ἐ-
 κείνῳ. ἔ' ἀτόμων εἰς τὸ μὴ δὲ μικρὸν λέγουσι εἰ
 ὡς ὅτιν, ὡς δείκνυμεν ἔ' τὸ μικρὸν διαίρεσθαι.

χ. ἀπείρους

A in nonnullis etiam paucitatis nomen vsur-
 pamus, vt his, quibus hoc nomen proprie
 quadret, quando scilicet determinatam
 quantitatem continuam ostendere lubet,
 vt in tempore & paruum & paucum tem-
 poris dicere consueuimus, vt paucum tem-
 pus duas horas, aut tres arbitantes; non
 verò, inquit, excludimur propter paruita-
 tem à diuisione continui. Potentia enim,
 qua diuidi quantitas quælibet cōtinuò po-
 test, etiam illi paruo inerit. Præterea, si
 compositæ lineæ, quatenus lineæ existunt,
 in puncto diuidi posse dicantur, quamquam
 paruum esse prædicetur de infecabilibus,
 quod statim obiciunt, nihilominus pun-
B ctatamē huic infinita insunt, potentia; quod
 necesse est, vt ipsi quoque fateantur, cūm
 lineæ omni puncta inesse concedunt. Hæc
 verò atomos lineæ, sit lineæ: qua igitur ra-
 tione lineæ existit, ea non minùs habebit
 puncta potentia infinita, quàm quælibet
 aliarum, quæ cōpositæ dicuntur. Quod si
 punctis prædita sit, secundùm quamlibet
 etiam proportionem eam diuidere licet,
 quemadmodum quælibet non infecabilis
 diuidi potest. Ad hæc, constat magnum ex
 paruis quibusdam componi: vt autē ex his
 quibusdam videtur, atoma & impertia par-
C ua nominari debent: velut alterius huius
 sectæ hominibus attridet, paruum dicitur,
 quod sectiones subit definitas. At quælo
 ab illis, quid tandem magnū erit, si magnū
 aliquod in pauca quædam infecabilia diui-
 di accidat, totū autem quo dlibet magnū in-
 star diuiditur, qualecumque tandem totū
 istud appelletur? Ad partes enim suas com-
 paratum magnum dicitur. Melius autem
 dici videtur magnum esse, quod infinitarū
 sectionum sit capax: paruum verò, quod fi-
 nita diuisione consumatur: Infinita autem
D eiusmodi impertia infecabilia erunt parua:
 aliquando etiam non protinus in hæc ato-
 ma parua, sed parua, quæ diuidi rursus po-
 terunt numero quidē illa finita, dissecabi-
 tur: quarum partium quælibet pro natura
 eorum quæ parua dicuntur, rursus secabi-
 tur in partes finitas. Nam paruum definitū
 ita est, quod secaretur in partes finitas. Rur-
 sus verò partes huius parui in alias, rursus
 hæc in alias. Necesse enim illud est: si quidē
 si in minima infinita magnum totum secari
 necesse sit, parua autē per hypothesin sem-
 per diuidentur, quoniam definita sunt me-
E diante diuisione, & hoc modo etiā necesse
 fuerit diuisionem infinitam non desinere.
 Manifestum igitur est, rationem parui ma-
 gnique in eo non constare, quod paruum
 definitas obtineat partes, magnum verò in-
 desinentes subeat diuisiones, ita vt prope
 illi, qui hoc pacto definiunt, minimum

illud & infecabile abiicere repudiareque videantur, cūm ne paruum quidem hoc ausint
 appellare. Si quidem, quemadmodum ostendimus, paruum omne secabile existat,

(paruo enim minus quiddam esse semper poterit,) etiam si paruum finitis sectionibus diuidi concedatur, nihilo minus paruo si minus semper capiatur, diuisio nunquam cessabit. At verò si quis propterea quod in numeris, quod paucum dicitur, finitam diuisionem obtineat, eo modo definiendam quoque in lineis paruitatem existimet, per ridiculè is arbitrabitur. In numeris enim ex insecabilibus vnitatibus coagmentatio fit, atque in his principium quoddam est, & paucitas: definita verò super stadio, definito tempore, quippiam, super infinitis, infinitaque attingens res vt moueatur necesse fuerit: & præterea si quod celerius mouetur, tempore æquali maius spatium conficit quàm tardius, motio verò animi celerima perniciosissimaque est, quæ aliud tamen nihil sit, quàm numeratio: numerabit igitur tempore finito, infinita, Zenon, id quod potentia est, in id quod actu dicitur, transmutans, absurda hæc conclusit. Hoc sophisma Philosophus ita dissoluit, inquit: Non finito tempore, infinitas partes stadii, id quod super eo fertur, contingit, sed fertur quoque tempore infinito. Nam quo pacto stadium, eodem tempus quoque infinitum dicitur, atque finitum: & quemadmodum tempus finitum est ob extrema quibus clauditur, ita longitudo quoque stadii: & quemadmodum tempus diuisionis gratia infinitum appellari consuevit, ita magnitudo etiam infinita dicitur ob diuisionem. Zeno ita paralogismo vsus, aliter finitatem temporis, aliter stadii accepisse videtur. Tèpus enim quod est ab ortu Solis vsque ad occasum, cum quemadmodum longitudo, secabile sit, in partes infinitas, finitum sumit esse propter terminos, non verò ad modum similem stadium quoque extremis finitum constituitur. Proinde etiam inquit philosophus, numerare non est ita singulas percurrere partes magnitudinis percensendo, si fortè quis putet animum quodlibet infinitarum partium attingere: quí enim posset fieri vt tantillo tempore actu infinita attingeret? Motio enim animi non ita continua est, neque in subiecto aliquo continuo, quemadmodum quod loco cietur: & tametsi concedatur animum moueri modo quodam, tamen motus is numeratio non esset, cum sit enumeratio non continua, sed quiete etiam quadam intercedente progrediatur. Sed admodum ridiculum est, cum rationem soluere quampiam non possis, se imbecillitati ingenii mancipare, & infirmitate animorum incitatos, in grauiore errores immergi. Quod verò dicitur de symmetris lineis: ternarium enim, nisi quis dualitatem fortè dixerit, vel vnitatem, non appellamus numeros, sed principia numerorum, hanc imparium, illam verò parium. Numerus etiam quilibet finitas habet diuisiones, in magnitudine verò res non ita habet. Nam eam partiri in partes infinitas possumus, quemadmodum numerum infinita accumulatio augere, vnde in numeris paucitas est definita, multitudo infinita, in magnitudine vastitas determinata. Nam cuiusque rei certa & definita magnitudo est, neque maius corpus cælo esse possit, paruitas autem indefinita. Et hæc quidem philosophi sunt responsa aduersus primum epicherema.

A μικροῦ γὰρ μικρότερον καὶ ὅσον ἐγκωφῆσαι ἔσται, καὶ εἰ πεπερασμέναι τὸ ὀλίγον ἔξει τὰς ἀριθμῶν. ἀλλ' οὐκ ἔλαμβαίεσθαι μικρότερον, καὶ μικρότερον τῷ ἀπειροῦ, ἀπειροὶ ἔσονται αἱ ἀριθμῶν. εἰ δὲ ὅτι ἔστι αὐτῶν εἰθμῶν τὸ ὀλίγον πεπερασμέναι ἔχει ἀπειροῦ, καὶ οἱ γραμμῆς τὴν ἀξίωσιν τὸ μικρόν, ὅλητες. ἐκεῖ μὲν γὰρ ὅξ ἀμερῶν τε, δηλαδὴ τῶν μονάδων, ἢ ἡμέρας, καὶ ἔστι τῶν ἀριθμῶν ἀρχὴ ἔστι, ἔ τὸ ὀλίγον ἀπειροῦ τε. τεία γὰρ. εἰ μὴ τις λέγει τὴν δυάδα, ἢ τὴν μονάδα οὐχ ὡς ἀριθμοῦ, ἀλλ' ὡς ἀρχῆς ἀριθμῶν, τὴν μὲν τῶν ἀπειρῶν, τὴν δὲ δυάδα τῶν ἀριθμῶν. καὶ πᾶς ὁ μὴ ἀπειροῦ ἀριθμῶν πεπερασμέναι ἔχει τὰς ἀριθμῶν. ὅτι δὲ τῶν μεγάλων οὐχ ὁμοίως. τὰ γὰρ μεγάλα ὅτι τὴν κατὰ μέρος ἔχει τὴν ἀπειροῦ, ὡς ἐν τῇ φυσικῇ ἐλεγχῶ. οἱ δὲ ἀριθμοὶ, ὅτι τὴν αὐξήσει. ὅθεν ὅτι μὲν τῶν ἀριθμῶν, τὸ ὀλίγον ὀλίγον, τὸ δὲ πολὺ ἀπειροῦ ἔστι. ὅτι δὲ τῶν μεγάλων, τὸ μὲν πολὺ ὀλίγον ἔστι γὰρ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραγμάτων λαβεῖν τὸ τέλειον, ἔστι δὲ αὐτῶν ἐννοήσῃ τὴν μέγαν, φησὶ τὴν μέγαν τὸν οὐρανόν, καὶ ἔξω τῶν οὐρανῶν γινώσκον τὸ ὀλίγον, ἀπειροῦ ἔστι. ἀπειροῦ γὰρ τὸ μέγαν ὅτι τὴν κατὰ μέρος. καὶ αὐτὰ μὲν φησὶν ὁ φιλόσοφος, ὅτι τὸ ἀπειροῦ ὅτι χεῖρημα ἐστὶν ἀμερῶν.

Solutio secundi argumenti.

Λύσις τῆς δευτέρας ὑποτιθέμενης.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ δὲ ὑποτιθέμενα ἴδιαι, ὅτι
 ἐκ τῆς ἰδέας. καὶ ταῦτα γὰρ πλεονεχ
 μεγάλα, ἀδιαίρετα ἐπιπέδω, ὡς δὲ μὴ τῆς
 ἀρχῶν τούτων καὶ ὑποτιθέμενων, ὡς τε εἶναι
 αὐτῶν μέρη. φησὶ γὰρ οἱ δὲ ἐν τοῖς εἰδέσι
 τῶν ἀτόμων κατασκευάζοντες, ἔλαττον ἴσως
 ἀξιώμα λαμβάνουσι τῆς ὑποτιθέμενης, τὸ ἴ-
 διαι τούτων ἰδέας, καὶ ὑποτιθέμενα αὐτῶν ἀνα-
 γούσιν, δι' ὧν δεικνύουσι. καὶ γὰρ ἀπὸ τούτων τῆς
 λόγων ἀναίρεται τὰ εἶδη. ἔλαττον ἀξιώμα
 λέγων, ὅτι πλεονεχ ἀπειράτων. πιθανώτερον
 γὰρ τὸ λέγειν, ἄτομα εἶναι μεγάλα, ἢ τὸ ἰδέας
 εἶναι. τὸ γὰρ δι' ἔλαττον ἀξιώματος τὸ πι-
 θανώτερον σιωπῶν, πάμπαν ἀτόπον. μάλ-
 λον μὲν οὖν ἔπειτα ἀπὸ τῆς ποσῶς ἐνδόξων
 τῶν ἰδίων ἀδόξων ἀναίρεσθαι πέφυκεν, ἀναίρε-
 θήσονται αἱ ἰδέαι ἀπὸ τούτων, ὅτι ἔπειτα ἔσθι
 ἰδέαι μεγάλα. εἰσὶ δὲ τὰ μεγάλα εἰς ἀπειράτων
 ἀδιαίρετα, καὶ ἢ ἀδιαίρετα ὅλως, ἀδιαίρεθῶσιν-
 ται [εἰ] αἱ ἰδέαι, εἰ ὅλως εἶεν. καὶ εἰ ἀδιαί-
 ρεθῆεν, ἢ ἔσθι ἀναίρεσθαι πέφυκεν, οὔτε ἀ-
 κίνητοι, οὔτε ἀπαθείς ἔσονται, ὡς τὸ βούλημα
 εἶχε τῆς ἰδέας ἰδέας.

Λύσις τῆς τρίτης ὑποτιθέμενης.

ΠΡΟΣ δὲ τὸ τρίτον εἰσαίδητος ὑποτιθέ-
 μενα. τὸ λέγειν ὅτι τὰ στοιχεῖα μεγάλα
 καὶ εἰς πᾶσι μέγας ἀδιαίρετον, ἀδιαίρετῶν καὶ
 δὴ συμβαίνει ἔσθι ταῦτα, ἔσθι λοιπὸν ἔσθι τῶν
 ἀρχῶν τῶν μέρη τῆς ὅλης στοιχείου,
 οὕτως εἰσαίδητος φιλόσοφος. πάλιν δὲ τῆς ὑπο-
 τιθέμενης στοιχείων ὀνήτης, τὸ ἀμωρῆ ἀξιώμα.
 εἰ γὰρ αὐτὸ ἐπιφανοῦται πῶς οὕτως, ἀλ-
 λά τῶν ὅλων τῶν ὑποτιθέμενων σκέψιν αὐτὸ
 τὸ δὲ ἀρχῆς λαμβάνουσι. μάλλον δὲ ὅσον
 μάλλον τὸ δὲ ἀρχῆς δοξαίμεν ἀδιαίρετῶν
 ποσῶν μάλλον δοκεῖ ἀδιαίρετον εἶναι σῶμα καὶ μῆ-
 κος, ἔσθι τῶν ὅλων ἔσθι ἀδιαίρετα. πῶς δὲ
 τὸ δὲ ἀρχῆς λαμβάνουσιν. ὅτι ζήτουμένου
 τούτου, εἰ ἀδιαίρετον εἶναι σῶμα, εἴτε καὶ εἰς
 ἀπειράτων ἀδιαίρετον, ἐκείνοι ὡς ὁμοιογενῶν
 ἐλαττωσάν τῶν ὑποτιθέμενων, λέγοντες.

Alterum argumentum fuit, quod su-
 mebatur ratione idearum. Eas enim
 cum magnitudines quasdam esse dicunt,
 individuas fecerunt, quod principiis istis, &
 primis, prius nihil statueretur, partes harum
 scilicet. Inquit igitur, eos qui inter ideas
 collocent infecabiles lineas, exiliorem non
 minus astruere inaniorumque sententiam
 afferre proposita, quam nos refellere co-
 namur: nam eo ipso, quo confirmare pro-
 positum nituntur, ea demoliri ipsa, & tolle-
 re e medio videntur. Nam ratione hac con-
 sistere idearum non possunt. Vocat autem
 ἀξιώμα Aristoteles, quod incredibilius alicui
 videatur: putatur enim verius infecabiles
 quasdam magnitudines, quam ideas esse.
 Velle igitur incredibiliore sententia, quod
 verisimilius est, astruere, perquam absur-
 dum videretur, & eo quidem magis, cum per
 ea quae aliquo modo probabilia existunt, id
 quod impendio incredibile videatur, refel-
 lere nos existimemus. Certè his quoque
 concessis, ideas tolli necesse est, quoniam
 quidem cum idearum magnitudines quasdam
 sint, diuidi posse necessarium fuerit eas-
 dem. Quam ob causam neque immobiles
 erunt, neque ἀπαθείς, quemadmodum idea-
 rum authores statuunt.

Solutio tertii argumenti.

Contra argumentum tertium instat
 philosophus, quod ita habet: Elemen-
 ta magnitudines quasdam esse: eas verò, si
 dissecari possint, tum principiorum fore
 principia alia, nempe partes elementorum,
 totis elementis: atque horum opinionem
 hoc modo refutat Aristoteles, inquit le-
 uiculum esse corporeorum elementorum
 infecabilia quasdam statuere. Tamen si verò
 nonnulli hoc modo declarare videantur
 moliri conarique, id tamen quod a princi-
 pio est propositum, non probare, sed pete-
 re videntur. Multo enim magis, quod id
 petere videntur quod probandum esset, vi-
 dentur propterea confirmare magnitudi-
 nem quamlibet, ac corpus fecabile existere
 vastitatis ratione, distentionisque respec-
 tu. Quomodo autem quod a principio
 est, petere videntur; Quoniam illo
 quæsito proposito, an corpus quodlibet fe-
 cari queat, an verò quoddam sit infecabile,
 isti homines, quasi confessum sit, confe-
 stim ad elementa confugiunt, dicentes,
 Ecco

Ecce tibi elementa sunt corpora, & ea indiuidua: quare & alix quædam magnitudines esse possunt. Quæ cum ita defendunt, nihil consecuti videntur aliud esse quàm vt ea corpora, quæ ipsi vocant atoma, suo ipso- rum argumento secabilia demonstrēt, cum ad probationem ea assumant, quæ sine con- trouersia diuidua ostendi possint ab istis. quibus corporibus secabilibus demonstra- tis, eadem ratio in reliquis etiam haberi vi- deatur infinita sectionis in magnitudine. Nullo autem negotio insecabilitas elemēto- rû refellitur, nec ratione, sed sensu dumtaxat fides quærenda. Sensum enim deserere, & eo relicto rationem quærere, vt absurdū, ita perquam ridiculum apparet. Qua per- uersitate plerique capti, & veri, & eius, quod deceret, nullam rationem perceperunt: vt Parmenides quoque, qui ens vnum asser- bat, & Zenon, qui motum negabat: & com- plures alij sunt hallucinati.

CAPVT VI.

Solutio reliquorum argumentorum supra expositorum.

Quartum epicherema Zenonis est, quo ipse vsus est, motū respiciens. Si, inquit, diuidi stadiū in partes infinitas queat, moueâtq; eas cōmuni quadā mēsurā, vniuersas dimetiri nos posse, admodū sophisticum vi- detur, nec hypotheses, quæ in geometria sta- tuuntur, illud mehercle admittunt: neque enim vero supponūt ad hunc modū, neque commodū etiam est vt illud cōcedant. Ad- hæc contraria videntur, omnē lineā symme- trā fieri, deinde statuere quarumlibet non fieri, sed esse mensurabilium linearū mensu- ram. Quocirca ridicula admodū sunt, quæ sentiunt, & quibus demonstrationes confi- cere se putant. Nam his neque litigiosam neque sophisticam rationem effugiunt. Et- enim propter infirmitatem probationū mi- nimè potest oratio illorum hominum, vel absurda, quæ contrā proferuntur, vel redar- gutiones contradictionēsq; euitare. Mathe- matici sanè linearum, quæ commensurātur, communem statuunt esse mensuram, sed eam non indiuiduam concedunt, sed eius- modi quampiam, quæ & ipsa possit alteri cuiquam commensurabilis existere, accepta alia communi quadam ambarum mensura.

πειρος τῆ διαιρεσί, ἔτω κὶ τὸ μήκος ἀπειρον τῆ διαιρεσί. Ζιῶων οὖν πρῶτον ἰσχυρόν, ὡς τὸ τῆ χρόνῳ πεπερασμένον λαμβάνει, κὶ ὡς τὸ τῆ σαδίσ. ἢ γὰρ ἔωθεν κὶ εἰς ἑσπεραν χρόνον, ἀπει- ρον ὄντα κτλ. τῆ διαιρεσί, καθὼς κὶ τὸ μήκος ἔστι κτλ. τῆ διαιρεσί ἀπειρον, πεπερασμένον λαμβάνει κτλ. τὰ πέρατα, κὶ ἂν λαμβάνει ἔτῳς κὶ τὸ σαδίσ πεπερασμένον, κτλ. τὰ ἄκρα διλαδὴ, ἀλλ' ὅλως κτλ. τῆ διαιρεσί. ἔσθ' αὖτις φησὶν ὁ φιλόσοφος, τὸ κατ' ἑκαστον ἀπείρα τῆ ἀπείρων τῆ διανοίας, ὅτι ἔστιν ἀειθμεῖν εἰ δὲ πῶς ἐφαπτεσθαι τῆ ἀπείρων τῆ διανοίας, κατ' ἑκαστον σημειῖον ὅτι ἴσως κὶ ἀδιώατον. πῶς γὰρ ἀφεται ἐργεία κατ' ἑκαστον τῆ ἀπείρων ἐν ἴσῳ δὲ χρόνῳ. ἢ γὰρ ἔστιν ἐν σιωχέσι κὶ ὑποκειμένοις, φησὶν, ἢ τῆ διανοίας κίνησις, ὡς ἔστιν ἔπι τῆ φερεμίου.

A ἰδού σώματα τὰ σοιχεία, κὶ οὐ πέφυκε διαι- ρήσθ. Ἐ εἰ ταῦτα ἀδιαιρέτα, Ἐ ἀλλὰ ἵνα πέ- φυκεν δὴ ἀδιαιρέτα εἴη. ἐπεὶ ἡ ἔτω τὸ εἶς δὲ χρόνῳ λαμβάνουσιν, ὅσῳ δὲν δὴ ὁ ἐστέυθεν κερδαί- νουσιν, εἰ μὴ κὶ μάλλον πρῶτον ἰσχυροὶ σώματα ἵνα λέγοντες ἄτομα, ἀ δὴ καὶ μάλλον ὡς εἰστέυθεν ἔχουσι δεικνύειν, ὅτι διαιρέτα εἴσι. κὶ οὐ- τῶ καὶ ἔπι τῆ λοιπῶν, κατὰ λελυμένων αὐ- τῆ, κατὰ λυθὲν τὸ ἀδιαιρέτον. ὅτι δὲ ὡς κατὰ- λυτον ἔπι τῆ σοιχείων τὸ ἀδιαιρέτον, ἀφαισι B ἰσχυροί. τὸ γὰρ ἕδαρ καὶ ἡ γῆ, * ἐφ' ὅσῳ εἴ- χουσι, εἰς μέρη διαιρέται. ἀφαισι οὖν τῶν αἰ- αθισιν, τὰ λόγῳ μόνῳ δουλεύειν, ἄτοπον τε καὶ μάταιον. ἐπεὶ Ἐ ἐστέυθεν πολλοὶ τινες τῆς ἀληθείας κὶ τῆ ἀρέποντος ἔξετραπυσσῶν, ὡς κὶ Παρμενίδης ὁ λέγων ἐν τῷ ὄντι καὶ Ζιῶων ὅτι οὐκ ἔστι κίνησις. κὶ δὴ οἱ πλείστοι.

ΚΕΦΑΛ. 6.

Λύσις τῆν λοιπῶν ἐπιχρημάτων.

C ΓΕῦρον ἐπιχρημάτω ὡς ἐκείνοις ἔπι τῶν εἰς ἀπειρα ἀδιαιρέτω τῆν μεγα- θῶν, τὸ τῆ Ζιῶωνος, ὅτι ἐκείνους ἰδίως ἔπι τῆς κινήσεως ἔλεγχ. εἰ γὰρ διαιρέτον ἐπ' ἀπει- ρον τὸ σαδίσ, κινῆται δὲ ἵς αὐτὸ ἐν ἵσι ὡς ἐισμέ- να χρόνῳ, δὲ αὖ ἀφεται τῆ ἀπείρων ἐν πεπε- ρασμένῳ χρόνῳ. κὶ εἰ τῆ σαδίσ ἐν ἴσῳ χρόνῳ πλείον διαιρέτω, ἢ τὸ βραδύτερον. Ἐχίση δὲ ἵς τῆς διανοίας κίνησις, καὶ ἡ διανοία ἀειθμεῖν τῆ ἀπειρα ἐν τῆ πεπερασμένῳ χρόνῳ. Ζῆ- ρων μὲν οὖν τὸ διωάμει εἰς τὸ ἐργεία ἐκ- λαμβανόμενος, ταῦτα δὴ τὰ ἄτοπα σιωχῆν. ὡς αὖ τῆ ὁ φιλόσοφος, ὡς κὶ ἐν δὴ οἰς ἔλεγχ, εἰσαίσι πρὸς ταῦτα λέγων, κὶ σοφισμα τὸν λόγον ἀποδεδεικνύει. ὅσῳ γὰρ ἐν πεπερασμένῳ χρόνῳ, φησὶ, τῆ τῆ σαδίσ ἀπείρων ἀφεται τὸ φερεμίου, ἀλλὰ κὶ ἐν ἀπείρῳ αὐτῶ. ὅ γὰρ χρόνος ὡς αὐτῶς κὶ τὸ μήκος, ἀπειρον κὶ πε- περασμένον λέγεται. κὶ ὡς ὁ χρόνος πεπερα- σμένος τοῖς πέρασι, ἔτω κὶ τὸ μήκος πεπε- ρασμένον τοῖς ἀκροῖς. ὡς δὲ αὖτις ὁ χρόνος ἀ- πειρος τῆ διαιρεσί, ἔτω κὶ τὸ μήκος ἀπειρον τῆ διαιρεσί. Ζιῶων οὖν πρῶτον ἰσχυρόν, ὡς τὸ τῆ χρόνῳ πεπερασμένον λαμβάνει, κὶ ὡς τὸ τῆ σαδίσ. ἢ γὰρ ἔωθεν κὶ εἰς ἑσπεραν χρόνον, ἀπει- ρον ὄντα κτλ. τῆ διαιρεσί, καθὼς κὶ τὸ μήκος ἔστι κτλ. τῆ διαιρεσί ἀπειρον, πεπερασμένον λαμβάνει κτλ. τὰ πέρατα, κὶ ἂν λαμβάνει ἔτῳς κὶ τὸ σαδίσ πεπερασμένον, κτλ. τὰ ἄκρα διλαδὴ, ἀλλ' ὅλως κτλ. τῆ διαιρεσί. ἔσθ' αὖτις φησὶν ὁ φιλόσοφος, τὸ κατ' ἑκαστον ἀπείρα τῆ ἀπείρων τῆ διανοίας, ὅτι ἔστιν ἀειθμεῖν εἰ δὲ πῶς ἐφαπτεσθαι τῆ ἀπείρων τῆ διανοίας, κατ' ἑκαστον σημειῖον ὅτι ἴσως κὶ ἀδιώατον. πῶς γὰρ ἀφεται ἐργεία κατ' ἑκαστον τῆ ἀπείρων ἐν ἴσῳ δὲ χρόνῳ. ἢ γὰρ ἔστιν ἐν σιωχέσι κὶ ὑποκειμένοις, φησὶν, ἢ τῆ διανοίας κίνησις, ὡς ἔστιν ἔπι τῆ φερεμίου.

Εἰ δὲ οὗτω καὶ εἰ χωρὶς κινεῖσθαι οὕτως, οὐκ ἔστι
 τῆτο ἄριθμείν. Ὁ γὰρ ἀριθμείν ἐστὶ ὁ μετ'
 ὅπτις αἰτίας. ἀλλ' ἀτοπον ἴσως, ὅ μὴ διωαμέ-
 νοις λυθὴν τὸν λόγον, δουλοῦν τῆ ἀσθενείᾳ, ἔ-
 παρσεξαπατᾶν ἑαυτοὺς μείζοις ἀπάτας,
 βοηθουῦν τῆ ἀδιωαμία. Ὁ δὲ ὅτι τῆ συμ-
 μέτρων γραμμῶν, ὡς ὅτι αἱ πᾶσαι τὰ αὐτῶν
 ἡνι καὶ ἐνὶ μετρώται, κομιδῆ σοφιστικὸν φησι,
 καὶ ἠκιστα χεῖ πλὴν ὑποθέσιν πλὴν ἐν τοῖς μα-
 θήμασιν. οὐτε γὰρ ὑποτίθενται οὕτως, οὐτε
 χρῆσιμον ἀλλοῖς ἐστίν. ἀμα δὲ καὶ ἐρασπώσιν
 ἐχθρῶν, πᾶσάν μὲν γραμμῶν σύμμετρον γί-
 νεσθαι, πασῶν δὲ τῆν συμμέτρων κοινὸν μέ-
 τρον εἶναι ἀξιοῦν. ὡς τε γελῶν ὁ χεῖ τὰ ἐκείνων δόξας, καὶ εἰς ὧν ἀλλοῖς λέγουσι φάσκοντες δείξαι,
 εἰς ἐριστικὸν ἀμα καὶ σοφιστικὸν ἐκκλίνον λόγον, καὶ αὐτῶν οὕτως ἀσθενῆ: πολλὰ γὰρ ἀσθενῆς
 ἐστὶ καὶ πλὴν ταῦτο ποιεῖ ἀφουγενὲ καὶ τὰ ὑποθέσιν καὶ τοῖς ἐλέγχους. ὑποτίθενται γὰρ οἱ μα-
 θηματικοὶ κοινὸν μέτρον τῆν συμμέτρων μεγεθῶν, ἀλλ' οὐκ ἀτομον τῆτο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ διωα-
 μῶνον παρὲς ἄλλο σύμμετρον εἶναι, καὶ αὐτὸ πᾶν ἄλλο κοινὸν μέτρον. καὶ γὰρ ὁ γ' κοινὸν μέτρον ἐστὶ, τῆ τε
 λγ' καὶ τῆ πα', τῆ μὲν χεῖ ὁ τετρακίς, τῆ δὲ χεῖ ὁ ἐνεακίς. ἐπὶ δὲ καὶ τῆ μέ χεῖ ὁ πεντάκίς.
 ἀλλ' ἐστὶ καὶ αὐτὸς ὁ γ' τὰ κα' σύμμετρος. ὁ γὰρ γ', κοινὸν μέτρον καὶ ἀμφοτέρων, τῆ μὲν χεῖ τὸν
 γ', τῆ δὲ χεῖ τὸν ζ'. ἔτι γὰρ πᾶσα γραμμῆ, ἑτέρα καὶ ἑτέρα σύμμετρος, ἢ ἑτέρα ἀσύμμετρος,
 παρὲς πλὴν μὲν ἔχουσα πᾶν κοινὸν μέτρον, παρὲς πλὴν δὲ οὐκ ἔχουσα. ὡς τε ἔπᾶσαι τὰ αὐτῶν ἡνι ἔ-
 ἐνὶ μετρώται, ἀλλ' ἄλλω μὲν τὰ οὕτως σύμμετρα, ἄλλω δὲ τὰ ὡς ἐκείνως. ὅτι μὲν οὗτω ἕκ γὰ
 τῆν εἰρημῶν λόγον, οὐτε ἀνάγκη ἀτόμοις εἶναι γραμμάς, οὐτε πιθανὸν, φημερῶν.

A Etenim nouem cum triginta sex mensuret,
 vnūmq; & octoginta, priorem quidē secun-
 dūm quaternarium, alterū secundūm noue-
 nariū, nihil impedit quominus ix. & cū xxi.
 cōmensuretur, cū ternarius vtrorumque
 cōmunis existat mēsurā, illius quidem secū-
 dūm ternariū, huius verō secundūm septe-
 narium. Linea verō quælibet ad quasdam
 cōmensurabilis, ad alias verō quasdā asym-
 metros reputatur; quapropter non verè dici-
 tur, quælibet quibuslibet cōmensurabiles
 esse, aut omnes mēsurā cōmuni inter se cō-
 parari, cū hæ ad hunc modum symmetre,
 alix sint ad modum aliam commēsurabiles.
 Ex his itaq; cōstat, has rationes valere nihil,
 nec concludi ex his indiuiduas esse lineas.

Κ Ε Φ Α Λ. Ζ'.

B CAPVT VII.

Ὅτι οὐκ ἔστι γραμμῆ ἀτομος καὶ ἀμερῆς, ἀλ-
 λά πᾶσα διαιρετῆ, καὶ εἰς ἀπειρα διαι-
 ρετῆ διὰ πλείων συμβεβῆσσι.

Sententiam Aristotelis, quæ est, omnes lineas
 esse secabiles, pluribus argumentis
 confirmat.

ΕΤΙ δὲ καὶ ἐκ τῆν δὲ ἡμοιοῦ ἀφανερῶ-
 τερον παρὸν μὲν, ἐκ τῆν ἐν τοῖς μα-
 θήμασι διχνομῶν καὶ διθεμῶν, ἀοὺ δὲ διχομον,
 ἢ πισοτέροις λόγοις, κινεῖν. εἰ γὰρ ἡ ἀτομὸς ἐστὶ
 γραμμῆ καὶ διθεία, ἐφαρμόσθαι αὐτῆ ὁ,
 τε τῆς γραμμῆς λόγος, καὶ ὁ τῆς διθείας. ἀλλ'
 οὐκ ἐφαρμόζοισι τῆ ἀτόμω, οὐτε ὁ τῆς
 γραμμῆς, οὐτε ὁ τῆς διθείας ὅρος, διὰ ὅ
 μήτε μεταξὺ πίνων εἶναι, μήτε ἔχειν μέσον. ἢ
 γὰρ ἀτομος γραμμῆ πῶς ἔσται μήκος ἔ-
 απλατῆς, ἐπὶ ἀτόμω οὐσα, μεταξὺ πλάτις
 οὐκ εἶναι πέφυκεν; ὡς γὰρ ἡ σιγμῆ μέση δύο
 γραμμῶν διωαμή ἐστίν, ἀδιαρέτων μὲν οὐ-
 σῶν ὅτε δὲ ἐνεργεία διαρεθῶσι, τότε ἡ σιγμῆ
 τοῖς * διχοτομήσασιν ἐνεργεία διαίρεσις γὰρ
 ἔστω ἔ γραμμῆ μέσον δύο διωαμει ὅπιφα-
 νῶν ἐστίν, ἀδιαρέτου καὶ μίας τ' ὅπιφαιείας ἔ-
 σης. ὅτε δὲ ἐνεργεία διαρεθῶν, ἔ ἡμοιοτο δύο
 ὅπιφαιείας, ἢ γραμμῆ ἐνεργεία διαίρεσις ἐστίν.
 ἀτομος δὲ ἔσται ἐκείνη, καὶ χεῖ τῆν ἀδιαρέτατες,

PORRò autem ex his, quæ à mathemati-
 cis dicuntur, demonstranturque, lique-
 re euidentissimè poterit, quas ipsorum ra-
 tiones, nisi probabilioribus nos opponamus
 pugnemusque argumentis, refellere non
 debemus. Si enim linea sit infecabilis, & re-
 cta, nimirum illi definitio vtriusque quadra-
 bit & lineæ & rectæ: definitio autem impar-
 tibili vtriusque conuenire nequit, cū pro-
 pterea quòd ea neque medium quorundam
 esse queat, tum quòd neque ipsa in se me-
 dium possideat. Nam linea infecabilis quo-
 modo tandem sit longitudo, & sine latitu-
 dine, cū ipsa infecabilis existens intra su-
 perficiem dari nequeat? Quemadmodum
 enim punctum in medio duarum linearum
 potentia est, cū vna & continua linea ad-
 huc existunt duæ illæ potentia, cū verò
 actu diuisa in puncto fuerit, tum punctum
 actu secundūm diuisionem constituitur: ita
 quoq; linea duas continens superficies, cū
 actu superficies dissecta fuerit, & duæ superfi-
 cies actu constitutæ sint, linea sanè actu exi-
 stēs, actu diuisionē factā cōmōstrabit: ea ve-
 rò cū posita sit atomos, & dimētionis exers,

γ. διχο-
 μίμασι

quo pacto medium fuerit inter superficies duas quæ ratione latitudinis diuiduntur? Necessè itaque fuerit cum superficies in partes duas cadat, eam dissectionem propter lineam accidere, atque isto modo ratione infecabilis etiam lineæ diffecabitur superficies: aut si respectu atomæ lineæ superficies non diuidi possit, sequitur etiam ut superficies duæ ne coniungi quidem secundum illam possint: quod tamen cum primis lineæ naturam non obscure indicat, neque proinde diuisionem sustinebit ipsa etiam cum sit atomos: quæ conditioni linearum ambo repugnant. Definitio quoque huic non quadrabit, si indiuidua recta linea statuatur. Recta enim est, cuius medium extremis adiunctum æquabiliter est. Præterea secuturum est, lineas omnes esse symmetras. Quæ enim ratio differentiarum assignabitur, hanc infecabilem unam mensurare, alteram verò non posse mensurare? Cum enim impartibilis existat, omnibus ceu mensura, ex æquo accommodabitur, siue actu, siue potentia solum commensurabiles sint. Tertio cum ex datis tribus lineis triangulus conflari queat, etiam ex tribus atomis triangulus componetur: in quolibet verò æquilatere, cathetus ducta in mediam cadit, ac in partes duas diffecat. Sed fieri hoc non posset, si impartibilis foret linea: intermediam enim lineam indiuidua non admittit. Quarto, linea eiusmodi atomos addita alteri compositam maiorem non efficiet: nam infecabilia accumulata molem non attollunt, nec granditatem efficiunt. Quinto, ex impartibilibus duobus continuum nullum procreatur, quoniam continua linea plura semper duobus infecabilibus obtinet. Futurum autem esset, ut præter infecabilem hanc, nulla etiam reliquarum penitus linea continua existeret: quod falsum cum sit, necesse etiam fuerit, indiuiduam lineam nullam statuere. Sexto, linea omnis aut finita aut infinita est: atomos certè ut sit finita, oportet: quare & fines possidebit. Finis autem nullus, quàm ipsamet sibi fuerit, quod absurdum est: aut fines si obtineat, diuidi poterit. Aliud enim finis, & id, cuius finis dicitur. Aut profecto linea dicitur esse quædam, neque finita, neque infinita. Septimo, non qualibet in linea punctum erit: nam in ea quæ diuisionem respuit, nullum inerit. Quod si in indiuidua linea nullum insit punctum, in nulla profecto aliarum punctum designari queat: nam reliquæ ex his componuntur. Octauo, aut nihil inter puncta duo, aut omnino lineam interuenire oportet. In linea vero qualibet plura vno puncta designari possunt: quare inter puncta duo atomos linea poni non poterit. Impartibilitas enim

A πῶς μέσον νοηθῆν τῆς ἑπιφανείων τῆς καὶ πλατῆος ἀφαιρουμένων; ἀνάγκη οὖν τῆς ἑπιφανείων καὶ τῶν τετραφαιρουμένων, σίω- ἀφαιρῆσθαι καὶ πῶς ἄτομον γραμμῶν, πῶς καὶ τῶν τετραφαιρουμένων, ἔ μέσον τῆς δύο ἑπιφανείων κειμένων. οὔτε γὰρ ἴσων ἐστὶ μεταξὺ εἰς τὸ πῶς φύσιν τῆς γραμμῆς ἀκινῆσαι, οὔτε μέσον ἔχει ἄτομος οὐσα. καὶ πῶς ἐφαρμόσθαι αὐτῇ ὅ τῆς ὁμοίαι ὄρεσ; ἀλλὰ γὰρ ἐστὶν, οὐδὲ μέσον ἑπιφανείων τοῖς πέρας- σιν. ἐπὶ πᾶσαι αἱ γραμμαὶ σύμμετροι ἐσονται. B τῆς γὰρ ἢ ἀποκλήρωσις, τῶ πῶς μὲν μετρήσθαι, πῶς δὲ μὴ μετρήσθαι, τὸ κινῆσθαι καὶ ἄτομον μέτρον, πῶς ἄτομον δηλαδὴ γραμμῶν; ἄτομος γὰρ οὐσα καὶ ἀμερῆς, πάσας ἐφαρμόσθαι, καὶ πᾶσαι ὑπὸ τῆς ἄτομον μετρηθῆσθαι, αἱ τε μήκει σύμμετροι, καὶ αἱ διωάμει. ἄτομοι δὲ οὐσαι καὶ αὐταί, σύμμετροι ἑαυταῖς ἐσονται μήκει, ἴσαι γὰρ ὥστε καὶ διωάμει. C τὰ γὰρ σύμμετρα μήκει καὶ διωάμει σύμμετρα. οὐ μὲν γὰρ ἀνάπαλιν, ὡς ἐλέ- γουμεν. ἐπὶ εἰς ἓκ τετραγώνων ὁμοίων ὁμοίων συ- νίσταται τρίγωνον, καὶ ἓκ τῆς ἄτομον συσταθῆναι. εἰς ἀπὸ τῆς ἴσοπλευρῆος, ἢ καθετὸς ἐπὶ πῶς μέσον πῶς. ἴσοπλευρῆος δὲ πῶς τὸς τὸ ἀπὸ τῆς ἄτομον. ἴσαι γὰρ αἱ ἄτομοι, ὥστε ἔ- ἑπι πῶς ἄτομον ἢ καθετὸς πέραςται, ἔ ἐστὶ μέ- σον τῆς ἄτομον ὅσῳ οὐ διωάμει εἶναι. ἢ γὰρ ἄτομος μέσον οὐχ ἔχει. ἐπὶ γραμμῆς ὡς τε- θεῖσα γραμμῆς, οὐ ποιήσθαι μείζων πῶς ὄλιον. D τὰ γὰρ ἀμερῆ σιωλήθημεν, οὐ ποιοῦσι μείζων τὸ ὡς τερον. ἐπὶ ἓκ δυοῖν ἀμερῆων μὴ δὲν γί- νεσθαι σιωχῆς, ἀλλὰ τὸ πλείους ἔχειν ἀπὸ τὸ σιωχῆς. ἀπασα δὲ γραμμῆς ὡς πῶς ἄτομον, σιωχῆς ὅσῳ αὐ εἶναι. ὥστε ὅσῳ ἄτο- μος. ἐπὶ πᾶσα γραμμῆς, ἢ ἀπειρος, ἢ πέρας ἔχει ἢ γὰρ ἄτομος ὅσῳ ἀπειρος. ὥστε πέρας ἔχει. οὐδὲν δὲ ἄλλο τι τὸ πέρας, ἢ αὐτῆς ἄτο- μος. εἰ δὲ γὰρ πέρας ἔχει, ἔ ἀφαιρητὴ ἔσται. E τὸ γὰρ πέρας ἄλλο, ἔ οὐ πέρας. ἢ ἔσται τῆς γραμμῆς οὔτε ἀπειρος, οὔτε πεπερασμένη. ἐπὶ ὅσῳ ἐν ἀπᾶσιν γραμμῆς σημεῖα ἔσται. εἰ γὰρ τῆς ἄτομον, ὅσῳ ἔσται καὶ εἰ ἐν τῆς ἄτομον οὐχ ὑπάρχει σημεῖα, οὐδὲ ὄλιως ἐν γραμμῆς ἔσται. αἱ γὰρ ἄλλα ἐκ τῆς ἄτομον κατ' ὅσῳ νοῦς εἰσὶν. ἐπὶ εἰ μὴ δὲ τῆς σημεῖων ἔσται με- τὰξὺ, ἢ γραμμῆς εἰ μεταξὺ, ὅσῳ γραμ- μῆς ἐν ἀπᾶσιν δὲ πλείους σημεῖα. ὅσῳ ἔσται ἄτομος. μόνον γὰρ τὸ ἄτομον τῆς σημεῖων ἐστὶν.

ἐπιούχῃ ἀπάσης ἔσται γραμμῆς τετραγώνου. ἄλλο γὰρ τετραγώνον ἔχει μήκος καὶ πλάτος ὡς τε ἀδιαιρέτον. πῶς γινώσκω τὸ ἀδιαιρέτον ὡς ἀδιαιρέτων; εἰ γὰρ τὸ τετραγώνον ἀδιαιρέτον, καὶ ἡ γραμμὴ ἄρα. ἐπὶ δὲ πέρους τῆς γραμμῆς σιγμὴ ὅστιν. ἢ σιγμὴ γ', ἀτομος ὡς πέρους. ἢ γραμμὴ δὲ ὡς περατουμένη, ὅσα ἀτομος. σιγμὴ ἴσῃ, ἀλλ' οὐ γραμμὴ δὲ πέρους τῆς γραμμῆς. ἢ ἔσται γραμμὴ γραμμῆς σιγμῆς μείζων, εἰ γραμμὴ ἔσται τὸ πέρους καὶ τὸ ἀτομον. γραμμὴ γὰρ πᾶσα γραμμῆς μείζων γραμμῆ. εἰ δὲ συνῆρχῃ τῇ ὑποτεθείσῃ ἀτομῷ γραμμῆ δὲ πέρους ἢ σιγμῆ, ἀφ' ἧς τὸ αὐτὸ πέρους τῷ σιμωχῶν γραμμῆς, ἔσται τὸ πέρους ὅσα ἀμερές, ἀλλὰ τῆς ἀμερούς, καὶ ὁμοῦ σκείνης ὅτι τὸ πέρους τῆς περατουμένης ἔτερον. ὅπως δὲ οὐ δίδωσιν σιγμὴ γραμμῆς. οὐδὲν γὰρ ἴσον ἔξῃ ἢ ἀτομος γραμμὴ πᾶσα πῶς σιγμῆ, πῶς ἴσῃ. ἐπὶ ὁμοίως καὶ ὅτι πεδον καὶ σῶμα ἔσται ἀτομα. ἐνὸς γὰρ ὄντος ἀδιαιρέτου καὶ ἄλλοι σιμωχουθεῖ, ἀφ' ἧς τὸ ἴσῃ διηρηθῆσθαι καὶ ἴσῃ, καὶ ἴσῃ σῶμα μὲν καὶ ὅτι φαίνεται, ὅτι φαίνεται γ' καὶ γραμμῆ. ἀλλὰ μὲν σῶμα ἀδιαιρέτον ὅσα ἔσται, ἀφ' ἧς τὸ εἶναι ἐν αὐτῷ βάρους καὶ πλάτους. οὐδὲ ἂν γραμμὴ εἴη ἂν ἀδιαιρέτος. ἐπὶ εἰ γραμμὴ ἀμερῆς, καὶ χροῖος ἔσται ἀμερῆς. ἀμερῆ δὲ ἐν χροῖω τὰ νῦν. ὡς τε καὶ ὁ χροῖος ἔσται τὸ ἐκ τῆς νῦν, καὶ τῆς αὐτῆς λόγου λέγει ἀμφο. ἀλλ' οὐτε τὰ νῦν ἀλλήλοισι σιμωχῆ. ἢ ὅτι οὐ γὰρ ἀπὸ ἀλλήλων οὐτε αἰσιγμῆ ἀλλήλοισι σιμωχῆς. ὡς τε ὅσα ἢ σιμωχῆς τῆς ἀδιαιρέτων, ποιήσῃ μὲν μέγεθος, ἀφ' ἧς τὸ μὴ πλείω τόπον ἔχειν. ὅταν γὰρ ὅτι γραμμῆς γραμμὴ τῆς καὶ ἐφαρμόσῃ, οὐδὲν γὰρ μείζον τὸ πλάτος, καὶ ὅσα ὅσα ὅσα ὅσα. ὡς τε καὶ ὅτι τῆς σιγμῆς τὸ αὐτὸ γινώσκται. καὶ οὐ πλείω καὶ ἴσῃ τὸ ποῖ, καὶ ὅσα ὅσα. ὅσα ὅσα, ὅπου γὰρ ὅσα τὸ ποῖ ὅσα ἔσται σιγμῆς καὶ αὐτῶν. ὡς τε ὅσα ἂν εἴη μέγεθος σιμωχῆς ὡς ἀμερῆς. ὅσα ἄρα οὐδὲ ἢ γραμμὴ ἐκ σιγμῆς, οὐδὲ ὁ χροῖος ἐκ τῆς νῦν. ἐπὶ εἰ ἔστι τὸ ἐκ σιγμῆς, ἀφ' ἧς σιγμὴ σιγμῆς. ἀλλ' ἀμερῆς ὅσα, ἢ ἔχει ἀπλετα.

quidem lineæ addita planitiem maiorem non efficiet, quotēque numero tandem congestis: ita quoque res habebit, si puncta infinita congeras: amplius spatium hæc non occupabunt, cum ne locus quidem ullus secundum se punctis attribuat. Quocirca magnitudo continua nulla ex imparibus attolletur, nec puncta conficiunt lineam, neque instantia tempus constituent. Decimotertio, Si lineam sit ex punctis, ut quidam dicunt, punctum puncto coherescere necesse fuerit: sed punctum cum infecabile sit, connecti cum alio nequit.

A Nonò, quadratum omne partibile: ex lineolis verò eiusmodi quadratum impartibile conficietur: quod perquam absurdum deprehenditur, cum quadratum ut superficies & secundum latitudinem & longitudinem protendatur: quapropter diuidi poterit. sed quod à quatuor impartilibus lineolis circumscribitur, quo pacto tandem partitionem sustineat? quare lineas etiam posse diuidi in hoc quadrato constat. Decimò, Finis ac terminus lineæ est punctum: quod terminatur autem, linea ipsa est: punctum quidem eo quod finis impartibilis existit. Quare lineam, cum finis ipsa non sit, sed cui finis accidit, partibilem esse necesse est. Quod si lineam finem lineæ alterius contendat quispiam, deprehendetur linea quæpiam maior altera, ratione ac respectu puncti: siquidem linea & hæc infecabilis pro termino constituitur. Linea verò quælibet, altera quacunque si maior dicatur, secundum lineam maior dicitur: si verò insit illi quoque indiuiduæ (quæ ut terminus alterius lineæ posita est,) punctum quo terminatur, (nam eorum linearum terminus idem est,) sequitur ut finis ac terminus totius lineæ, non sit impartibilis. Nam secundum hypothèsin hæc infecabilis terminus alterius, rursus ipsa etiam puncto terminari asseritur. Quod mehercule tantum abest ut cum ratione consentiat, ut nihil magis ab ea videatur abhorre. Omnino autem, his concessis, punctum à lineam nihil differre videbitur: nam excepto nomine, peculiare lineam eiusmodi à puncti natura nihil obtinebit. Undecimò, Mox secuturum est, ut & superficies, & corpus quoddam infecabile concedatur: quoniam alterum respectu alterius diuisionis capax dicitur, ut corpus respectu superficiem, & superficies ratione lineæ: corpus autem, cum tres habeat dimensiones, fecabile omne existere necesse fuerit: quare lineam quamlibet partibilem esse oportet. Duodecimò, Si lineam, & tempus quoddam impartibile est, sed quæ in tempore infecabilia statuuntur, sunt instantia, & nunc ipsa, quare tempus ex instantibus conflabitur: sed tempus ex instantibus non componitur: alioqui enim sibi mutuo coaptata essent. Sed non possunt vlllo modo coherescere, cum non consistant: quare nec puncta sibi continua dici possunt. Quam ob causam composita impartibilia magnitudinem nullam efficiunt, quoniam congesta hæc maiorē locum non occupabunt. Linea

Quod enim connectitur cum altero, aut ut totum cum toto, aut ut pars cum parte coniungitur, aut ut parte aliqua cum toto cohaeret. Sed partem linea non habet: quare eo modo non cohaerent, & apta puncta sunt inter sese. Quod si totum toti alteri puncto connexum statuas, vnum planè & insecabile fuerit quod ex utrisque componetur. Decimoquartò. Quo pacto efficiuntur altera recta, altera circularis linea? Nam neque quo ad coaptationem, neque quo ad puncta, differentia vlla erit inter rectam & circula- rem. Impartibile enim si attingat impartibile, totum cum toto coniungi necesse est: an potius minimè atoma cohaerere inter sese posse dicendum est? constat autem, lineas specie differre hasce inter se: coaptationis verò nulla differentia: quare ex impartibilium connectione linea nulla constabit: alioqui eandem rectam & circula rem fateri adigermur. Sequitur igitur ut ex atomis compositio nulla existat. Decimoquintò, Si verum esset, quod isti asserunt, tum resolui omnia in puncta necesse foret. Nam corpora in superficies, hæc verò in lineas, quæ porrò distraherentur ac discernerentur in puncta: quare meritò rerum omnium elementa statuentur puncta esse. Ex his itaque oppidoquam conspicuum est, lineam neque ex punctis componi, ad hæc lineam nullam impartibilem existere, quin potius infinita sectione diuidi quamlibet posse. Punctum sanè cum finis sit lineæ, est minimum quiddam, linea verò minima nulla est, sed data quacunque minor designari potest semper diuidua. Quemadmodum itaque quod in ædificio minimum est, nec quicquam illi, quod ad rationem structuræ pertineat, adfert, pars ipsius nullo modo dicitur: ita similiter in reliquis etiam, res habebit. Quid enim, quæso te, ad sphaeram adjicit, seu albo, seu atro colore depicta sit? quid statua auctior erit, siue à dextra, siue sinistra oppidi parte eam locatam dixeris? ita nec quod minimum est lineæ vllum momentum attulerit, punctum scilicet. Nam id substantiæ lineæ prorsus addit nihil. Quamobrem quod minimum quiddam appellatur, ea appellatio lineæ non quadrabit, in ipsa verò id, quod punctum, & terminus nuncupatur, rectè minimum appellari poterit, nihil scilicet lineæ adferens. Ex quo sequitur, lineam indiuiduam nullam existere.

A ὅ γὰρ ἀπολόμνον, ἢ ὅλον ὅλου ἀπέεται, ἢ πὶ μέρεσιν ἑνὸς μέρεσιν, ἢ ὅλον μέρεσιν. ἢ ὅ γὰρ ἀμερὴς ἀμερῆς. ὅ δὲ ὅλον ὅλου ἀπολόμνον, διὰ τὴν ἐν εἰς. ἐπὶ πῶς ποτε ὄρθια ἔσται γραμμὴ, καὶ ἀπειροφῆς; ὅθεν γὰρ ὄρθισι ἢ σιῶαφισ, οὔτε τῶν σημῶν, οὔτε τῶν ἀμερῶν ἐν τῇ ὄρθια καὶ τῇ ἀπειροφῇ. ὅ γὰρ ἀμερῆς, τὰ ἀμερῆς εἴσθ' ἀπλοῖτο, ὅλον ὅλου ἀπέεται. μάλλον κεν οὔ σὺ ἐστὶν ὅλος τὰ ἀμερῆ ἀλλήλων ἀπέεται. εἰ γὰρ αἰ μὴ γραμμῆ ἀπέφορεσι, ἢ δὲ σιῶαφισ ἀπέφορεσιν, σὺν ἔσται δὴ γραμμὴ ἐκ τῆς σιῶαφισ, εἰς ὅ γὰρ ἑνὸς μίας πλὴν τε ὄρθια καὶ πλὴν ἀπειροφῆ. ὥστε ὅθεν ἐκ σημῶν. ἐπὶ ὄρθισι αὐτὰ ἀπλοῖτο καὶ ἀπλοῖτο εἰς σημῶν εἰ [δὲ] ἐκ σημῶν καὶ ἀμερῶν σιῶαφισ, καὶ ἢ σημῆ μέρεσιν σώματος ἔσται, εἴσθ' τὸ μὴ σῶμα ἔξ ὄρθισιν, τὸ δ' ὄρθισιν ἐκ γραμμῆ, αἰ ὅ γὰρ γραμμῆ ἐκ σημῶν. εἰ δὲ ἔξ ὄρθισιν ἀπλοῖτων ἐκ πῶν ὄρθισιν ἕκαστα ὄρθισι, σιῶαφισ ὄρθισι τῶντα, αἰ σημῆ δὲ εἴσθ' ἀπλοῖτων σιῶαφισ. φανερόν οὔ ἐκ τῶν εἰρημῶν ὅτι σὺν ἔσται γραμμὴ ἐκ σημῶν, ἀλλ' ὅθεν γραμμὴ ἀτομος καὶ ἀμερῆς, ἀλλὰ πᾶσα ἀπλοῖτη, καὶ εἰς ἀπλοῖτα ἀπλοῖτη. ἐστὶ δὲ σημῆ ὡς πέρασιν τὸ ἐλάχισον, γραμμὴ δὲ ἐλάχιστη σὺν ἔσται, ἀλλ' αἰεὶ ἐλάχιστων τῆς ἀπλοῖτης, καὶ αἰεὶ ἀπλοῖτη. ὡς σὺν οὔ ἐλάχιστον πὶ ὄρθισιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ οὔδὲν συμβαλλόμενον πρὸς αὐτὴν, ἢ λέγεται πὶ τῶν τῆς οἰκίας, καὶ ὅτι τῶν ἄλλων ὡς αὐτῶν. πὶ γὰρ πρὸς πλὴν σφαιραν, φέρε, τὸ μὴ συμβαλλεται; ἢ πρὸς τὸ ἀδριατικόν, τὸ ὅτι ὄρθισιν τῆς πόλεως ἔσται; οὔτως ὅθεν τὸ ἐν τῇ γραμμῇ ἐλάχιστον, ὅθεν ὄρθισιν τὸ πέρασιν καὶ ἢ σημῆ, πρὸς γραμμῆν σιῶαφισ ἀπλοῖτων ἔσται πὶ. ὥστε οὐχ ἀρμόσθ' μὴ ὄρθισιν γραμμῆς τὸ ἐλάχιστον. ἢ σημῆ δὲ ἐν αὐτῇ ὡς πέρασιν ἔσται, καὶ τὸ ἐλάχιστον ὅθεν σὺν αὐτῇ πρὸς πλὴν γραμμῆν συμβαλλόμενον. σὺν ἔσται γραμμὴ ἀτομος.



ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΠΕΡΙ ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ, ΠΕΡΙ ΖΗΝΩΝΟΣ,
καὶ Γοργίου.

ΠΕΡΙ ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ.

ARISTOTELIS, DE XENOPHANE, ZENONE, ET GORGIA.

Joanne Bernardo Feliciano, Interprete.

ΚΕΦΑΛ. α'. A CAPVT I.



ΙΔΙΟΝ εἶ) φησιν εἴ τι
 ὅστιν, εἴ τ' ἢ μὴ εἰς δὲ χεῖρα ἡμέ-
 ρα μὴ δὲν εἰς μὴ δὲνός. εἴτε
 γὰρ ἀπόρτα γέρονεν, εἴτε μὴ
 πόρτα, δι' ἀμφοτέρων εἰς οὐ-
 δένος γὰρ αὐτῶν δὴ γινόμενα. ἀπόρτων τε γὰρ γι-
 νομένων, ὅσδεν ὡροῦ πρὸ χεῖρα εἴ τ' ἢ ἰνῶν αἰεῖ ἔτε-
 ρα ὡροῦ γίνοιτο, πλέον δὴ καὶ μείζον ὅ ἐν γέρονέ-
 ναι. ὅ δὴ πλέον καὶ μείζον, τῆτο ἡμέρα αὐ εἰς
 ὅσδενός. τὰ γὰρ ἐλάττωνι ὅ πλέον, ἢ εἰς τὰ
 μικροτέρω ὅ μείζον εἰς ἰσοαρχίαν. αἰδῶν δὲ
 ὄν, ἀπειρον εἶ), ὅτι ὅσδεν εἰς ὅσδεν ὅσδεν ἐχέμε-
 το, ὅσδεν πελοπίω εἰς ὅ γινόμενον ἐτελοπίτησέ
 ποτε πόρ γὰρ ἀπειρον, ἐν εἶ). εἰ γὰρ πλέον ἢ δύο
 εἶη, πέρατα εἶ) ταῦτα ὡροῦ ἀλλήλα. ἐν ὅσδ-
 μοιον εἶ) πόρτα. εἰ γὰρ αἰόμοια πλείω ὄντα, ὅσδεν
 δὴ ἐπὶ ἐν ἡσῶναι, ὅσδεν πολλά. αἰδῶν ὅσδεν, μέ-
 τερόν τε καὶ ὅμοιον πόρτα ἀκίνητον εἶ) ὅ ἐν. οὐ
 γὰρ αὐ κινήσειαι, μὴ ἐπὶ [ἰσοχωρήσασθαι.]
 ἰσοχωρήσασθαι, ἀνάγκη εἶ) ἢ τοι εἰς πλήρες
 ὄν, ἢ κενόν. ὅσδεν ὅσδεν ὅσδεν ὅσδεν αὐ δέξασθαι
 ὅσδεν πλήρες, ὅσδεν ὅσδεν εἶ) ὅσδεν ἢ ὅσδεν κενόν. ὅσδεν
 ὅσδεν ὄντων αἰωδιῶν τε καὶ αἰαληγῶν,
 ὡροῦ καὶ αἰόρον εἶ), ὅσδεν μετ' ἀκοσμοῦ με-
 ρον ἡσῶν, οὐτε ἐτεροῦ ἡσῶν εἶδῶν, οὐτε μιγνύ-
 μενον ἄλλω. καὶ πόρτα γὰρ ταῦτα, πολλά τε τὸ
 μὴ ὄν γίνεσθαι, καὶ τὸ μὴ ὄν τεκνοῦσθαι, καὶ τὸ ὄν
 ri. Eo quod ex omnibus his, ut & vnum multa fiat, & quod non est, procreetur, &



ETERNVM esse inquit,
 quicquid est: si quidem
 fieri non potest, ut ex ni-
 hilo quippiam existat.
 Siue enim omnia facta
 sint, siue non omnia,
 utroque modo efficietur ut ex nihilo fieri
 ipsa concedendū sit. Nam si omnia fiant,
 nihil præexistere: si æterno alicui alia ac-
 cedāt, amplius & maius vnum ipsum effe-
 ctum iri asserit. Quod autem amplius &
 maius fit, id ex nihilo etiam proculdubio
 existere: quippe cū neque in pauciore
 amplius, neque in minore esse maius pos-
 sit. Quod verò est æternum, infinitū esse,
 cū neque principium, vnde extiterit,
 habeat, neque finem in quem fieri aliquā-
 do desierit: at infinitum esse vnum: si e-
 nim sint duo, aut plura, fines ea esse inter
 se, ac sese mutuo terminare, sed vnum si-
 mile sibi vndequaque esse: eo quod si dissi-
 milia plura essent, non iam esset vnum, sed
 multa. Vnum autē ipsum cū æternū sit,
 & immensum, & sibi vndequaque simile,
 immobile etiam esse: non enim moueri
 possit, nisi excesserit. Quod autē excedit,
 necesse est, ut vel in plenum, vel in vacuum
 excedat. Quorū alterum, hoc est, plenum,
 admittere nullo modo possit: alterum,
 quod est vacuum, nihil sit. Sed si res ita se
 habeat, doloris quoque & ægritudinis, &
 morbi expers esse, atque eiusmodi, ut ne-
 que situ transponi, neque forma diuersifi-
 cari, neque alteri possit commisce-
 ri.

quod est, intereat, necessariò efficiatur: A
 quæ sanè fieri nullo modo possunt. Ete-
 nim si vnum quid mixtum ex plurib dica-
 tur, sintque multæ res quæ in se mutuò
 moueantur: vt mixtio, vel tãquam in vno
 plurium compositio, vel recessione quasi
 mixtorum superadditio sit, efficeretur vt
 illo modo, eorù quæ à sese mutuò separa-
 rētur, mixta essent: hoc si superaddito ef-
 fet in auersione, singula, quæ sub se mutuò
 posita ex mixtis sunt, detractis primis ma-
 nifestarentur: quorum neutrù euenit. hoc
 autem modo etiam multæ essent, nec nobis
 tantummodo esse viderētur. Quocir-
 ca quia res esse ita nequit, neque fieri po-
 test vt multa sint, ea quæ sunt, sed non re-
 ctè esse ea videantur: quãdoquidem multa
 etiam alia sensu omni apparent ratione,
 neque eadem gigni, neque id quod est,
 multa, sed æternum, & infinitum, & sibi
 vnde quaque simile esse conuincere affir-
 mat. Nunquid igitur primum non omni
 sumpta opinione, neque omni quod appa-
 ret, incipiendum est, sed semper eo quod
 maximè est firmũ ac stabile? Quare si om-
 nia, quæ in opinionem veniunt, & appa-
 rent, non rectè existimãtur, nihil fortasse
 conuenit vt huic etiam opinioni & dog-
 mati acquiescamus, quod nihil ex nihilo
 fieri statuit: quippe cùm vna etiam quedã
 ex non rectis hæc opinio sit, quam ex sen-
 tiendo quodammodo cùm in multis esse-
 mus, existimauimus. Sin autem non om-
 nia falsa sunt, quæ nobis apparent, sed ali-
 qua etiam horum rectè existimationes ha-
 bentur vel ex demonstratione, quæ maxi-
 mè rectæ esse videantur sumi debēt, quas
 identidem certiores esse necesse est, vel
 quæ ex illarum rationibus demonstrandæ
 sunt. Si enim sint duæ inter se contrariæ
 opiniones, quemadmodum, si multa fa-
 cta fuisse dicat quispiam, necesse esse, vt
 ex iis quæ non sunt, extiterint: si verò
 id esse non potest, ea quæ sunt, multa mi-
 nimè esse: efficeretur etiam vt ens quod-
 cunque est, infinitum esset: atque iccirco,
 etiam vnum. ex vtrisque his sanè ratio
 conclusa si simili modo probabilis est, ni-
 hilo magis vnum esse quàm multa demō-
 strat. At si altera stabilior est ac certior,
 quæ ex ea collecta fuerint, magis fuisse de-
 monstranda censendum est: quæ quidem
 si in eum incidant, qui vtrasque has opi-
 niones habuerit, licet ea quæ sunt, adhuc
 moueantur, probabilior tamen hæc est,
 citiusque hanc quàm illam opinionem
 omnes admittent. Quorum etiam si eue-
 niat vt contrariæ sint enuntiationes, &
 impossibile esse, vt & factum sit quippiam
 ex eo quod non est, & non multæ res sint,
 à se mutuò hæc conuincantur, quid magis
 ita rem se habere assereret quispiam? Neque enim vbi demonstrat, rectam esse opinionē,

Φηίρεσθαι αἰαλῆ καὶ ζεσθαι. ταῦτα δὲ ἀδύνατα
 εἶναι. καὶ γὰρ εἴ ποτε μίξθαι τί ἐν ἑκῶν πλεόνων λέ-
 γοιτο, καὶ εἴη πολλὰ κινούμενα εἰς ἀλλήλα τα
 πρῶτα, καὶ ἢ μίξις ἢ ὡς ἐπὶ σῶμασι
 εἴη τῶν πλεόνων, ἢ τῆ ἀπαλλάξθαι, οἷον ἐπιπρω-
 θεοὺς γίνοιτο τῶν μίξθοντων, ἐκείνοις μὲν αὖ δὲ
 ἀλλήλων χωρίζοντων εἶναι τὰ μίξθοντα. ἐπι-
 πρωθεοῦσιν δὲ ὕσιν ἐν τῇ τελευτῇ, γίνεσθαι αὖ
 ἕκαστον φανερόν, ἀφαιρουμένων τῶν πρῶτων τα
 ὑπὸ ἀλλήλα τεθέντα τῶν μίξθοντων. ὡν ὁσδε-
 τερον συμβαίνει. διὰ τῆτον δὲ τὸν ἔσπον καὶ
 εἶναι πολλὰ καὶ ἡμῖν, ὡς τὸ φαίρεσθαι μόνως.
 ὡς τε ὅτι οἷον ἢ ὕσιν, ὁσδε πολλὰ διωα-
 τὸν εἶναι τὰ ὄντα, ἀλλὰ ταῦτα δοκεῖν. ὅτι ὁρθῶς.
 πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα καὶ πλεὺ ἀόριστον φαίρεσθαι
 ἀπασμ. λόγον δὲ οὔτε ἀσφαλῆ τὰ αὐτὰ γί-
 νεσθαι, οὔτε πολλὰ εἶναι τὸ ὄν, ἀλλὰ ἀίδηρον καὶ
 ἀπειρον, καὶ πῶμα ὁμοιον αὐτὸ αὐτῶν. ἀρ-
 οῦ δὲ πρῶτον μὲν πᾶσιν λαβόντα δόξα ἄρ-
 χεσθαι, ἀλλὰ αἰεὶ μάλιστα ὄν βέβαιον. ὡς τε εἶ-
 μὲν ἀπὸ ταῦτα δοκοῦντα μὴ ὁρθῶς ὑπολαμ-
 βανέσθαι, ὁσδὲν ἴσως πρῶσιν καὶ ὁσδὲν ἴσως πρῶ-
 χεῖσθαι τὰ δόγματι, ὅτι αὖ ποτε ὁσδὲν ἴσως
 ἐκ μηδενός. μία γὰρ τίς ἐστὶ δόξα καὶ αὐτῆ
 τῶν ὅτι ὁρθῶν, ἡ ἐκ τῶ ἀδύνατων πῶσιν ὅτι
 πολλῶν ὄντων ὑπολήψασθαι. εἴ ἢ μὴ, πῶμα
 ἡμῖν ψευδῆ τὰ φαινόμενα. ἀλλὰ πῶσιν εἰσὶ καὶ
 ὑπὸ τῶν ὁρθῶν ὑπολήψασθαι, ἢ ὅτι δόξα ταῖς ταῦ-
 τας ποιότητας μάλιστα δοκούσας ὁρθῶς, ταῦτας
 ληπτέον, αἰεὶ βέβαιότερας εἶναι δὲ, ἢ αἰ μὴ ἴσως
 ἐκ ἐκείνων τῶν λόγων ἀφαιρουσθαι. εἴ γὰρ καὶ
 εἴεν δύο δόξαι ὑπὸ ἐναντίας ἀλλήλας, ὡς πρῶ-
 οἶεται, εἴ μὴ πολλὰ γίνεσθαι φησιν, ἀδύνατον εἶναι
 ἐκ μηδενός. εἴ δὲ τῆτον μὴ οἷον τε, ὅτι εἶναι
 ὄντα πολλὰ. γίνοιτο γὰρ αὖ ὄν, ὅτι ἐστὶν ἀπειρον
 εἶναι. εἴ δὲ οὔτως καὶ ἐν ὁμοίως μὲν δὴ ἡμῖν ὁ
 ἀμφοτέρων πρῶσιν μᾶλλον πῶσιν, ἢ ὅτι πολ-
 λα δεικνύσθαι. εἴ δὲ βέβαιος μᾶλλον ἢ ἕτερος,
 ἀπὸ ταῦτης συμπεραίνεσθαι μᾶλλον δέδξαται.
 E
 τῶν φαινομένων δὲ, ἔχοντος ἀμφοτέρων ταῖς ὑπο-
 λήψασθαι ταῦτας, καὶ κινούμενα μὲν ἐστὶ τὰ ὄντα.
 ἀμφοῖν ἢ πῶσιν μᾶλλον αὐτῆ, καὶ γὰρ ἴσως αἰεὶ
 πρῶσιν πῶσιν ταῦτων ἐκείνης πῶσιν δόξαι.
 ὡς τε εἴ καὶ συμβαίνοισιν αὖ τίς εἶναι τῶν φύσιν,
 καὶ ἀδύνατον γίνεσθαι τί ἐκ μηδενός, καὶ μὴ
 πολλὰ εἶναι τὰ πρῶτα, ἐλέγχεται μὲν αὖ
 ὑπὸ ἀλλήλων ταῦτα. ἀλλὰ τί μᾶλλον οὔτως
 αὖ ἔχει, ἴσως τε καὶ φαῖν τίς ταῦτοις τὰ ἐναντία.
 οὔτε γὰρ δείξασθαι ὅτι ὁρθῶν δόξα ἀφ' ἧς ἀρχεται,

οὔτε μάλ' ἄλλο βέβαιον, ἢ ὅτι ἢς δείκνυσι, λα-
 βῶν, διελήθη. μάλ' ἄλλο γὰρ λαμβάνεσθαι εἰκός
 εἶ) γίνεσθαι ἐκ μὴ ὄντος, ἢ μὴ πολλὰ εἶ). λέ-
 γεται τε ἡ σφαιρα ὑπὸ αὐτῆς γίνεσθαι τε τὰ
 μὴ ὄντα, καὶ μὴ γερνῆναι πολλὰ ἐκ μὴ ὄντων,
 καὶ οὐχ ὅτι οἱ τυγχάνουσιν, ἀλλὰ καὶ τῆς δοξασ-
 τῶν εἶ) σφαιρῶν τινες εἰρήκασιν. αὐτὴ δὲ Ἡσιό-
 δος,

Πρῶτον μὲν πύτων (Φησὶ) χάος ἐγένετο,
 αὐτὰρ ἔπειτα

Γαῖ δὲ βιρύτεριος πύτων ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.
 Ἡ δὲ ἔρος, ὅς πύτωνι μετὰ ἑρέπει ἀτα-
 νάπεισι.

Ἐὰ δὲ δῆα Φησὶ γένεσθαι, ταῦτα δὲ ἐξ ἐσθ' ἐνός.
 πολλοὶ δὲ καὶ ἕτεροι εἶ) μὴ ἐσθ' ἐν Φησὶ, γίνεσθαι
 δὲ πύτων λέγοντες ἐξ ἐσθ' ὄντων γίνεσθαι τὰ γι-
 νόμω. ὥστε τῆ το μὲν δῆλον, ὅτι ἐκ οἷς γὰ δοκῶ
 καὶ ἐξ ἐσθ' ὄντων αὐ γένεσθαι.

Κ Ε Φ Α Λ. Β.

ΑΛΛ' ὅρα εἰ μὲν δυνατὰ ὅστιν ἢ ἀδυ-
 νατὰ ἀ λέγει, ἑατέον. ὅ δὲ, πότερον
 συμπεραινέσθαι αὐτὸ ἐξ ὧν λαμβάνεσθαι, ἢ ἐσθ' ἐν
 καλὴ καὶ ἄλλως ἔχει, ἰκανῶς σκέψασθαι,
 ἕτεροι γὰρ αἰτι τῆ τις ὡς ἐκείνου εἶη, καὶ ἑσθ-
 τον τῆ ὄντος, ὃ ἑσθ' ὄντος λαμβάνεσθαι μὴ δὲν γένε-
 σθαι αὐ ἐκ μὴ ὄντος. ὅρα αὐ ἀγάκη ἀγνήνητα
 πύτων εἶ). ἢ ἐσθ' ἐν καλὴ γερνέσθαι ἕτεροι δὲ
 ἑτέρων, καὶ τῆ το εἰς ἀπειρον ἰέναι ἢ καὶ ἀνα-
 κέμωτὴ κύκλω, ὥστε ὅ ἕτεροι ἐκ τῆ ἑτέρου
 γερνέσθαι. αἰεὶ τε ἕτως ὄντος ἑνός, καὶ ἀπει-
 ράκεις, ἐκάστου γερνέσθαι δὲ ἀλλήλων. ὥστε
 ἐσθ' ἐν αὐ καλύοιτο ἀπύτων γερνέσθαι, κινου-
 μῶν τῆ μὴ δὲν γένεσθαι αὐ ἐκ μὴ ὄντος. ὅ
 ἀπειρα ὄντα πρὸς ἐκείνοι παρασηροῦσαι,
 ἐσθ' ἐν καλὴ τῆ το τὰ ἐν ἐπομῶν ὀνομαζέσθαι. ἀ-
 πύτων γὰρ εἶ) καὶ λέγεσθαι, καὶ ἐκείνοι τὰ ἀπει-
 ρα παρασηροῦσαι. ἐσθ' ἐν τε καλὴ, καὶ μὴ ἀπείρων
 ὄντων, κύκλω αὐτῶν εἶ) τῶ γένεσιν. ἐπὶ ἀπύτων
 γίνεσθαι εἶ) δὲ ἐσθ' ἐν, ὡς ἑνός λέγουσιν, πρὸς
 ἐν αἰείων. ὡς δὲ οἱ ἑσθ' ἀρχὴν ὅ εἶ) ποῖς παρα-
 γμασιν. ἐπὶ εἶ) καὶ ὅτι μάλιστα μὴ τὸ μὴ ὄν ἐσθ' ἐν
 γεται γένεσθαι, μὴ τε ἀπολέσθαι ὅ μὴ ὄν, ὅμοιος
 πικαλὴ τὰ μὴ γινόμενα αὐτῶν εἶ), τὰ δὲ αἰ-
 ῶνα, ὡς καὶ Ἐμπεδοκλῆς λέγει; ἀπύτων γὰρ κα-
 κείνος ταῦτα ὀμολογήσας, ὅτι ἐκ τε μὴ ὄντος

etiam ille eadem concesserit, & quicquam esse

A è qua incipit; neque magis certam, quàm
 de qua demonstrat, fumendo disseruit.
 Magis si quidem sumitur verisimile esse,
 ut ex eo quod non est, aliquid fiat, quàm
 non multa sint ea quæ sunt. Nam de ipsis
 his admodum dicitur, & fieri ea quæ non
 sunt, & non multa facta fuisse ex iis quæ
 non sunt, atque non hæc è vulgo quilibet,
 sed ex iis nonnulli asseruerunt, qui
 sapientes etiam habiti sunt. Iam verò
 Hesiodus:

B *Primum ante omne aliud, inquit, Chaos
 exitit, inde patenti
 Pectore cunctorum sedes firmissima tellus,
 Atque amor: is cunctis specie immortalibus
 anteit.*

Ex quibus alia, genita fuisse, ipsa autem
 ex nihilo. Multi præterea alij esse nihil,
 sed fieri omnia asserunt: ex iis quæ non
 sunt, omnia quæ fiunt, existere affirman-
 tes. Ut nonnullis videri, etiam ex iis quæ
 non sunt, gigni omnia quæ fiunt, perspi-
 cum iam sit.

C A P V T II.

AT verò fieri nec ea quæ
 dicit, omittendum videtur, sed illud
 considerandum utrum ex iis quæ sumit, id
 conficiatur, an nihil veteret, quominus alio
 modo sese habere res queat. Illud sanè
 est, quod primum sumit, fieri ex eo quod
 non est, nihil posse. Nunquid igitur om-
 nia esse ingenta necesse est? An nihil pro-
 hibet, quin alia ex aliis existant, atque id
 in infinitum progrediatur? An etiam re-
 flexio in orbem fit, ut alterum ex altero
 procreetur, dum semper ita aliquid est, &
 infinities ex sese mutuò singula gignuntur?
 Nihil profecto obstat quin omnia genita
 sint, etiam si nihil ex eo quod non est, fieri
 concedatur: nullumque ex nominib. quæ
 vnum consequuntur, prohibet quin infi-
 nita etiam ea quæ sunt, apud ipsum ap-
 pellemus: propterea quòd ille quoque in-
 finito attribuit, ut omnia & sit, & dicatur.
 Nihil item vetat etiam si infinita non sint,
 quominus in orbem generatio eorum cir-
 cumvoluatur. Adde quòd si omnia gi-
 gnuntur, & est nihil, ut nonnulli dicunt,
 quo pacto vnum æternum erit? Nam de
 vno quodam quòd sit, quasi sit, & conce-
 datur, ita disputat. Si enim, inquit, geni-
 tum non est, sint æterna, quasi essentiam
 rebus inesse necesse sit. Præterea, etiam si
 quàm maximè fieri nequeat, ut quòd
 non est, factum sit, aut quòd est, interie-
 rit, quid impedit tamen, quin alia genita
 sint, alia æterna, quemadmodum etiam
 Empedocles inquit? Nam cum omnia
 impossibile ex non ente creari:

Quodque est disrumpi, & consumitur, interiturum,

Semper enim stabile mixtum, quocumque feretur.

Ex iis tamen quæ sunt, quædam æterna esse inquit, ignem, aquam, terram, & aërem, reliqua ex his & genita esse, & gigni. Nulla enim alia iis quæ sunt, ut existimat, generatio est,

Mixtio sed tantum, & mixtorum abstractio, cuius

Vis hæc, natura mortalibus appellatur.

Generationem autem æternis non inesse, neque ea generari dicit, quod impossibile id prorsus sit. Vnde inquit: Qui fit enim vniuerso essentia, & vnde profecta est? Sed, dum ignis & cætera miscentur, & componuntur, multa hæc generari, dum segregantur, & abstrahuntur, corrumpi asserit. Verumtamen mixtione & segregatione multa esse; natura autem quatuor absque causis, vel vnum: vel si etiam infinita statim extiterint hæc, ex quibus compositis gignuntur, segregatis corrumpuntur cætera. Quemadmodum Anaxagoram quoque affirmare nonnulli dicunt, ex iis quæ semper essent, & infinitis, generari ea quæ fierent. Quod si ita esset, nequaquam æterna omnia essent concedenda, sed nonnulla etiam quæ & gignerentur, & genita ex iis, quæ sunt, fuissent, necnon in substantias quasdam alias corrumpere. Accedit, quod nihil verat, quin vna quædam substantia & forma vniuersum sit, sicut & Anaximander, & Anaximenes inquirunt, aliter quam esse vniuersum, Anaximenes aërem asserens, & quicumque alij ita vniuersum esse vnum censuerunt. Id enim & figuris, & multitudinibus, & paucitatibus, & dum rarum, & densum euadit, multa & infinita ea quæ & sint, & gignantur, efficit. Cum verò Democritus quoque aqua, & aëre, & vnumquodque, quod ex multis his est, fluxione differre asserat, quid prohibet etiã ita multa & oriri, & interire, dum vnum ex ente in ens antedictis differentiis semper mutatur, & nihilo tamen aut amplius aut minus totum ipsum efficitur? Quid item verat, quin interdum ex aliis corpora & gignantur, & econtrario corrumpantur? Si autem etiam hæc quispiam concesserit, sitque aliquid ingentum, quid magis id infinitum esse demonstratur? infinitum enim esse, inquit, si sit quidam aliquid, sed genitum tamen minimè fuerit: quippe cum & generationis principium, & finis, termini eius sint. At enim quid obstat, id quod ingentum est, ex antedictis finem habere? Nam si genitum est quippiam, id habere principium illud censet, vnde ea quæ gignantur, existunt. Sed quid verat quæso, quin etiam si genitum non fuerit quicquam,

ἀμύχρον ἔστι γένεσθαι, τὸ, τε ὄν ἐξόλλυσθαι δὴλύωσον καὶ ἀρρηκτον. αἰεὶ γὰρ θήσεσθαι ὅπου καὶ πῆσ ἀέν. ἐρῆ δὲ ὁμῶς τῶν ὄντων τὰ μὲν, αἰδέσθαι εἶ) Φησι, πῦρ καὶ ὕδωρ, καὶ γῆ καὶ ἀέρα· τὰ δὲ δῆλα γίνεσθαι τε, καὶ γαρζέναι ἐκ τούτων. οὐδεμία γὰρ ἔτερε, ὡς οἶεται, γένεσις ἔστι. τοῖς οὖσιν.

Ἀλλὰ μόνον μίξις τε ἀφάλλαξις τε μιχῶτων

Ἔστ· φύσις δὲ ἐπὶ τοῖς ὀνομαζέται ἀφάφτοισιν.

πῶ δὲ γένεσιν ἰσχυροῦσιν τοῖς αἰδέσις, καὶ πῶ ὅτι γίνεσθαι λέγει, ἐπὶ τῷ τὸ γὰρ ἀδύνατον. ὡς τε ὅπως γὰρ αἰ φήσῃ, ἔ ἐπερσις ἴετο, πῶρπὶ τε καὶ πῶρπὶ ἐλθόν· ἀλλὰ μίση γένεσιν τε καὶ σιωλιθε μὲν πῦρ, καὶ τῶ μὲ πῦρ, γένεσθαι τὰ πολλὰ, ἀφάλλαξις τῶ μὲν τε καὶ ἀφάλλοι μὲν φθέρεσθαι. πῶρπὶ καὶ εἶ) τῶ μὲ μίση πολλὰ τε ἔ τῶ ἀφάλλοι τῶ δὲ φύσις τῶ μὲ ἀδύ τῶ αἰτίων, ἢ ἐν· ἢ εἰ ἔ ἀπειρα δὴ γένεσιν εἶ) τῶ μὲ, ἔξ ὄν σιωλιθε μὲν γένεσθαι, ἀφάλλοι μὲν δὲ φθέρεσθαι. ὡς καὶ τὸν Ἀναξάγροισιν φησὶ πῆσ λέγειν, ἔξ αἰεὶ ὄντων καὶ ἀπειρων, τὰ γινόμενα γίνεσθαι. καὶ οὕτως, ὅσα αἰ εἶ) αἰδέσθαι πῶρπὶ, ἀλλὰ καὶ γινόμενα ἀπῶ καὶ γινόμενα τῶ ὄντων, καὶ φθέρεσθαι εἰς οὐσίαις ἴνασ δῆλας. ἐπὶ οὐδὲν κωλύει μίση ἴνα οὐσίαις ὅ πῶρπὶ μὲν, ὡς ἔ ὁ Ἀναξίμηνδρος ἔ ὁ Ἀναξίμηνδρος λέγουσιν· ὁ μὲν, ὕδωρ εἶ) φάλλοι μὲν πῶρπὶ· ὅδε, ὁ Ἀναξίμηνδρος, ἀέρα, ἔ ὅσοι ἀλλοι φῶρπὶ εἶ) ὅ πῶρπὶ ἐν ἡξιώκεισιν. τῶ τῶ ἡδὴ γήμασι τε καὶ πῶρπὶ, ἔ ὀλιγότητι, ἔ ὅ μῶρπὶ ἢ πυκρὸν γίνεσθαι, πολλὰ καὶ ἀπειρα ὄντα τε καὶ γινόμενα ἀφάλλοι μὲν ὅ ὄλον. φησὶ ἢ ἔ ὁ Δημόκριτος ὅ ὕδωρ τε καὶ τὸν ἀέρα, ἔκαστον τε τῶ πολλῶν, τῶ ὄν, ῥυθμῶ ἀφάλλοι μὲν. τί δὲ κωλύει ἔ οὕτως τὰ πολλὰ γίνεσθαι τε καὶ ἀπῶ μὲν, ἔξ ὄντος αἰεὶ ἐς ὄν μεταβηθῆσθαι τῶ εἰρημίας ἀφάλλοι μὲν τῶ ἐνός, ἔ οὐδὲν, οὐτε πῶρπὶ, οὐτε ἐλάφονος γινόμενου τῶ ὄλον; ἐπὶ τί κωλύει ποτέ μὲν ἔξ δῆλων τῶ σώματα γίνεσθαι τε ἔ ἀπῶ μὲν πῶρπὶ; εἰ δὲ καὶ τῶ τῶ μὲν πῶρπὶ, ἔ εἶ) τῶ καὶ ἀγνήκτον, εἶ) τῶ μῶρπὶ ἀπειρον δείκνυται. ἀπειρον γὰρ εἶ) τῶ φησιν, εἶ) εἶ) μὲν, μὴ γαρζέναι. πῶρπὶ γὰρ εἶ) τῶ, πῶρπὶ τῶ γένεσθαι ἀρχῶν τε ἔ τελῶ πῶρπὶ. καίτοι τί κωλύει, ἀγνήκτον ὄν, ἔξ ἡν πῶρπὶ ἐκ τῶ εἰρημίας; εἰ γὰρ ἐγῶρπὶ, ἀρχῶν ἔξ ἡν ἀξιοῖ τῶ πῶρπὶ ὄν γάρζοιτο, εἰ γινόμενα. τί δὲ κωλύει,

χὴ εἰ μὴ ἐγγύστε, ἔχει δὲ ὅλον; ἢ μὴ τοι γὰρ οὐ
 ἦσθε ἐγγύστε, ἀλλὰ καὶ ἑτέραν, ἢ εἶναι περὶ
 νοῦτα πρὸς ἀήνηλα αἰδέσθοντα. ἐπὶ τὴν κωλύει δὲ
 μὴ ὅλον, ἀήνητον ὄν, ἀπειρον εἶναι, τὰ δὲ ἐν
 αὐτῷ γὰρ ἴδιον πεπεραίνονται, ἔχοντα δὲ ὅλον
 καὶ τελευτῶν ἡμέσιως; ἐπὶ καὶ ὡς ὁ Παρμενίδης
 φησὶ, τί κωλύει καὶ δὲ πᾶν εἶναι, καὶ
 ἀήνητον ὄμους πεπεραίνονται, καὶ εἶναι.

Παύσην ἐγκύκλιον σφαιρῶν ἐναλίξιον
 ὄσκα,

Μέσσην ἰσοπαλῆς πύμης;

Ὅ γὰρ οὔτε ἡμεῖζον, οὔτε τὴν βεβαιότερον εἶναι
 μέγεθός ἐστι τῆς ὅλης ἔχον δὲ μέσον καὶ ἔχοντα,
 πέρας ἔχει ἀήνητον ὄν. ἐπεὶ εἰ καὶ ὡς αὐτὸς
 λέγει, ἐν ὅσῳ, καὶ τὸ σῶμα ἔχει ἄλλα εἰς
 μέρη, εἰς τὰ δὲ ὄμους πύμης. καὶ γὰρ ὁμοίον οὕτω
 λέγει δὲ πᾶν εἶναι οὐκ ἀήνητον ὄν. ἢ ὅτι
 ζῶντα ὄμους, ἐλέγχεται εἰς τὸ ὁμοίον δὲ ἀπειρον. τὸ
 γὰρ ὄμους, ἑτέρω ὄμους. ὡς τε δύο ἢ πλείω ὄν-
 τα, οὐκ ἀπὸ ἐν, οὐδὲ ἀπειρον εἶναι, ἀλλ' ἴσως
 δὲ ὄμους πρὸς αὐτὸ λέγει, καὶ φησὶν αὐτὸ ὄ-
 μοίον εἶναι πᾶν, ὅτι ὁμοιομερῆς ὕδωρ ὄν ἀπὸ
 ἡ γῆ, [ἢ] εἰ τὴν τοιοῦτον ἀήνητον. ἀήνητος γὰρ οὐκ
 ἀξιοῦ εἶναι ἐν τῷ διμερῶν ἔχοντα σῶμα ὄν,
 οὐκ ἀπειρον ὄν. Ὅ γὰρ ὅλον, ἀπειρον. ὡς τε
 ταῦτα περὶ πρὸς ἀήνηλα ἀήνητα ὄντα.
 ἐπὶ εἰ αἰδέσθον τε καὶ ἀπειρον ὄν, πῶς αὐτὸ εἶναι
 σῶμα ὄν; εἰ μὴ γὰρ ὁμοίων ἀμερῶν εἶναι πολ-
 λὰ, καὶ αὐτὸς οὕτω γὰρ εἶναι ἀξιοῦ. εἰ γὰρ ἀπὸ
 ὕδωρ, ἢ ἀπὸ γῆ, ἢ ὅτι δὲ ὄν τῶν ἔστι,
 πολλὰ δὲ ἔχει μέρη, ὡς καὶ ζῶντων ὄντων
 ὄν δὲ κινῶντα ὄντως ὄν ἐν. εἶναι οὕτω καὶ πλείω-
 να αὐτῶν μέρη ἔλαττονων τε καὶ μικροτέρων,
 ἀλλὰ τε πύμης καὶ ταύτης ἀλλοίων εἶναι ὄντων
 πρὸς γινώσκοντα σῶματος, οὐδὲ ἀπογινώ-
 σκοντα. εἰ γὰρ μήτε σῶμα, μήτε πλάτος, μήτε
 μήκος ἔχον μηδὲν, πῶς αὐτὸ ἀπειρον ἂν εἶναι; τί
 κωλύει, πολλὰ καὶ ἐναλίξιον ταῦτα εἶναι; τί
 κωλύει, ἢ πλείω ὄντα ἐνός, μεγέθη ἀπειρα
 εἶναι; ὡς καὶ Ξενοφάνης ἀπειρον τὸ, τε βάθος
 τῆς γῆς ἢ τῶν ἀέρος φησὶν εἶναι. ἀήνητος δὲ καὶ ὁ
 Εμπεδοκλῆς ὄντων γὰρ ὡς λεγόντων ἰνῶν
 ταῦτα ἀδύνατα εἶναι, οὕτως ἔχοντων ἔμ-
 βαίνοντα αὐτῶν.

Εἴσθ' ἀπειρον γῆς τε βάθος, ἢ δαψιλῆς
 αἰθήρ,
 Ὅς ἀπὸ πολλῶν δὲ βροτείων ῥηθέντα μα-
 τῶς

A principium, non ex quo genitum fit, sed al-
 terum habeat? sintque ad sese mutuò ter-
 minantia ea quæ æterna sunt? Quid præ-
 terea impedit, quominus totum ingenitum
 fit, & infinitum, ea verò quæ in ipso gi-
 gnuntur, sint terminata, cum & principium
 generationis, & finem habeant? Porro e-
 tiam, sicut Parmenides inquit, nihil prohibet
 uniuersum esse unum & ingenitum, &
 tamen esse terminatum,

*Orbicolare, ut ait, globose per simile undi-
 que meli,*

B *A cuius medio spatia in quasunque ferantur
 Partes aqua, ut nec minus nec firmitus ul-
 lum.*

Cum enim habeat medium & extrema, fi-
 nem habet, quamuis ingenitum sit: nam
 etiam si, ut ipse inquit, unum sit, atqui id
 corpus alias tamen sui partes habet, quæ si-
 miles inter se sint. Simile enim ita dicit
 uniuersum esse non alteri alicui, quod ter-
 minatum esse arguit. Nam si infinitum est
 simile, & simile alteri est simile; duo igitur,
 vel plura entia sunt, non unum, neque infi-
 nitum. Sed fortasse sibi esse simile dicit,
 ipsumque, inquit, simile esse uniuersum,
 eo, quod similibus partibus constet, cum sit
 vel aqua uniuersum, vel terra, vel quip-
 iam aliud huiusmodi. Constat enim hunc
 censere unum esse unumquodque, quod
 duplicibus partibus constet & corpus sit,
 quod sanè infinitum minimè est. Nam uni-
 uersum ipsum est infinitum. Quare hæc
 licet ingenita sint, ad sese mutuò termi-
 nant. Ad hæc, si æternum & infinitum sit,
 quo pacto esse unum corpus potest? nam si
 sit dissimilium partium, erunt multa, &
 ipse quoque ita existimat: sin autem tota
 aqua, vel tota terra, vel quodlibet aliud
 unum id sit, multas proculdubio partes ha-
 bebunt: quemadmodum Zeno etiam ens
 esse conatur demonstrare, id quod ita unum
 est: erunt igitur etiam plures eius partes
 paucioribus & minoribus, & diuersæ pro-
 fus, si ita nullo neque accedente, neque re-
 cedente corpore, alterabile sit. At si neque
 corpus sit, neque latitudine, neque longi-
 tudine vlla præditum, quomodo esse infi-
 nitum potest? Quid obstat quin multa &
 numerabilia huiusmodi sint? Quid prohibet
 etiam quin licet plura vno esse dicantur,
 infinita tamen magnitudine sint? Sicut Xe-
 nophanes quoque ipse infinitam esse terræ
 profunditatem, & aëris, asserit. Id quod e-
 tiam Empedocles declarat, cum quosdam
 reprehendens, qui ea nullo modo esse posse
 dicebant, cum tamen res ita esse videre-
 tur:

*Quandoquidem, inquit, est infinito terra
 ipsa profundo,
 Necnon amplaque & immensa spatia ætheris
 alti,*

ἀκίνητον, οὐτ' εἰ πολλὰ ἄηα. τούτων ἡ κειμήλων
 καὶ μετακοσμεῖσθαι καὶ ἐπεραιοῦσθαι ὁδὸν
 κωλύει οὐκ ἔτι ἕως οὐκ εἰρήνην, καὶ
 ἐνός ὄντος τῆς πᾶσι κινήσεως οὐσίας, καὶ πλη-
 ρῆ καὶ ὀλιγότητι ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ἀλλοιοῦ-
 μῶν ὁδὸν ὁρῶντων. εἰ δὲ ἄρα
 ἕνός, ὅ τ' ὁ σώματος, καὶ εἰ πολλὰ συμμιση-
 μῶν ἢ σὺν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀλλήλων. τί
 γὰρ μίξιον, οὐτ' ὅτι πᾶσι θεοῖσι τῶν εἰ-
 τε σιωπῶν εἰκὸς οἴαι λέγειν. ὥστε ἢ χωρὶς δι-
 γνῆς εἶ, ἢ καὶ ἀποσφραγέντος ὅτι πᾶσι θεοῖς ἐ-
 περαιοῦν φέρεται χωρὶς ἀλλήλων ταῦτα,
 ἀλλ' οὐτὼ σὺν κείσθαι ἄρδεντα, ὥστε ὁποῦ
 μίξιον ἢ ὁποῦ ὅ μίξιον ἀφ' ἑαυτοῦ μέγας,
 οὕτως ὡς μὴ ἀναληφθῆναι σὺν κείσθαι, ἀλ-
 λά μίξιον, μὴ δὲ ὁποῦ αὐτῶν ἀφ' ἑαυτοῦ
 ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἐστὶν ὁ εἰς ἑαυτὸν, ἀπὸ μί-
 κῶν μέγας μίξιον ὁμοίως καὶ ὁ ὅλον.

A siue vnum sit, siue multa quædam. His
 autem ita constitutis, nihil ex iis quæ ab
 illo dicta sunt, & transponi & alterari res
 vetat, cum etsi vnum sit vniuersum, motio
 existat, dum & multitudine & paucitate
 differt, & alteratur, nulla re alia acceden-
 te: nam si modò quicquam id est, quod ac-
 cedit, corpus non est: & si multa sint, dum
 ea inter se simul commiscuntur, & secer-
 nantur. Mixtionem enim neque superad-
 ditionem eiusmodi esse, neque compositionem,
 qualem inquit, verisimile est: vt vel
 B statim seperata inter se sint, vel in auersione,
 dum alia aliis superoccurrunt, à sese mutuo
 seorsum ferantur: sed ea quæ mixta sunt,
 ita esse composita, vt quælibet pars cum
 qualibet confusa ita sit, vt non composita,
 sed mixta esse videantur, neque deprehendi,
 qualesnam partes eorum sint, possit.
 Quia enim non est corpus aliquod, quod
 minimum sit, vnaquæque pars, simili mo-
 do ac totum commixta est.

ΠΕΡΙ ΖΗΝΩΝΟΣ.

DE ZENONE.

ΚΕΦΑΛ. γ'.

CAPVT III.

ΑΔΥΝΑΤΟΝ φησιν εἶπεί τι ἐστὶ,
 γινέσθαι, τῆς τοῦ λέγων ὅτι τῆς Θεοῦ.
 ἀναγκη γὰρ ἢτοι εἶς ὁμοίων [ἢ ὅς] ἀπομοίων
 γινέσθαι ὁ γινόμενον. διωκτὸν δὲ ὁδὸν τερον.
 ἔτε γὰρ ὁμοίον ἢ ὁμοίου περὶ στήκειν τεκνωθῆ-
 ναι μάλλον, ἢ τεκνωθῆναι. ταῦτα γὰρ ἀπὸ μί-
 κῶν γέσθαι ὁμοίως ἢ ἀρχῆν περὶ ἀλλη-
 λα, οὐτ' ἢ ἢ ἀπομοίου οὐτ' ἀπομοίων γινέ-
 σθαι. εἰ γὰρ γίνοιτο εἶς ἀδυνεστέρον ὁ
 ἰσχυρότερον, ἢ εἶς ἐλάττωτος τὸ μείζον, ἢ οὐκ
 χεῖρονος τὸ κρείττον, ἢ τῶν ἀπὸ τὸν πᾶσι
 ἢ κρείττωνων, τὸ οὐκ εἶς ὄντος γινέσθαι ὁδὸν
 ἀδυνάτων. αἰδῶν μὲν οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν
 θεόν. εἰ δὲ ἐστὶν ὁ θεὸς ἀπὸ μίκῶν κρείττων, ἕνα
 φησὶ περὶ στήκειν ἀφ' ἑαυτοῦ. εἰ γὰρ δύο, ἢ ἐπὶ πλείους
 εἶεν, οὐκ ἀφ' ἑπὶ κρείττων καὶ βέλτερον αὐτὸν
 εἶς πᾶσι τῶν ἑκάστος γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν πολλῶν
 ὁμοίως ὢν, τοῦ ὄντος εἶη. τῆς τοῦ θεοῦ καὶ θεοῦ
 ἐνώσθαι εἶς, κρείττων, ἀλλ' ἢ μὴ κρείτ-
 τωσθαι, καὶ πᾶσι κρείττωσθαι εἶς. ὥστε κατὰ
 μὴ κρείττων, ἢ τῶν ὄντων οὐκ εἶς θεός. πλεί-
 ὶνων οὐκ ὄντων, εἰ μὲν εἶεν τῶν ἀλλήλων
 κρείττων, ἢ ἢ ἢ, οὐκ ἀφ' ἑπὶ θεοῖς. πε-
 φυκέναι γὰρ θεὸν μὴ κρείττωσθαι. ἴσων δὲ ὄν-
 των, οὐκ ἀφ' ἑπὶ θεὸν φύσιν δὲ εἶς κρείττων.

Fieri non posse inquit, vt si quid est,
 id factum fuerit, hoc de Deo asserens:
 quippe cum necesse sit, vt quod factum fue-
 rit, id vel ex similibus, vel ex dissimilibus
 extiterit, quorum fieri neutrum queat. Ne-
 que enim simili magis conuenire vt à simili
 procreetur, quàm simile procreat: eo quòd
 æqualibus vel similibus omnia eadem erga
 sese mutuò insunt. neque dissimile ex dissi-
 mili posse existere. Nam siue ex imbecil-
 liori robustius, aut ex minore maius, aut
 ex peiore melius, siue è contrario præstan-
 tiora ex deterioribus fierent, ex non ento
 quippiam efficeretur: id quod esse nullo
 pacto potest. Æternum igitur hac de causa
 esse Deum affirmat. Si autem Deus est id
 quod præstantissimum omnium est, vnum
 debere esse ipsum inquit; nam si duo aut
 plures etiam essent, præstantissimum &
 optimum omnium ipsum esse nullo modo
 liceret: quippe cum vnusquisque ex multis
 Deus similis, atq; iccirco talis foret. Deum
 enim & Dei potentiam eiusmodi esse, vt
 præsideat & dominetur, non subiiciatur, vt
 in eo quòd non est præstantior, Deus non
 sit. Si igitur plures cum sint, partim sint
 sese mutuò præstantiores, partim inferior-
 res, Deos nullo modo fore: cum Deus
 inferior esse, & subiici natura non possit.
 Si sint æquales, non fore ea natura
 Deum, vt præstantissimum omnium sit:
 propterea

propterea quod æquale neque melius, neque peius æquali sit, necesse est. Quapropter si est, & talis est Deus, vnum ipsum solum esse: neque enim aliter omnia posset, quæcunque vellet, quippe cum si essent plures, minimè ipse esse solus posset. Cum verò vnus sit, similem quoque ipsum sibi vndequaque esse ait, quantum ad visum & auditum, reliquosque omnes sensus spectat: alioqui enim efficeretur vt non præfiderent, & dominarentur, sed sibi mutuo Dei partes subiicerentur, id quod fieri nullo pacto potest: si autem vndequaque sit similis, globosum quoque esse: non enim partim esse, partim non esse, sed vndequaque esse huiusmodi debere asserit. Cum itaque sit æternus, & vnus, & globosus, neque infinitum, neque finitum non ens sit. Quod neque medium neque principium, neque finem, neque aliam quampiam partem habeat: eiusmodi infinitum esse inquit: ens autem tale esse, quale est non ens, procul dubio non posse: si plura sanè sint, ea sese mutuo terminare. Sed vnum neque non enti, neque multis simile esse debere. vnum enim nihil habet, ad quod terminari queat. Id præterea quod huiusmodi est vnum, quem Deum esse affirmat, neque moueri neque immobile esse inquit, quippe cum immobile illud sit, quod non est: nam neque aliud in ipsum, neque ipsum pertransire in aliud potest: moueantur autem ea, quæ plus vno sunt: alterum enim in alterum moueatur necesse est. Quod si id quod non est, ne moueri quidem potest: cum id quod non est, nusquam sit: quæ verò in se mutuo transmigrantur, plura vno sunt: propterea sanè effici ait vt duo, vel quæ plura vno sunt, moueantur; quiescat autem nihil, quod immobile est: vnum verò neque quiescat neque moueatur: cum neque ei quod non est, neque multis simile sit. In omnibus autem ita sese habere Deum inquit, vt æternus & vnus, & similis, & globosus cum sit, neque quiescere, neque moueri ipsum asserat.

A τὸ δὲ ἴσον, οὔτε βέλπιον, οὔτε χεῖρον εἶναι τῷ ἴσῳ. ὡς τ' εἴπω εἴη τε, καὶ τοιοῦτον εἶναι θεός, ἓνα μόνον εἶναι τὸν θεόν. ὁ δὲ γὰρ ὁ δὲ πᾶσι δυνάσασθαι αὐτὸ βούλοιοτο. ὁ δὲ γὰρ αὐτὸ δυνάσασθαι πλεόνων ὄντων ἓνα μόνον. ἓνα δὲ ὄντα, ὁμοίον εἶναι πᾶσι, ὁρᾶν τε καὶ ἀκούειν, καὶ τε ἄλλως ἀσπίσης ἔχοντα πᾶσι. εἰ γὰρ μὴ κρατεῖν αὐτὸ καὶ κρατεῖσθαι ὑπὸ ἀλλήλων τὰ μέρη θεοῦ ὄντα ὁρᾶν ἀδύνατον. πᾶσι δὲ ὁμοίον ὄντα, σφαιροειδῆ εἶναι. ἔ γὰρ τῆ μὲν τῆ δ' ἔ τοιοῦτον εἶναι, B ἀλλὰ πᾶσι. αἰδέσθαι δὲ ὄντα καὶ ἓνα καὶ σφαιροειδῆ, οὔτε ἀπειρον, οὔτε πεπερασθαι. ἀπειρον [γὰρ] τὸ μὴ εἶναι. τῷτο γὰρ οὔτε μέσον, ὅτε ἔρχω, καὶ τέλος, οὔτε δὴ ὁ μέσος ὁ δὲ ἔχων. τοιοῦτον δὲ εἶναι τὸ ἀπειρον. οἷον δὲ τὸ μὴ ὄν, ὅτι δὲ εἶναι τὸ ὄν, περαινῆν δὲ πρὸς ἀλλήλας, εἰ πλείω εἶεν. τὸ δὲ ἐν ὅτε τὰ ὅτι ὄντι, οὔτε τοῖς πολλοῖς ὁμοιοῦσθαι. ἐν γὰρ ὅτι ἔχει πρὸς ὁ, πὶ περαινῆν. τὸ δὲ τοιοῦτον ὄν, ἐν ὄν, τὸν θεόν εἶναι λέγει, οὔτε κινῆσθαι, οὔτε κινήτον εἶναι. ἀκίνητον μὲν γὰρ εἶναι τὸ μὴ ὄν. οὔτε γὰρ C αὐτὸ εἰς αὐτὸ ἕτερον, ὅτε ἔκαστος εἰς δὴ ὁ ἐλθεῖν. κινῆσθαι δὲ τὰ πλείω ὄντα ἓνα. ἕτερον γὰρ εἰς ἕτερον δὲ κινῆσθαι. εἰ μὲν οὖν τὸ μὴ ὄν, οὐδὲν αὐτὸ κινήσασθαι. τὸ γὰρ μὴ ὄν ἔδα μὴ εἶναι. εἰ δὲ εἰς δὴ ἔλας μετὰ ἀλλοῖς, πλείω αὐτὸν εἶναι ἓνα. ἀλλὰ τὰ δὲ κινῆσθαι μὲν αὐτὸ τὰ δύο ἢ πλείω ἓνα. ἢ ἢ ἢ γὰρ ἀκίνητον εἶναι τὸ ὁ δὲ ἔν. τὸ δὲ ἐν οὔτε ἀπρεμεῖν, οὔτε κινῆσθαι. οὔτε γὰρ τὰ μὴ ὄντι, οὔτε τοῖς πολλοῖς ὁμοίον εἶναι. καὶ πᾶσι δὲ οὕτως ἔχων τὸν θεόν, αἰδέσθαι τε καὶ D ἓνα, ὁμοίον τε καὶ σφαιροειδῆ ὄντα, οὔτε ἀπειρον οὔτε πεπερασμένον, οὔτε ἢ ἢ ἢ, οὔτε ἀκίνητον εἶναι.

CAPVT IV.

ΚΕΦΑΛ. Δ.

E

AC primum quidem etiam iste non secus ac Melissus, sumit, id quod fit, ex eo quod est, gigni. At enim quid obstat quin neque ex simili, neque ex dissimili id quod fit, sed ex non ente existat? Adde quod nihilo magis efficietur, vt Deus sit ingenuus, quam vt reliqua etiam omnia: quandoquidem omnia ea simili vel dissimili constituerunt: quod fieri non potest. Quare vel nihil erit præter Deum,

ΠΡΩΤΟΝ μὲν οὖν λαμβάνει καὶ οὐτὸ τὸ γινόμενον γίγνεσθαι ἐξ ὄντος, ὡς ὁρᾶν ὁ Μελισσός. καὶ τοῖ τί καλύψῃ μὴτ' ἐξ ὁμοίου τὸ γινόμενον γίγνεσθαι, ἀλλ' ἐκ μὴ ὄντος; ἐπὶ ὁ δὲ ἔν μαλλον ὁ θεός ἀγνώστης, εἰ καὶ ἔλας πᾶσι. εἴπω ἀπᾶσι ἐξ ὁμοίου ἢ ἀπομοίως γέγονεν ὁρᾶν ἀδύνατον. ὡς τε ἢ ὁ δὲ ἔν ὅτι περὶ τὸν θεόν, ἢ καὶ ἔλας αἰδέσθαι πᾶσι. εἴπω

ἀπὸ τῆς ὑπερβαίνει τὸν θεὸν λαμβάνει· τὸ
 διωατώτατον καὶ βέλυσον λέγων. οὐ δοκεῖ δὲ
 τὸ καὶ τὸν ἰόντων, ἀλλὰ πολλὰ κρείττους εἶναι
 ἀλλήλων οἱ θεοί. οὐκοῦν ἐκ τῆς δοκειώτους εἰ-
 ληφέναι τὴν καὶ τὸν θεὸν πᾶσι ὁμολογίαν. τὸ
 τε κρείττους εἶναι τὸν θεόν, οὐχ οὕτως ὑπο-
 λαμβάνων λέγειται, ὡς πρὸς ἀλλό τι τοιαύτη
 ἐστὶν τοῦ θεοῦ φύσις, ἀλλὰ πρὸς τὴν αὐτῆς ἀφ-
 ἡσιν. ἐπεὶ γὰρ τῆς πρὸς ἑτέρον, ὁσὸν αὐτὸν κω-
 λυοίμη τῆ αὐτῆς ὑπερβαίνει καὶ ῥώμη ὑπερ-
 ἔχει, ἀλλὰ ἀφ' ἑαυτῆς τῶν ἄλλων ἀσθενέει. θε-
 οὶ δ' αὖ ὁσὸν οὕτως τὸν θεὸν φαίμεν κρείττους
 εἶναι, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἔχει ὡς οἷον τε ἄριστον, καὶ
 ὁσὸν ἐκλείπει καὶ ὅτι καὶ καλῶς ἔχει αὐτῶν.
 αἶμα γὰρ ἴσως ἔχει πῆ, καὶ κείνο αὐτὸ συμβαίνει. ὅτε
 δὲ ἀφ' ἑαυτῶν καὶ πλείους αὐτοῖς ὄντας ὁσὸν
 κωλύει ἀπὸ τῆς, ὡς οἶονται ἄριστον ἀφ' ἑαυ-
 τῶν, ἢ κρείττους τῶν ἄλλων οὐχ αὐτῶν ὄν-
 τας. ἐστὶ δ' ὡς εἶποι καὶ διὰ τὸ κρείττον γὰρ εἶναι
 τὸν θεὸν φησι. τῆ δὲ ἕνι εἶναι ἀνάγκη, ἕνα τὰ
 πρῶτα ὄντων καὶ ἀκούων, ὁσὸν πρὸς ἑαυτῶν. οὐ
 γὰρ εἰ μὴ καὶ τῆ δ' ὄντων, χεῖρον ὄντων ἑαυτῶν.
 ἀλλ' οὐχ ὄντων ἴσως. τὸ βούλεσθαι τὸ πρῶτον
 ἀσθενέει, ὅτι ὅπως αὐτὸ βέλυσται ἔχει, ὁμοίως
 ὡν πρῶτον ἐπιτοκίως ὄντων. δεῖ γὰρ σφαιροειδὲς αὐ-
 εἶναι, ἀλλ' ἔχει ὅτι ἐτέραν ἵνα μὴ ὄντων ἰδέσθαι,
 ὅτι πρῶτον ἀκούει καὶ πρῶτον κρεῖται. ὡς ἄρα γὰρ
 ὅταν λέγωνται τὸ ψιμμήτιον, ὅτι πρῶτον ὄντων
 λαχόντων, ὁσὸν ἀλλό τι σημαίνοντα, ἢ ὅτι ἐπὶ
 ἀπασιν αὐτῶν τοῖς μέρεσιν ἐκέρχεται ἐκ τῶν
 κώτης· τί δὲ κωλύει οὕτως καὶ κείναι τὸ πρῶτον ὄντων
 καὶ ἀκούων, καὶ κρεῖται λέγειν, ὅτι ἀπὸ τῶν
 αὐτῶν αὐτῶν λαμβάνοι μέρος, τῆ τ' ἔσται πεπην-
 ῶς; ὡς ἄρα [δὲ] ὁσὸν τὸ ψιμμήτιον, ὁσὸν τὸν
 θεὸν ἀνάγκη ἀφ' ἑαυτῶν τῆ τ' εἶναι σφαιροειδὲς, ἕνα
 μὴ τε ἀπειρον, μὴ τε πεπεραίνοντα, ὡς ἄρα γὰρ
 καὶ ἔχει μέγας πᾶσι οἷον τε, εἴ ἄρα τῆ τ' εἶναι
 ἀπειρον, ὅτι μὴ ἔχει πέρας, δεκτικὸν ὄντων πέ-
 ρατος. πέρας δ' ἐστὶν μέγας καὶ πλήρης ἐν γὰρ,
 καὶ ἐστὶν ἀπὸ τῶν τῶν πᾶσι. ὡς τε αὐτὸ μὴ ἔχει πέ-
 ρας, μέγας ὁσὸν ἀπειρον ὄντων. εἶ δὲ σφαι-
 ροειδὲς ὄντων ἀνάγκη πέρας ἔχειν. ἔχοντα γὰρ
 ἔχει, εἴ ἄρα μέσον ἔχει αὐτῶν τῶν πλείων ἀπέχειν.
 μέσον δ' ἔχει, σφαιροειδὲς ὄντων, ἐκ τῶν μέσου
 ὁμοίως πρὸς τὰ ἔσχατα, ὡς ἄρα ἔσχατα ἢ
 πέρας ἔχειν, οἷον ἀφ' ἑαυτῶν. εἰ γὰρ καὶ τὸ μὴ ὄντων
 ἀπλοῦν, ὅτι αὐτὸ καὶ τὸ ὄντων ἀπειρον. τί γὰρ

A Præterea præstantissimum esse Deum su-
 mit, potentissimum atque optimum ita
 appellans. Id autem ex lege minimè vi-
 detur: sed in multis præstantiores sese mu-
 tuò esse Dij dicuntur. non igitur ex eo
 quod videtur, hanc de Deo consensio-
 nem sumpsit. Accedit, quòd Deum ef-
 se præstantissimum non eo sensu dicitur,
 ut erga aliud quippiam huiusmodi sit Dei
 natura, sed quantum tantummodo ad
 suam ipsius affectionem attinet: nam si
 ad alterum spectemus, quid prohiberet,
 Deum non sua ipsius æquitate & forti-
 tudine, sed ex aliorum imbecillitate ex-
 cellere? At Deum ita esse præstantissi-
 mum intelligit nemo, sed quia ipse quàm
 optimè fieri potest, affectus est: nihil-
 que ei, quominus bene & rectè sese ha-
 beat, deest: quippe cùm ita sese habenti
 simul etiam conveniat, necesse. Ita verò
 esse affectos etiam si plures ipsi sint, nihil
 verat: ut omnes quàm optimè fieri po-
 test, affecti, & præstantissimi erga alios,
 non erga se sint: nam sunt proculdubio
 etiam alia. Cùm enim præstantissimum
 Deum esse dicat; id aliquorum esse ne-
 cesse est: at verò vnum vndequaque vi-
 dere & audire nihil convenit: neque enim
 si non etiam hac parte videt, minùs videt,
 sed ea parte non videt. Sed fortasse cùm
 inquit vndequaque ipsum sentire, id sibi
 vult: ut ipsum optimè ita affectum esse si-
 gnificet, si similis vndequaque sit. At si
 sit talis, cur globosus potius quàm aliqua
 alia forma esse præditus debet, quia vn-
 dequaque audit, & vndequaque domina-
 tur? Quemadmodum enim cùm cerus-
 sam vndequaque esse albam dicimus, nihil
 aliud significare, quàm in omnibus eius
 partibus albedinem esse insitam, volu-
 mus: quid impedimento est, quominus ita
 quoque illic vndequaque videre, & audire,
 & dominari dicatur, ut quamcunque
 eius partem quispiam sumpserit, eo modo
 esse affectam intelligamus? Sicut igitur ne-
 que cerussam, ita neque Deum hac de
 causa globosum esse necesse est. Porro ne-
 que infinitum neque finitum esse, corpus
 cùm sit, magnitudinè que habeat, quí
 fieri potest? Præsertim cùm infinitum id
 sit, quod finis capax finem non habeat. fi-
 nis autem & terminus in magnitudine, &
 multitudine, & in omni demum quan-
 titate inest. Quocirca quod finem non
 habet, magnitudo cùm sit, infinitum est.
 Adde, quòd cùm sit globosus, finem quo-
 que habeat necesse est; extrema enim ha-
 bet: siquidè habet medium, à quo plurimū
 abest: habet autem medium, cùm globosum
 sit. à medio verò extrema ignis circumeunt,
 extremum enim corpus, an fines habere,
 nihil refert. Neque præterea si non ens est infinitum, iccirco ens infinitum non erit.

Quid enim obstat quin nonnulla sint, quæ eadem tam de ente quàm de non ente dici queant? Nemo siquidem est, qui non ens nunc sentiat; sed ens quoque non sentire nunc quispiam potest. Quæ utraque & dici & considerari sanè possunt. Non album item non ens est: nunquid igitur propterea omnia quæ sunt, esse alba dicendum erit, ne quippiam idem de ente, & de non ente significemus? an nihil impediet quin ex iis etiam quæ sunt, aliquid album non sit? omitto quòd ita alterum quoque negationem admitteret infinitum, nisi id quod antea dictum est, magis ex eo quod habet, vel non habet, vnumquodque esse est existimandum. Quare etiam ens vel infinitum erit, vel finem habebit. Fortasse etiam non enti infinitatem attribuerè absurdum est. non enim vnumquodque quod finem non habet, infinitum dicimus, sicut neque inæquale, id quod non est. Accedit, quòd Deus vnus cum sit, finem quantum ad alium Deum spectat, non habet. si verò vnum tantum est Deus, vnum etiam tantum partes ipsius Dei erunt. Nam illud quoque absurdum est, si iis quæ multa sunt, accidit, vt ad sese mutuò sint finita ac terminata, propterea sequi vt vnum finem non habeat. multa siquidem sunt, quæ & multis & vni eadem insunt: nam etiam esse ipsum commune vtriusque est. Absurdum itaque fortasse esset, si propterea non esse Deum assereremus, quia multa sunt, ne in hoc similis esse ipsis videretur. Ad hæc quid prohibet, Deum etiam si vnus sit, finitum esse, & fines habere? quemadmodum etiam Parmenides vnum esse ipsum inquit:

*Orbiculare globosa persimile vndique moli,
A cuius medio spatia in quascunque ferantur
Partes æqua.*

Terminum enim & finem alicuius quidem esse necesse est, non tamen ad aliquid. Non enim necesse est vt quod habet finem, ad aliquid aliud finem habeat, tanquam finitum ad id referatur, quod deinceps subsequitur infinitum. Sed finitum esse, nihil aliud est, quàm extrema habere. quod autem extrema habet, vt ad aliquid ea habeat, necesse non est. aliquibus enim non accidit, vt finita ad sese mutuò sint. Præterea quod inquit de eo quod immobile est, & mouetur, simili modo vt superiora, absurdum fortasse est. neque idem esse non moueri & immobile esse, existimare quispiam posset: sed non moueri esse negationem. quemadmodum etiam non æquale, quod de non ente etiam verum est. immobile verò de eo iam dici, quod quodammodo sese habet, non fecus ac inæquale. sicut etiam quiescere.

A καλύψεν ἕνα τῶν τα λεγόμενα τῶ ὄντος καὶ μὴ ὄντος; τὸ, τε οὐκ ὄν γὰρ ὁρᾷς νῦν αἰσθάνεσθαι, καὶ ὄν δὲ ἴσως οὐκ αἰσθάνοιτο. ἀ νῦν ἀμφω δὲ λεκτὰ, ὅπῃ διαφορᾷ. οὐ λελυκὸν δὲ τὸ μὴ ὄν. εἰ οὖν διαφορᾷ τῶν τα ὄντα πᾶντα λεκτὰ, ὅπως μὴ ἴσως τὸ εἶναι τῶ ὄντος σημαίνωμεν, καὶ μὴ ὄντος: ἢ ὁρᾷς καλύψεν καὶ τῶ ὄντων τὴ μὴ ὄν εἶναι λεκτὸν; οὕτω δὲ καὶ ἄλλω οὖν ἀπόφασιν δέξονται τὸ ἀπειρον, εἰ μὴ τὸ πάλαι λεγόμεν τὸ μάλλον, ὡς τὸ μὴ ἔχειν, ἢ μὴ ἔχειν ἔστιν ἀπὸ τοῦ ὡς τε καὶ τὸ ὄν ἢ ἀπειρον, ἢ πέρατος ἔχον ἔστιν. ἴσως δὲ ἀποπον καὶ τὸ πέρατος ἔστιν τὰ μὴ ὄντα ἀπειρίᾳ. οὐ γὰρ πᾶν, εἰ μὴ ἔχει πέρατος, ἀπειρον λέγομεν, ὡς ὅτε εἰδὲ δῶσον οὐκ ἀ φαιμένον εἶναι τὸ μὴ ὄν. ἐπὶ οὖν δὴ ἔχει ὁ θεὸς πέρατος εἶς ὄν, ἀλλ' οὐ πέρατος θεόν. εἰ δὲ ἐν μόνον ἔστιν, ὁ θεὸς ἀ εἶν μοῖοι, καὶ τὰ τῶ θεοῦ μέρη. ἐπεὶ γὰρ τῶτ' ἀποπον, εἰ τοῖς πολλοῖς συμβέβηκε πεπεραίνεσθαι πέρατος ἀλλήλων, διαφορᾷ τῶν τα εἰ μὴ ἔχειν πέρατος. **C** πολλὰ γὰρ τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ εἰς ἑσάρχη τῶν τα. ἐπεὶ ἔ εἶναι κρινὸν αὐτοῖς ἔστιν. ἀποπον οὖν ἴσως δὴ εἶν, εἰ διαφορᾷ τῶν τα μὴ φαιμένον εἶναι τὸν θεόν. εἰ τὰ πολλὰ ἔστιν, ὅπως μὴ ὁμοῖον ἔσται αὐτοῖς τῶν τα. ἐπὶ τί καλύψεν πεπεραίνεσθαι καὶ ἔχειν πέρατος ἐν ὄντα τὸν θεόν; ὡς καὶ ὁ Παρμενίδης λέγει, ἐν ὄν εἶναι αὐτόν,

*Γάτοθεν ἀκύκλου σφαιρῆς ἐσαλίχιον
ἴσως,*

Μεσοθεν ἴσοπαλές.
τὸ γὰρ πέρατος, πινὸς μὲν ἀνάγκη ἴσον εἶναι, οὐ μὲν τοῖ πέρατος ἴσως, ὁρᾷς ἀνάγκη τὸ ἔχον πέρατος, πέρατος τὴ ἔχειν πέρατος, ὡς πεπερασμένον, πέρατος τὸ μὴ ἐφεξῆς ἀπειρου, ἀλλ' ἐστὶ τὸ πεπεραίνεσθαι ἔχοντα ἔχειν. ἔσχατα δὲ ἔχον. **E** οὐκ ἀνάγκη πέρατος ἴσως. ὁμοῖοις μὲν ἢ συμβεβηκὸς πᾶν, καὶ πεπεραίνεσθαι. πάλιν πᾶν τῶ ἀκίνητον εἶναι τὸ ἐν, καὶ τὸ ὄν ὅτι καὶ τὸν κινεῖσθαι, ἴσως ὁμοῖως τοῖς ἐμπερασθέν ἀρμονί καὶ ἐπὶ διαφορᾷ οὐ τῶν τα δὴ ἴσως ἰσοπαλῆοι τὸ μὴ κινεῖσθαι, καὶ τὸ ἀκίνητον εἶναι. ἀλλὰ τὸ μὲν ἀπόφασιν κινεῖσθαι, ὡς ὅτε μὴ τὸ ἴσον, ὡς ὅτε καὶ τῶ τῶ μὴ ὄντος, εἰ ὅτε ἀληθές. τὸ δὲ ἀκίνητον τὰ ἔχειν πᾶς ἢ δὴ λέγομεν, ὡς ὅτε τὸ δῶσον. καὶ ὅτι τὰ ὁδομή τῶ κινεῖσθαι τὸ ἡρεμῶν, **D** cui moueri contrarium est. nam negationes,

ὡς καὶ σχεδὸν αἱ ἀπὸ τῆς α' ἀποφάσεως ἐπὶ ἐνα-
 πίοις λέγονται. ὁ μὲν οὖν μὴ κινῆσθαι, ἀλη-
 θές ἐστὶ τῆς μὴ ὄντος. ὁ δὲ ἠρεμεῖν, οὐχ ὑπερ-
 χητὰ μὴ ὄντι. ὁμοίως δὲ ὁ δὲ ἀκίνητον εἶ-
 σημάς ἐστί, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ τῶν ἠρεμεῖν αὐ-
 τὰ χεῖται, καὶ φησι ὁ μὴ ὄν ἠρεμεῖν, ὅτι
 οὐκ ἔχει μεταβάσιν ὅσων καὶ ἐν τοῖς αἰωεῖ-
 ποῦν, ἀτοποιώσας, εἴ τι τὰ μὴ ὄντι πωρσα-
 ποῦν, τῆτο μὴ ἀληθές εἶ) καὶ τῆ ὄντος εἰ-
 πειν, ἄλλως τε καὶ ἀποφασίη τ' ἐλεγχθέν-
 των, καὶ ὁ μὴ κινῆσθαι μηδὲ μεταλαμβάνειν
 ὅτι πολλά γὰρ αὐτῶν καὶ ἐλέγθη, ἀ-
 φαιροῖτο, τῆ ὄντων κατηγορή. ὁ δὲ γὰρ αὐ-
 πολλά ἀληθές εἰπεῖν εἴη μὴ ἔν, εἴσων καὶ ὁ
 μὴ ὄντι μὴ ἔν, εἴτε ἐπ' εἰσὼν τὸματῆα συμ-
 βαίνειν δοκεῖ καὶ ποσαύτας ἀποφάσεις ὡν ἀ-
 γάγνη ἢ ἴσον ἢ ἀμείσον ἀπὶ πληθὸς, ἢ καὶ μὴ,
 ὡς ἢ καὶ ἀρτίοι ἢ πᾶσι, αὐτῶν ἀριθμῶς ἢ. ὁμοί-
 ως δὲ ἔως καὶ ὁ ἠρεμεῖν ἢ κινεῖσθαι ἀνάγκη δὲ
 σῶμα, ἢ ἐπὶ, εἴτε ἀπὸ τῆτο μὴ κινεῖται ὁ θεός
 τε καὶ ὁ ἔν, ὅτι τὰ πολλὰ κινεῖται τὰ εἰς ἄλ-
 ληλα ἰέναι, τὴ κωλύει καὶ τὸν θεὸν κινεῖσθαι εἰς
 ἄλλο; οὐδα πὶ μόν, ἀλλ' ὅτι εἰς μόνος
 θεός. εἴτε καὶ αὐτός, πὶ κωλύει εἰς ἄλληλα κι-
 νοῦντων τῆ μερῶν τῆ κυκλόθεν; οὐ γὰρ δὴ ὁ
 ποιῶν ἔν, ὡς ὅσων ὁ Ζεῶν πολλὰ εἶ) φύσις.
 αὐτός γὰρ σῶμα λέγει εἶ) τὸν θεὸν εἴτε δὲ τὸδε
 ὁ πᾶν, εἴτε ὅτι δὴποτε αὐτὸς λέγων ἀσώμα-
 τος γὰρ ὡν, πῶς αὐτῶν σφαιροειδῆς εἴη ὅπτι μόνως,
 ὅταν οὕτως [οὐτ' αὐτῶν κινεῖται,] ἔτ' αὐτῶν ἠρεμοῖ
 μηδαμῶς τε ὡν; ἐπεὶ δὲ σῶμα ὅτι, πὶ δὲ αὐ-
 τὸ κωλύει κινεῖσθαι ὡς ἐλέγθη;

A quæ à primo existunt, de contrariis etiam
 ferè dicuntur. Non moueri igitur de non
 ente etiam verum est, quiescere autem
 non enti non inest. Simili modo autem
 neque immobile esse idem significat. At
 iste immobile esse pro quiescere sumit, &
 id quod non est, quiescere inquit, quia
 transitionem non habet. Sed sicut superius
 etiam diximus, absurdum fortasse est, si
 quia aliquid non enti attribuimus, id de en-
 te non esse verum dixerimus, præsertim
 si negatio fuerit, cuiusmodi est non mo-
 ueri, & non transire. Multa enim, vt etiam
 dictum est, de entibus simili modo dicun-
 tur: alioqui verum non esset, si multa esse
 non vnum diceremus, eo quod non ens
 quoque non vnum est. In quibusdam verò
 contraria videntur euenire, cum ex nega-
 tionibus minimè loquimur. Necessè siqui-
 dem est, æquale vel inæquale esse quic-
 quid multitudine & magnitudine con-
 stat: par item, vel impar, si numerus
 sit, eodem modo moueri vel quiescere,
 si sit corpus. Præterea si etiam ea de
 causa non mouetur Deus, & vnum, quia
 ea quæ multa sunt, mouentur: dum in
 sese mutuo transeunt, quid verat quo-
 minus Deus quoque in aliud moueatur?
 Si autem ipse non mouetur, quid verat
 partes ipsius omnia ambientis Dei in sese
 mutuo moueri? quippe cum vnum, quod
 Zeno inquit, multa natura esse videatur.
 Corpus enim Deum esse statuit, siue vni-
 uersum hoc, siue quodcunque aliud ita
 appelleret. Nam si esset incorporeus Deus,
 globosus esse quæ posset? Ita quidem sanè,
 cum nusquam esset, neque etiam mouere-
 tur, neque quiesceret. At cum sit corpus,
 quin moueatur, sicut dictum est, nihil
 prohibet.

ΠΕΡΙ ΓΟΡΓΙΟΥ.

DE GORGIA.

ΚΕΦΑΛ. Ε΄.

CAPUT V.

ΟΥΚ εἶ) φησιν ὁ δὲν εἰ δὲ ἔστιν, E
 ἀγνώστον εἶ). εἰ δὲ καὶ ἔστι καὶ γινώστον,
 ἀλλ' οὐ δηλωτὸν ἄλλω. καὶ ὅτι μὲν οὐκ ἔστι
 σιωπῆς τὰ ἐπέροισ εἰρημύα, ὅσοι πᾶσι τῆ
 ὄντων λέγοντες, τὸματῆα, ὡς δοκοῦσιν, ἀπο-
 φαίνονται αὐτοῖς οἱ μὲν, ὅτι ἔν, καὶ οὐ πολλά.
 οἱ δὲ αὐτῶν ὅτι πολλά, καὶ οὐχ ἔν. καὶ οἱ μὲν αὐ-
 ἀλήγητα, οἱ δὲ ὡς γινώσκοντα ὅτι δὴ κινεῖται
 ἑαυτὰ, συλλογίζεται κατ' ἀμφοτέρων. ἀλλ'
 καὶ γὰρ φησιν, εἴ τι ὅτι, μήτε ἔν, μήτε πολ-
 λὰ εἶ), μήτε ἀλήγητα, μήτε γινώσκοντα.

NON esse quippiam inquit, & si
 sit, cognosci non posse, & si co-
 gnosci possit, esse tamen eiusmodi, vt
 nequeat manifestari. Præterea se nequa-
 quam quæ ab aliis fuerint dicta, compo-
 fuisse, qui de rebus disputantes, contraria,
 vt videntur, inter se sibi ipsi pronun-
 tiant: dum alij vnum & non multa, alij
 è contrario multa & non vnum quid-
 dam, ingenita, nonnulli genita esse omnia
 demonstrant. Ipse enim aduersus utro-
 que ratiocinatur in hunc modum. Necessè
 inquit, est vt si quid sit, neque vnum,
 neque multa, neque ingenita, neq; genita,

id nihil fit. Nam si quicquam horum non fit, altera his opposita proculdubio erunt: hoc est, neque vnum, neque multa, neque ingenita, neque genita non erunt. Atque hæc partim, vt Melissus, partim vt Zeno aggreditur demonstrare, post primam propriam suam demonstrationem, in qua neque esse, neque non esse quippiam inquit. Si enim non esse, est non esse, non ens nihilo minus erit, quàm ens: quippe cum non ens sit non ens, & ens sit ens. Quare nihilo magis est res esse, quàm non esse. at si simili modo, inquit, sicut non esse, est esse, oppositum non erit. Nam, si non esse est esse, esse vel non esse conuenit. Quare nequaquam ita, inquit, quippiam erit, nisi esse & non esse idem sit. est autem idem, atque ita nihil quicquam est. Nam non ens non est, & ensentium, quandoquidem idem est quod non ens. atque hæc quidem ipsa, ratio illius est.

CAPVT VI.

SED ex iis quæ dicit, nullo modo efficitur vt nihil sit. Cum enim inquit, si non ens est, non ens, & ens est ens, simili modo & non ens, & ens est, perinde ac si, est, absolute ac simpliciter sumatur: id neque apparet, neque necesse est. Sed sicut de duobus ente & non ente alterum esse, alterum non esse dicitur; quapropter non ens esse, verum non est. Quia igitur non est, non sequitur vt neque esse neque non esse vtrumque, neque alterum non sit. At nihil erit, inquit, si non esse & esse similiter sunt. quandoquidem erit aliquid etiam non esse. Sed nemo est, qui non esse, esse prorsus dicat. Nam si non ens, est non ens, non propterea efficitur vt simili modo vt ens, non ens sit: quippe cum illud sit non ens, ens autem sit: adde quòd, si etiam absolute ac simpliciter verum esset, cum dicimus non ens esse, mirum quidem profectò id videretur: sed si tamen ita esset, vtrum ex eo magis eueniret, vt omnia essent, quàm non essent. Ita enim contrarium proculdubio efficeretur. Si enim & non ens, & ens est, omnia sunt: cum & ea quæ sunt, & ea quæ non sunt, simili modo sint. Non etenim est necesse, si non ens est, vt etiam ens non sit. Verumtamen si ita etiam quispiam concesserit, vt & non ens sit, & ens non sit, nihilominus omnia essent, eo quòd ea quæ non sunt, ex illius ratione proculdubio essent. Præterea, si idem etiam sit & esse & non esse, neque ita magis vt non sit, quàm

A ὁσδὲν ἀπὸ εἶη. εἰ γὰρ μὴ εἶη τι, τούτων δὲ
θα τερα εἶη, ὅτι οὐκ ἔστιν οὔτε ἓν, οὔτε πολ-
λὰ, οὔτε ἀγέννητα, οὔτε ἡμόμοια. τὰ μὲν
ὡς Μελισσος, τὰ δὲ ὡς Ζήνωνος ἑπιχρησάσης
κρούει μὲν πλεῖστον ἰδὼν αὐτὸ ἀποδείξειν,
ὅτι ἢ λέγει, ὅτι οὐκ ἔστιν οὔτε εἶη, οὔτε μὴ εἶη.
εἰ μὲν γὰρ ὁ μὴ εἶη, ἔστι μὴ εἶη, ὁσδὲν ἀπὸ
ἡ ἢ ἦτον, ὁ μὴ ὄν τῷ ὄντος εἶη. τὸ, τε γὰρ μὴ
ὄν, ἔστι μὴ ὄν, καὶ ὁ ὄν, ὄν. ὡς τε ὁσδὲν μᾶλλον
ἢ εἶη, ἢ οὐκ εἶη) τὰ παρὰ τὰ εἶη. εἰ δὲ ὁμοίως
B ὁ μὴ εἶη αἰετὸς, ὁ εἶη αἰετὸς, οὐκ ἔστι ὁ ἀπι-
κείμενον. εἰ γὰρ ὁ μὴ εἶη αἰετὸς, ὁ εἶη) ἢ μὴ
εἶη) παρὰ τὸ εἶη. ὡς τε οὐκ ἀπὸ οὕτως φησὶν, οὐ-
δὲν ἀπὸ εἶη, εἰ μὴ τούτων ἔστιν, εἶη αἰετὸς καὶ μὴ
εἶη. ἔστι δὲ τούτων. καὶ οὕτως οὐκ ἀπὸ εἶη οὐδὲν.
τὸ, τε γὰρ μὴ ὄν, οὐκ ἔστι, καὶ ὁ ὄν, ἐπεὶ παρὰ
τῶν τῶν μὴ ὄντι. οὐκ ἀπὸ οὕτως ὁ αὐτὸς λόγος
ἐκείνου.

ΚΕΦΑΛ. 6.

C ΟΥΔΑΜΟΘΕΝ δὲ συμβαίνει ὅτι
ὡν εἶρηκεν, μὴ δὲν εἶη). εἰ γὰρ ἀποδεί-
κνυσιν, οὕτως ἀπὸ λέγεται. εἰ τὸ μὴ ὄν ἔστιν
ἢ ἔστιν, ἀπλῶς εἰπεῖν εἶη, καὶ ἔστιν ὁμοίον μὴ
ὄν. τῷ δὲ οὔτε φαίνεται οὕτως, οὔτε αἰαγ-
κη, ἀλλ' ὡς παρὰ δυοῖν, ὄντος, τῷ δὲ οὐκ ὄν-
τος, τὰ μὲν ἔστι, τὰ δὲ οὐκ ἀληθές, ὅτι ἔστι ὁ
μὴ μὴ ὄν. ὅτι οὐκ ἔστιν, οὔτε εἶη, οὔτε
μὴ εἶη παρὰ ἀμφω, οὐδ' ἔτερον οὐκ ἔστιν. οὐ-
D δὲν γὰρ φησὶν εἶη ἀπὸ ὁ μὴ εἶη, τῷ εἶη, εἶ-
παρ εἶη ἢ ὁ μὴ εἶη. ὁσδὲν φησὶν εἶη τὸ
μὴ εἶη οὐδαμῶς. εἰ δὲ καὶ ἔστι τὸ μὴ ὄν, μὴ
ὄν, οὐδ' οὕτως ὁμοίως εἶη ἀπὸ τὸ μὴ ὄν, παρὰ ὄν-
τι. τὸ μὲν γὰρ ἔστι μὴ ὄν, τὸ δὲ καὶ ἔστιν. ἐπὶ εἶη
δὲ καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ἀληθές, ὡς δὲ ἡμεῖς οἰοῦ-
μεν τὸ μὴ εἶη, τὸ μὴ ὄν ἔστιν. ἀλλ' εἰ δὲ οὕτω, πό-
τερον μᾶλλον συμβαίνει τὰ πόρτα εἶη ἢ μὴ
εἶη; αὐτὸ γὰρ οὕτω γὰρ τούτων ἔοικε γί-
νεσθαι. εἰ γὰρ τότε μὴ ὄν ἔστι, ὁ ὄν, ὄν
E ἔστιν, ἀπὸ τῶν ἔστι. καὶ γὰρ τὰ ὄντα, καὶ τὰ μὴ
ὄντα ἔστιν. οὐκ ἀπὸ αἰαγκη γὰρ, εἰ τὸ μὴ ὄν ἔστι, ὁ
τὸ ὄν μὴ εἶη. εἰ δὲ ὁ οὕτως ἔστι ἔτι γὰρ,
καὶ τὸ μὴ ὄν εἶη, τὸ δὲ ὄν μὴ εἶη, ὁμοίως οὐ-
δὲν ἢ ἦτον εἶη αἰετὸς. τὰ γὰρ μὴ ὄντα, εἶη καὶ τὸν
καίριον λόγον. εἰ δὲ τούτων ἔστι ὁ εἶη, ὁ
τὸ μὴ εἶη, οὐδ' οὕτως μᾶλλον οὐκ εἶη, ἀπὸ τῶν

εἶναι. ὡς γὰρ καὶ κεῖνος λέγει, ὅτι εἰ αὐτὸν ἄ
 μὴ ὄν, καὶ ὄν, τὸ, τε ὄν ὅτι ἴσται, καὶ ὅ μὴ
 ὄν. ὥστε οὐδὲν ὅτιν ἀπὸ τῆς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, ἐστὶν ὁμοίως
 φάσμα, ὅτι πᾶντα ὅτι. τὸ, τε γὰρ μὴ ὄν
 ὅτι, καὶ ὅ ὄν. ὥστε πᾶντα ὅτι. μὲν δὲ τῶ-
 τον τὸν λόγον φησὶν. εἰ δὲ ὅτιν, ἢ τοὶ ἀγνώ-
 νητον, ἢ μὴ γινώσκον εἶναι. καὶ εἰ μὴ ἀγνώ-
 νητον, ἀπειρον αὐτὸ τοῖς τῶς Μελισσοῦ ἀ-
 ξιώμασι λαμβάνει. τὸ δὲ ἀπειρον, ὅτι δὴ
 εἶναι ποτε. οὔτε γὰρ ἐν αὐτῷ, οὔτ' αὖ ἐν
 ἄλλῳ εἶναι. δύο γὰρ αὐτῶς, ἢ πλείω
 εἶναι, τὸ, τε ἐν ὄν, ἢ ὅ ἐν ὄ, μηδαμῶς
 δὲ ὄν ὅτι εἶναι καὶ τὸν Ζωῶνος λόγον πε-
 εὶ τῆς χάραξ. ἀγνώστην μὲν οὖν ἀφ᾽ αὐτῆς
 ὅτι εἶναι, οὐ μὲν ὅτι γινώσκον γινώσκον
 τὸν οὐδὲν δὴ οὔτ' ὅτι ὄντος, οὔτ' ἐκ μὴ ὄν-
 τος. εἰ γὰρ ὅ ὄν μεταπέσει, ὅτι αὐτῶς
 εἶναι τὸ ὄν, ὡς ἂν γ' εἰ καὶ τὸ μὴ ὄν γινώσκον,
 ὅτι δὴ ἐπὶ εἶναι μὴ ὄν. ὅτι μὲν οὐδὲν ὅτι
 ὄντος δὴ γινώσκον. εἰ μὲν γὰρ μὴ ὅτι τὸ μὴ ὄν,
 οὐδὲν αὐτῶς ἐκ μηδενὸς αὐτῶς γινώσκον. εἰ δὲ
 μὴ ὄν, ἀφ᾽ αὐτῶς οὐδὲν ἐκ τῶ ὄντος, ἀφ᾽ αὐ-
 τῶς οὐδὲν ἐκ τῶ μὴ ὄντος γινώσκον. εἰ οὖν ἀ-
 νάλκη μὲν, εἰ ὅτι ὅτι, ἢ τὸ ἀγνώστην εἶ-
 ναι ἢ γινώσκον. αὐτῶς δὲ ἀδυνάτων τι καὶ
 εἶναι. ἐπὶ εἰ ὅτι ὅτιν ἐν ἢ πλείω φησὶν ὅτιν,
 εἴτε μὴ ἐν, μήτε πολλὰ, οὐδὲν δὴ εἶναι. καὶ
 ἐν μὲν * καὶ ὅτι ἀσώματον αὐτῶς εἶναι τὸ ἐν. *
 ἢ ἐν ὄντος γε τῶς Ζωῶνος λόγῳ. ἐ-
 νὸς δὲ ὄντος, οὐδὲν δὴ εἶναι ὅτι μὴ μήτε
 πολλὰ. εἰ γὰρ μήτε ἐν, μήτε πολλὰ ὅτιν,
 οὐδὲν δὴ κινηθῆναι φησὶν. ὅτιν γὰρ κινη-
 θῆναι, ἢ ὅτι αὐτῶς ἐν, ἢ ὡς αὐτῶς ἐν, ἀλ-
 λά τὸ μὲν ὅτι δὴ εἶναι, τὸ δὲ ὅτι ὄν γενο-
 νός εἶναι. ἐπὶ δὲ ἢ κινηθῆναι, ἢ εἰ μεταφέρεται
 οὐ σίμωτος ὄν, διήρηται τὸ ὄν, οὔτε ἢ αὐ-
 τῶς ὥστε πᾶντα κινηθῆναι, πᾶντα διήρηται. εἰ
 δὲ οὔτως, πᾶντα ὅτι ὅτι. ἐκλιπὲς γὰρ
 αὐτῶς φησὶν, ἢ διήρηται τῶ ὄντος. αἰτὶ τῶ
 κενὸν τὸ διήρηται λέγων, καθά ὅτι τῶς
 Λεωκίππου καλουμένων λόγῳ γεγραπταί.
 εἰ μὲν οὖν οὐδὲν, τῶς ἀποδείξις λέγειν ἀ-
 πᾶντα. δὲ γὰρ τὰ φερούμενα εἶναι, καὶ
 τὸ μὴ ὄν, εἰ ὅτι μὴ ὅτι φερούμενα. εἰ
 δὲ οὔτως, οὐδὲν αὐτῶς ἢ φερούμενα ὅτι φη-
 σὶν, οὐδὲν εἰ ὅτι πᾶντα πελάξαι φαῖν ἀμιλλᾶ-
 σται ἀρματα. πᾶντα γὰρ αὐτῶς εἶναι. καὶ
 γὰρ τὰ ὄντα καὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τῶ
 ὅτι, ὅτι φερούμενα ἑκάστα αὐτῶν. εἰ δὲ μὴ
 ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὡς ἂν οὐδὲν μάλλον ὄντα

ut sit, conficietur. Nam quemadmo-
 dum ille inquit, si non ens, & ens idem
 est, non ens autem non est, etiam ens non
 erit. quamobrem nihil erit: ita quoque
 vice versa dicere omnia esse non possu-
 mus. si enim non ens est, & ens est, om-
 nia erunt. Post hanc rationem subiungit,
 si sit aliquid, est vel ingenitum vel geni-
 tum esse. si verò ingenitum, infinitum id
 fore ex Melissi enuntiatis sumit. Infini-
 tum autem nullo modo esse, cum neque in
 se sit, neque in alio: duo enim ita, vel
 plura essent: ipsum vnum quod est, &
 illud in quo esset. nunquam autem cum
 sit, neque esse profus, ex Zenonis ra-
 tione de sede asseritur. Hac de causa
 igitur ingenitum non esse affirmat. quin
 etiam neque genitum: eo quòd nihil ne-
 que ex eo quod est, neque ex eo quod
 non est, gigni queat. Si enim ens, in-
 quit, transmutetur, nequaquam ens
 amplius erit, sicut si non ens gignere-
 tur, non ens amplius non esset. Sed
 neque ex non ente genitum est: si e-
 nim non ens non est, genitum nihil ex
 nihilo esset. Sin autem est non ens,
 quia neque ex ente quicquam gigni-
 tur, iccirco neque ex non ente. Quo-
 circa si necesse est, ut si quicquam est, id
 vel ingenitum sit, vel genitum: hæc au-
 tem fieri nequeunt: ut quicquam sit, fieri
 etiam nullo modo potest. Præterea, si quic-
 quam est, inquit, id vnum est, vel plura:
 si autem neque vnum, neque plura, nihil
 est. Si enim vnum esset, incorporeum id
 esset, sicut in Zenonis ratione dictum est.
 Si verò vnum sit, nihil esse. quin neque
 etiam multa. Si enim vel vnum esset,
 vel multa, neque moueretur quidem
 quippiam, inquit. Si enim moueretur,
 vel non vnum amplius esset, vel non simili
 modo sese haberet: sed partim non esset,
 partim non ens genitum esset. si item
 mouetur, transfertur: si transfertur, non
 continuum ens diuisum est, neque quic-
 quam hac parte est. Quare si vndequa-
 que mouetur, vndequaque etiam diui-
 sum est: vndequaque igitur etiam non
 est. Deficit enim ea parte, inquit, qua
 diuisum ab ente est: diuisum loco vacui
 appellans, quemadmodum in Leucippira-
 tionibus, quæ vocantur, scriptum est.
 Si igitur nihil hæc demonstrationes confi-
 ciant, omnia esse. Oportet enim ut quæ
 cogitantur, sint: & non ens, si quidem
 non est, ne cogitari quidem possit. Quod
 si ita sit, nullum esse mendacium inquit,
 neque si in mari currus decertare quispiam
 dixerit, eo quòd ea omnia etiam sint. Nam
 quæ videmus quoque & audimus singula,
 propterea sunt, quia cogitantur. Si enim
 non propterea, cur sicut ea quæ videmus,

sunt, ita magis ea quæ videmus esse dicendum est, quàm quæ cogitamus? quippe cum, sicut illic multi eadem possent videre, ita hic multi cogitare eadem possemus. Ac quæ quidem cogitantur, talia sunt. Sed quænam sint vera, incertum est. Efficitur ergo, ut etiam si quippiam sit, cognosci à nobis res minimè queant. Si verò, inquit, cognosci etiam possunt, quo pacto manifestare eas quispiam alteri poterit? Quod enim vidit quispiam, id quo modo oratione alteri explicabit? vel quomodo id alteri audienti & non videnti poterit manifestari? Nam sicut visus sonos non percipit: ita neque auditus audire colores potest; sed sonos tantummodo. Et dicit quidem ille qui loquitur, sed non colorem, neque rem dicit. Quomodo igitur rem quispiam ab altero vel verbis, vel signo aliquo alio sibi exponi petir, quam ille consideravit? Qui enim colorem intuitus non est, sed orationem audiuit, ignorat colorem, & orationem percipit: qui verò è contrario colorem inspexit oratione auditu minimè percepta, non colorem, sed orationem ignorat. Quare cogitari neque color, sed videri, neque sonus, sed audiri tantummodo potest. Sed si etiam cogitari potest: & cognoscit quidem ac recognoscit ille qui dicit: qui audit tamen, quo pacto idem cogitabit? non enim fieri potest ut idem in pluribus, & seorsum collocatis sit. vnum enim duo esset. Verùm si etiam idem, inquit, in pluribus sit, nihil obstat quin id non simile diuersis appareat, qui non prorsus similes inter se sunt. Quin etiam in eodem quamuis vnum, & non duo sint, idem non prorsus simile inest. quippe cum neque idem ipse similia in eodem etiam tempore sentire videatur: sed alia auditu, visu alia, & antea & nunc diuerso modo percipiat, ut difficulter admodum omnia eademque aliter sentire quispiam queat. Ita fit ut etiam si cognosci res possit, eam alteri explicare quispiam possit: propterea quòd, & res ipsæ explicabiles verbis non sunt, & idem prorsus quod alter, cogitare potest nemo. Sed omnes quidem etiam hæc veterum aliorum dubitationes sunt. Quocirca hæc quoque perpendenda atque excutienda in disputatione de illis videntur.

A μῦθον, ὅστις, οὕτω μάλλον ἢ ὁράμενον ἢ ἀφροσύνην; καὶ γὰρ ὡς περὶ ἐκείνου, πολλοὶ αὐτὰ ἴδουσι, καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ αὐτὰ αὖτε ἀφροσύνην. ὁ οὖν μάλλον δὴ τοιαύτῳ ὅστις ποῖα δὲ τοιαύτῃ, ἀδήλων. ὥστε καὶ εἰ εἶσι, ἢ μὴ γινώσκῃ τὰ περὶ τὰ πράγματα. εἰ δὲ γινώσκῃ, πῶς αὐτὸς φασὶ, δηλώσῃεν δὴ λω; ὁ γὰρ εἶδε, πῶς αὐτὸς φασὶ τῆτο εἶποι λόγῳ; ἢ πῶς αὐτὸς ἐκείνῳ δὴ λω ἀκούσῃεν γινώσκῃ μὴ ἰδόντι; ὡς περὶ γὰρ ὅστις εἰ ὅστις τοῖς φησὶ γινώσκῃ, οὕτως ὅστις εἰ ἀκοῆ τὰ πράγματα ἀκούσῃ, ἀλλὰ φησὶ γινώσκῃ. ἔ λέγει ὁ λέγων, ἀλλ' οὐ πράγμα, ὅστις περὶ τὰ πράγματα. εἰ οὖν ἡς μετενόησεν πῶς αἰτεῖ περὶ ἄλλου λόγῳ ἢ σημείῳ τινὶ ἑτέρῳ περὶ τῶν πραγμάτων ἐνοήσῃεν, ἀλλ' ἢ ἐὰν μὴ πράγμα ἰδῶν ἐὰν μὴ ὁ λέγων γινώσκῃ πράγμα. ὥστε ὅστις ἀφροσύνην πράγμα ἔστιν, ἀλλ' ὅστις ὅστις φησὶ φησὶ, ἀλλ' ἀκούσῃ. εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, γινώσκῃ τε καὶ ἀφροσύνην λέγων. ἀλλ' ἢ πῶς ὁ ἀκούων ὁ αὐτὸ ἐνοήσῃ; οὐ γὰρ ὅτι τε ὁ αὐτὸ ἄμα ἐν πλείοσι καὶ χερσὶ οὖσιν εἶναι. δύο γὰρ αὐτὸ εἶναι ὅτι ἐν. εἰ δὲ καὶ εἶναι, φησὶν, ἐν πλείοσι καὶ αὐτὸν, οὐδὲν καλὸν μὴ ὁμοίον φαίνεσθαι αὐτοῖς, μὴ πᾶσι τῶν ὁμοίοις ἐκείνοις οὖσιν ἔ ἐν τῶν αὐτῶν, εἰ πᾶσι ἐν τοιαύτου εἶναι, ἀλλ' οὐ δύο εἶναι. φαίνεσθαι δὲ οὐδὲ αὐτὸς αὐτῶν ὁμοία ἀφροσύνην ἐν τῶν αὐτῶν χερσὶν, ἀλλ' ἑτέρῳ τῆ ἀκοῆ καὶ τῆ ὁμοίᾳ, καὶ νῦν τε καὶ πάλαι ἀφροσύνης. ὥστε γινώσκῃ ἄλλο πᾶσι αὐτὸ ἀφροσύνην. οὕτως ὅτι ἔστιν, ἐν ὅτι γινώσκῃ, ὅστις αὐτὸ ἑτέρῳ δηλώσῃεν, ἀφροσύνην τε ὁ μὴ εἶναι τὰ περὶ τὰ πράγματα λεκτὰ, καὶ ὅτι ὅστις ἑτέρῳ ἑτέρῳ αὐτὸ ἐνοήσῃ. ἀφροσύνην δὲ καὶ οὕτως ἑτέρῳ ἀφροσύνην εἶσιν ἀφροσύνην. ὥστε ἐν τῆ ἀφροσύνην ἐκείνων σκέψῃ καὶ αὐτὰ ὅτι ἐνοήσῃεν.



ΑΝΕΜΩΝ ΘΕΣΕΙΣ

ΚΑΙ ΓΡΟΣΗΓΟΡΙΑΙ, ΕΚ ΤΩΝ

Αριστοτέλους, περὶ Σημείων.

VENTORVM SITVS ET

APPELLATIONES, EX ARISTOTELIS

LIBRO, DE SIGNIS.

ΒΟΡΡΑΣ. ὅσα ἐν μέρει
Μαλλῶ Παγρῶ. πηρὶ γὰρ
ἀπὸ κρημῶν μεγάλων, ἔ-
οράν διπλῶν, πρὸ ἄλλη-
λα κειμένων, ἃ καλεῖται
Παγρῶ. ἐν δὲ Καύνο, Μέσης. ἐν δὲ Ρό-
δῳ, Καυνίας. πηρὶ γὰρ ἀπὸ Καύνου, ἐνοχλῶν
τὸν λιμένα αὐτοῦ, τὸν Αχαρίας. ἐν δὲ Ολβία
τῆς Μύγαλον τῆς Παμφυλίας, Γαυρῶ.
πηρὶ γὰρ ἀπὸ ἧσου ἢ καλεῖται Γαυρῶ. Ἰνὲς δὲ
αὐτὸν βορρῶν οἰοῦνται εἶ), ἐν εἰς καὶ Λυρνα-
τεῖς οἱ τῆς Φασελίδας. Κακίας. ὅσα ἐν
μέρει Λέσβου καλεῖται Θεβαίας. πηρὶ γὰρ ἀπὸ
Θήβης πεδίου τῆς ἑσπέρου τὸν Ελαϊακὸν κόλ-
πον τῆς Μεισίας. ἐνοχλῶν δὲ τὸν Μιτυληναίων
λιμένα, μάλιστα δὲ τὸν Μαλόεντα. ὅσα δὲ
Αἰκαυίας, ὃν ἄλλοι βορρῶν οἰοῦνται εἶ).
Απυλιώτης. ὅσα ἐν μέρει Τριπόλεως τῆς Φοι-
νίκης, Ποταμῶν καλεῖται. πηρὶ [δὲ] ἐν πε-
δίου ὁμοίου ἄλωνι μεγάλῃ, ὡς εἰς χρομῶν
ἑσπέρου τε τῆς Λιβανίου καὶ τῆς Βαβυλῶν ὄρους.
παρὰ καὶ Ποταμῶν καλεῖται. ἐνοχλῶν δὲ καὶ
Προσδώνον. ἐν δὲ τῆς Ἰσικῶ κόλπου, ἔ-
ορα ῥωσῶν, Συριαδῶν. πηρὶ δὲ ἀπὸ τῆς Συρίων
πυλῶν, ἀς διέσηκεν, τε Ταῦρος καὶ Ταυρό-
σια ὄρη. ἐν δὲ τῆς Τριπολιτικῆς κόλπου Μαρ-
σιῶν, ἀπὸ Μαρσίου κόμης. ἐν δὲ Πελοποννήσου
καὶ ἐν Τήρῳ καὶ Κρήτῃ καὶ Εὐβοίᾳ, καὶ Κυρῶν,
Ελλησποντίας. μάλιστα δὲ ἐνοχλῶν τὸν τε τῆς
Εὐβοίας Καφρέα, ἔ-
ορα τὸν Κυρῶν λιμένα,
καλεῖται Ἰσικῶν Απολλωνίας. πηρὶ δὲ ἀπὸ Ἐλ-
λησποντίου. ἐν δὲ Σινώπῃ, Βερεκωντίας ἀπὸ
τῆς τῆς Φρυγίας τόπων πνέων. ἐν δὲ Σικελίᾳ,
Καταπορθμίας, πνέων ἀπὸ τῆς πορθμῶν. Ἰνὲς
δὲ αὐτὸν Κακίας οἰοῦνται εἶ), Θεβαίας ὡς εἰς χρομῶν.

A **B** **C** **O**REAS, *Aquilo*. Hic in
[Ciliciz] Mallo *Pagrus*
dicitur: flat namque à ma-
gnis & pendulis rupibus,
ac monte duplici, qui, cum
alter prope alterum situs sit,
Pagrici montes appellantur. In *Cauno* *Me-*
ses nominatur: in *Rhodo* *Caunias*, quoniam
à *Cauno* spirat; portum eorum *Acaniam*
infestans. in *Olbia* prope *Mygalum* *Pam-*
phyliz, *Gaurus* dicitur, quia flat ab in-
sula cui nomen *Gauris*. **CÆCIAS**. Hic in
Lesbo *Thebanas* vocatur. flat namque à
Thebe campo, supra *Mysiz* sinum *Elæ-*
ticum sito: infestatque *Mitylenorum*
portum: maximè verò *Maloentem*. apud
Accaunias dicitur: quem alij *Boream* esse
putant: inter quos & *Lyrnaticenses* prope
Phaselidem. **APELIOTES**, *Subsolanus*.
Hic in *Phœniciz* *Tripoli* *Potameus* voca-
tatur, flatque à campo qui ad similitudi-
nem magnæ areæ à *Libano* & *Baburo*
monte cingitur: quamobrem & *Potameus*
vocatur. infestat autem [inter alia] &
Possidonium. in *Issico* sinu & circa *Ros-*
sum nominatur *Syriandus*. flat namque à
Syriis portis, quæ *Taurum* & *Rossios*
montes dispescunt. in *Tripolitico* sinu
Marsus nominatur, à *Marsio* vico. in
Proconneso, *Teo*, *Creta*, *Eubœa* &
Cyrene dicitur *Hellepontias*: quoniam
ab *Helleponto* spirat. maximè verò in-
festat *Eubœæ* *Caphareum*, & *Cyre-*
næum portum, nomine *Apolloniam*.
apud *Sinopenes* vocatur *Berecynthias*,
quoniam à *Phrygiæ* locis (*Berecyntho*
monte) spirat. in *Sicilia* *Cataporth-*
mias (seu *Porthmias*) appellatur: quo-
niam à freto (seu angusto *Siculi* ma-
ris traiectu) spirat. quidam eum *Cæ-*
ciam esse putant, ac *Thebanam* appella-
tant. **EVRS**, *Vulturinus*. Hic apud *Ægas*

δὲ αὐτὸν Κακίας οἰοῦνται εἶ), Θεβαίας ὡς εἰς χρομῶν. Εὐρος. ὅσα ἐν μέρει Αἰγαῖς ταῖς

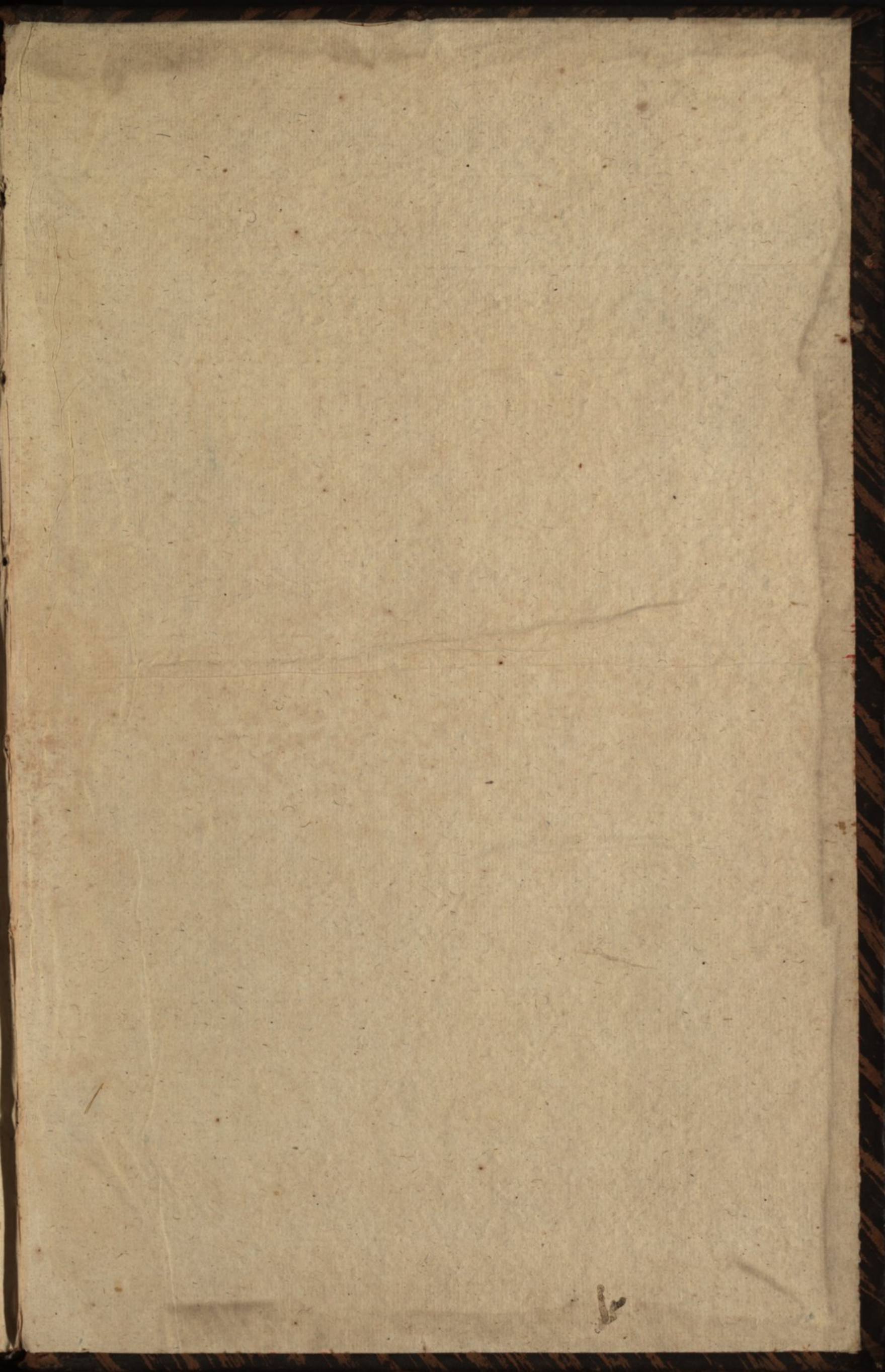
Syriæ vocatur *Scopeleus*, à Rossiorum scopulo. Cyrenis *Carbas* nominatur, à Carbanis Phœnicia: quamobrem & *Phœnicias* à quibusdam nuncupatur. sunt qui & *Ape-lioten* cum esse arbitrantur. ORTHONOTVS, *Rectus ac germanus Notus*. (nisi fortè legendum *Euronotus*.) Hunc alij *Eurum*, alij *Amneum* appellant. NOTVS, *Auster*, eodem apud omnes vocatur nomine. nomen autem traxit ex eo quòd humidus sit, ac plerumque imbris madens: & utroque nomine morbosus. LEVCONOTVS, *Albus notus*: ex affectu nomen sortitus: quia [discusso nubium atrore, cœlum] serenat. LIBS, *Africus*. Et hic à Libya nomen sortitus: quippe ab ea spirans. ZEPHYRVS, *Famonius*. Huic quoque nomen ex eo impositum, quoniam ab Hesperia plaga spirat. Vespera verò, [diurnæ lucis finem ferens, à solis occasu incumbit.] IAPYX. Hic Tarenti *Scyletinus* dicitur, à loco: *Scylacinus* circa Dorylaium Phrygiæ à quibusdam *Pharanges* appellatur: quoniam è conualle quadam ad Pegæum sita spirat: à multis *Argestes* nominatur. THRACIAS, in Thracia quidè *Strymonias* vocatur, quippe qui à Strymone fluuio spirat: in Megarico tractu *Sciron* dicitur, à Scironiis saxis. in Italia & Sicilia *Circas* (seu *Cyrcias*) appellatur, quoniam à *Circæo* spirat. in Eubœa & Lesbo nominatur *Olympias*, à Pierico Olympo tracto vocabulo. infestat autem *Pyrrhæos*. Delineaui porro tibi & situs eorum, prout siti sunt & spirant, descripto terrarum orbe, ut euidenter tibi ob oculos ponerentur.

A χτ' Συρίας Σχοπελάς καλεῖται, ἀπὸ τῆς Ρωσίων σκαπέλου· ἐστὶ ἡ Κυρλίωη, Καρβάς, ἀπὸ τῆς Καρβόμων τῆς χτ' Φοινίκιου· ἀπὸ τὸν αὐτὸν Φοινικίας καλεῖται τίνες. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ Ἀπυλιώτιον νομίζουσιν ἐστὶ. Ορθόνοτος· τῆς τὸν οἱ μὲν Εὐρον, οἱ δὲ Ἀμνέα πρὸς ἀγορῶσι. Νότος ἡ ὁμοίως πρὸς πᾶσι καλεῖται· ὁ δὲ ὄνομα, ἀπὸ τῆς ἰσοσώδης ἐστὶ· ἔξω δὲ καὶ πρὸς ἄμφοτερον ἡ νότον. Λευκόνοτος· ὁ δὲ ὄνομα ἀπὸ τῆς συμβαίνοντος. λευκάνεται γὰρ Λιψ. καὶ δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ Λιβύης, ὅθεν πηγὴ Ζέφυρος καὶ δὲ τὸ ὄνομα, ἀπὸ τῆς ἀπὸ ἑσπέρας πηγῆς ἡ ἑσπέρας Ιάπυξ· ἐστὶ ἐν Τάραντι Σκυλητίνος, ἀπὸ χειρίου Σκυλητίνου καὶ ἀπὸ ἀγορῶσι Φρυγίας· ἀπὸ δὲ Ἰωνων Φαργαλίτης· πηγὴ γὰρ ἐκ τίνος Φαργαλίας τῆς χτ' ὁ Πηγαῖον· πρὸς πολλοῖς ἡ Ἀργείης. Θρακίας χτ' μὲν Θράκιον, Στρυμονίας· πηγὴ γὰρ ἀπὸ τῆς Στρυμόνιος ποταμοῦ· χτ' ἡ πρὸς Μεγαρικῶν Σκίρων, ἀπὸ τῆς Σκίρωνίδων πετρῶν. ἐστὶ ἡ Ἰαλία καὶ Σικελία Κιρχάς, ἀπὸ τῆς πηγῆς ἀπὸ τῆς Κιρχαίου· ἐστὶ ἡ Εὐβοία καὶ Λέσβος, Ὀλυμπίας· ὁ δὲ ὄνομα ἀπὸ τῆς Πιερίκος Ὀλύμπου· ὅχι δὲ ἡ Πυρραῖος. ἀπὸ γέγραφα δὲ σοὶ καὶ τὰς ἡστέρας αὐτῆς, ὡς κείνται καὶ πνέουσιν, ἀπὸ γράφας τὸν τῆς γῆς κύκλον, ἵνα καὶ πρὸς ὀφθαλμοῖς σοὶ τεθῶσι.

Τ Ε Λ Ο Σ .



Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several columns and is too light to transcribe accurately.



ARISTOT
OPERA

TOM. II,

No 1222